NUMĂRĂTOARE INVERSĂ ÎN RHODESIA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Numărătoare inversă în Rhodesia

ISBN:
973-9138-99-3

Malko Productions - Paris,
Compte à rebours en Rhodésie
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea romanească:
© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

Numărătoare inversă în Rhodesia

În românește de
Mihaela Stoicescu

EDITURA Tineretului

2000

Capitolul I

Cu un pas rapid, Elko Krisantem străbătu holul castelului din Liezen. Telefonul suna de aproape un minut.

— Aici castelul Liezen, spuse el, după ce ridică receptorul.

— Malko? Vocea femeii era nesigură.

Turcul își mângâie barba, măgulit că fusese confundat cu stăpânul său. Instantaneu își îndreptă ţinuta înaltă, acum puţin adusă de spate, ceea ce se datora vechiului său obicei de a-și suge burta, pentru a strecura uneori sub centură pistolul tip Astra.

— Alteța Sa Serenisimă, prinţul Malko, nu se află la castel răspunse el. Îmi puteți spune cine-l caută?

La celălalt capăt al firului se auzi un ușor sunet nearticulat.

— Contesa Szigeti. Fiind puţin în întârziere, voiam să verific dacă a plecat deja. Vă mulţumesc.

Krisantem se grăbi să adauge înainte ca ea să închidă:

— Doamnă contesă, bine că ați telefonat. Alteța Sa mi-a încredinţat un mesaj pentru dumneavoastră.

— Un mesaj? întrebă vocea șocată a contesei Elisabeth Szigeti. Bine, dar eu îl aşteptam la prânz, la Sacher.

La 60 kilometri de Liezen, ochii albaştri ai contesei Elisabeth Szigeti scăpărară de furie. Viaţa sentimentală complicată a lui Malko, îl obliga câteodată la contramandări inopinate dar ea avea oroare să fie victima lor.

— Puteți să-mi spuneți unde se află prințul? întrebă ea cu o voce glacială.

— Tocmai l-am condus pe Alteța Sa la aeroportul Schwechat, răspunse Krisantem.

— La aeroport! Dar ce caută acolo? Contesa vorbise atât de tare, încât turcul depărtă receptorul de ureche, plin de indignare.

În Turcia, o femeie n-ar fi îndrăznit niciodată să-și manifeste astfel curiozitatea. Cu o voce mieroasă, el precizã:

— Alteța Sa a luat avionul.

— Krisantem, cred că glumiți! răspunse sever contesa.

— Doamna contesă poate fi sigură că nu mi-aș permite asta niciodată, afirmă turcul. Alteța Sa Serenisimă chiar a luat avionul spre Zürich și apoi, spre Africa. Nu cred că se va înapoia decât peste câteva săptămâni.

La capătul firului se instală tăcerea. Contesa Szigeti, se întreba, cuprinsă de furie și de stupefacție, dacă e cazul să smulgă aparatul din priză, fapt ce nu prea era demn deloc de rangul ei.

Pentru a petrece o după-amiază liniștită cu Malko, ea își trimisese soțul la vânătoare și dăduse liber servitorilor.

Se strădui să-și amintească de întreg neamul Szigeti-lor, care suportaseră cu demnitate loviturile soartei, și se stăpâni. Se jură că-l va face pe Malko să plătească scump acest afront. Imaginea voluptoasă a Alexandrei, prietena lui Malko, îi trecu prin fața ochilor, ceea ce o făcu să scrâșnească din dinți.

— Bănuiesc că prințul nu a plecat singur, nu se putu ea împiedică să spună pe un ton acru.

— Alteța Sa a plecat singur, răspunse imediat Elko Krisantem, încântat de a putea da și o veste bună. Cred că pot afirma că este vorba de o plecare neprevăzută. În timpul nopții am pregătit lucrurile de vânătoare ale Alteței Sale.

— De vânătoare! Unde a plecat?

— În Rhodezia, doamnă contesă.

— În Rhodezia! Vă înșelați cu siguranță, Krisantem. Soțul meu vânează frecvent în Africa. Întotdeauna mi-a spus că nu se împușcă nimic în Rhodezia. Nici elefanți, nici lei, nici bizoni.

— Regret că nu vă pot lămuri, doamnă contesă, răspunse turcul pe un ton sincer dezolat, dar Alteța Sa nu mi-a spus ce anume va vâna.

Capitolul II

Bob Lenard apăsă cu degetul mare, plin de sudoare, rotița ce comanda reglajul lateral al patului pușții, deplasând-o cu câțiva milimetri. Cârligul metalic din prelungirea tocului era bine înșurubat în lăcaș, făcând ca umărul său să se lipească de patul carabinei cu repetiție. Cele două vârfuri ale suportului pe două picioare, bine ancorate, îi confereau o perfectă stabilitate, iar Bob, în poziția culcat, simțea asperitățile solului.

Își încordă mușchii brațului, căutând poziția ideală, înălță ușor fildeșul carabinei și strânse mâna dreaptă în jurul patului pușții, în spatele piedicii.

— Gata?

În spatele lui, vocea lui Ted Collins, vădea o oarecare nerăbdare. Figura lui buhăită și imberbă, torsul strâns într-o cămașă cu mâneci scurte, atât de peticită încât părea o dantelă, șortul de culoare kaki și șosetele de lână, formau un ansamblu caricatural, în neconcordanță cu ochii foarte albaștri, reci și duri. El privea spre fizionomia alungită și aproape grațioasă a țintașului, cu un amestec de dispreț și admirație.

Bob Lenard era, cu certitudine, unul dintre cei mai buni, din cei douăzeci de țintași din lume.

Fără a întoarce capul răspunse cu o voce calmă, într-o engleză stricată:

— Aproape.

Își semeți capul, astfel ca ochiul său să se plaseze la aproximativ 8 centimetri de luneta Zeiss, montată pe carabina Anschütz.

Distanța ideală. Cu obrazul lipit de patul armei, expiră și spuse:

— E bine.

Haina lui verzulie din foaie de cort, se confunda cu tonurile de culoare ale ierburilor din valea râului Zambezi.

Ted Collins îşi apropie de gură staţia de emisie — recepţie şi spuse cu buzele lipite de aparat:

— Gata!

Lăsă jos staţia şi duse la ochi binoclul agăţat de gât, cu ochii spre un mic camion Mercedes decapotabil, oprit la circa 250 metri depărtare, în apropierea liniei de tragere a ţintaşului.

Capota se ridică. Apărură doi albi care îmbrânceau un negru, forţându-l să escaladeze. Negrul încălecă, se ghemui la pământ, apoi se ridică şi se îndepărtă rapid de maşină.

Bob Lenard părea o stană de piatră. Cu respiraţia tăiată, mângâia piedica cu indexul, pentru a o percepe.

Detunătura îl făcu să tresară pe Ted Collins. După un sfert de secundă, negrul care se îndepărtase cu aproximativ 10 metri de maşină, se răsuci brusc, îşi duse mâna la cap, se poticni, se rostogoli spre înainte şi apoi rămase nemişcat în iarbă.

Ecoul detunăturii se auzea încă în valea Zambezi.

Bob Lenard simţise uşor reculul carabinei. Precum toate armele de mare precizie, Anschütz-ul folosea o muniţie uşoară, de calibru 308, ce nu avea nimic comun cu obuzele menite a masacra elefanţii de la o distanţă de trei metri. Avea totuşi la ieşire, o forţă de 376 kilograme şi o viteză iniţială de 800 metri/secundă.

Cu un gest scurt, Bob Lenard manevră pârghia chiulasei, ejectând tubul gol. Mai rămăseseră încă patru cartuşe de cinci centimetri lungime.

Staţia de emisie-recepţie păcăni şi Ted Collins o duse la ureche. Lângă camion, cei doi albi săriseră jos şi se aplecaseră peste corpul negrului.

— Deasupra urechii drepte. Ucis dintr-un foc, spuse Ted Collins, cu o voce lipsită de orice urmă de sensibilitate.

Bob Lenard schiţă un zâmbet şi se ridică, lăsând Anschütz-ul pe suport. Înşfăcă iute cutia verde cu zece cartuşe „Match WS".

— M-am cam săturat, spuse el. Chiar dacă ne mai antrenăm, nu trebuie schimbat lotul.

— Mai sunt două, zise Ted Collins. Apoi terminăm.

Bob Lenard îl privi puțin ironic, cu mâinile în șolduri. Avea cam 30 de ani, mușchiulos, dar nu exagerat, cu o figură plăcută și veselă, și cu un smoc de păr blond ce-i cădea pe frunte.

Era genul de tip simpatic.

— Mie îmi e indiferent, spuse el, dar dacă tu insiști...

Cei doi albi încercau să arunce cadavrul negrului în camion. Se agățară apoi, în urcare, de cabina vehiculului, ce demară dispărând în spatele unei liziere de arbori.

Bob Lenard își șterse fruntea, luă o bere la cutie, o deschise, bău din ea cu poftă și râgâi.

— Le va lua mult timp? întrebă.

— Câteva minute.

Bob Lenard era foarte calm. Moartea era meseria sa. Faptul că fusese ales, se datora calităților lui de țintaș, dar și calmului său.

La Olimpiadele de tir se foloseau aceleași arme, aceeași muniție. Dar nu și aceleași ținte...

Pentru Bob Lenard, a omorî un om sau a ținti un copac, însemna exact același lucru. El nu întrebase de unde veneau negrii care luau parte la antrenamentul său, dar știa asta datorită unei indiscreții a lui Don Christie, un alt polițist din "Brigada Specială", care participa la acțiune. Erau gherile infiltrate din Mozambic, prinse înarmate și trimise oricum, spre a fi executate. În momentul în care săreau din camion, nu știau ce-i așteaptă.

Câmpul de tragere se afla în zona interzisă civililor, la extremitatea nordică a Rhodeziei, în vechiul parc natural Cheware. Patru mașini Land Rover ale „Brigăzii Speciale", echipate cu stații de emisie-recepție, supravegheau accesul în zonă. Nici măcar armata rhodeziană nu trebuia să afle ce se petrece acolo.

Ted Collins își aprinse o țigară și-și fixă ochii albaștri asupra lui Bob Lenard.

— Ești sigur că totul va decurge bine? Știi că nu vei avea de ales...

Belgianul, plictisit, dădu din cap, silabisind cuvintele, așa cum se vorbește copiilor:

— Ascultă, acolo presiunea atmosferică și temperatura vor fi aceleași ca și aici. Eu folosesc aceeași muniție. Astfel, nu risc nici cât vârful unghiei... Ne putem întoarce imediat la Salisbury...

Pentru Bob Lenard, era a treia ședință cu țintă vie, după o lună de antrenament intens. Astfel, i s-au testat atât nervii, cât și precizia. Mulți țintași erau capabili să tragă într-o țintă la 300 metri.

Dar ca să poți face țăndări căpățâna unui om, de la 250 metri, îți trebuia mult sânge rece.

Pentru antrenamentele „speciale" îl luau cu elicopterul de la Salisbury și îl aduceau înapoi în aceeași zi. Dar, între zorii zilei și crepuscul, domnea o căldură îngrozitoare în valea Zambezi, cu atât mai mult, în plin soare.

Bob privi „tufișul": savana stufoasă care se unduia până la fluviu și care-l împrejmuiau. Nu se auzea nici un zgomot. Populațiile civile fugiseră cu multă vreme în urmă din zona de operațiune, astfel încât nu se întâlneau decât patrule militare. Mozambicul se afla la mai puțin de 5 mile.

Cei doi auziră deodată un zgomot de motor, chiar în spatele lor. Bob Lenard se răsuci, rămase pironit locului, crezându-se victima unui miraj.

Un Rolls-Royce alb „Silver Shadow", avansa maiestos pe pista din apropiere și se opri la 20 metri în spatele celor doi.

Văzând expresia belgianului, polițistul de la „Brigada Specială" spuse sec:

— Te rog, nu te apropia de această mașină.

— Este...

— Nu ai de unde să știi cine se află în ea, i-o tăie Ted Collins. Această persoană a venit să verifice dacă antrenamentul tău s-a derulat bine. Asta e tot. Acum reia-ți poziția. Totul este gata pentru al doilea exercițiu.

Bob Lenard scrută zarea. Mercedesul reapăruse. Agasat, se lungi în iarbă, luă arma și o reîncărcă, își șterse palmele asudate, se poziționă și se concentră. În ajun se culcase la ora 9 și nu băuse nici un strop de alcool. Pentru o astfel de operațiune, erau necesare reflexe la sutimea de secundă.

Un val de aer torid deforma tot ce se afla în fața lui. Se destinse.

Prezența necunoscutului din Rolls îl enerva. Ca și cum n-ar fi avut încredere în capacitățile lui!

— Gata? strigă Ted Collins.

* * *

— „Poc „!

Detunătura fusese asurzitoare. Înainte chiar de a trece sfertul

de secundă necesar glonțului să parcurgă cei 250 metri, Bob Lenard își dădu seama că îl ratase pe negrul în ținută leopard, care tocmai sărise din camion. Furios, manevră din nou arma, gata să tragă a doua oară.

Acolo, auzind împușcătura, negrul rămăsese imobil. Apoi, se repezi spre un boschet. Se auzi zgomotul unei scurte rafale de Uzi, fugarul se opri brusc, își dus mâinile la spate și căzu. Oamenii din camion reacționară rapid.

— You missed,[1] se auzi vocea furioasă a lui Ted Collins.

Bob Lenard se ridică dintr-un salt, înecându-se de furie.

Primul său eșec!

— Spuneți-i tipului să șteargă putina, strigă el arțăgos; nu mă pot concentra. Doar nu-i un show, nu-i așa?

Ted Collins, cu binoclul agățat peste cămașa peticită, cu buzele strânse într-o strâmbătură de dispreț, nu răspunse.

Emotivitatea de moment a lui Bob Lenard îl neliniștea. Dacă individul claca, nu ar fi avut timp să-l înlocuiască înainte de derularea operațiunii, dată ce nu depindea de „Special Branch".

Cu pași domoli se îndreptă spre Rolls-Royce-ul alb. Geamurile negre din spate nu permiteau vederea celui ce se găsea în mașină.

Când se apropie, geamul din spate coborî și apăru chipul unui om cu figură distinsă, cu părul alb pieptănat spre spate, cu un țigaret în mână, cu o alură impecabilă, în costumul său albastru. Ochii săi deschiși la culoare, îl fixară cu simpatie pe Ted Collins.

— Annoying business, isn't it? [2] remarcă el, cu o voce monotonă și calmă.

— Așa este, Sir, răspunse Ted Collins. Ei, dar mai avem încă o problemă! Nenorocitul ăsta pretinde că prezența dumneavoastră îl împiedică să se concentreze.

Un licăr rece de mânie se ivi în ochii cenușii ai omului în costum reiat. Vocea sa plesni ca un bici.

— Să se supună! Am venit aici pentru a-l vedea trăgând. Dacă nu, îl lichidați pe loc.

Ted Collins tresări.

— Dar, Sir...

---

1. Ai ratat (n.a.)

2. Murdară afacere (n.a.)

— Nu te teme, Ted, se va supune. Ține la viață. Dar așa ceva nu trebuie să se întâmple săptămâna viitoare. Ted, răspunzi de asta, știi ce este în joc, nu?

— Știu, Slr... spuse polițistul. Este pentru prima dată că ratează.

— Fără „wishful thinking"[1]! Să se termine repede, Ted. Eu trebuie ca la prânz să ajung la Salisbury.

Parbrizul se ridică. Onorabilul Roy Golder avea interdicție de la medic să meargă cu avionul sau cu elicopterul. Suferea de inimă. Asta nu-l împiedica însă să conducă cu o mână de fier „Intelligence Office"-ul, atașat direct de biroul primului ministru rhodezian Ian Smith, însărcinat cu cele mai delicate probleme de securitate.

Ted Collins se reîntoarse spre Bob, care terminase de șters vizorul armei, cu o piele de căprioară. Cei doi se înfruntară din priviri.

— Deci, va pleca?

Polițistul de le „Brigada Specială" se aplecă, ridică mitraliera Uzi de pe jos și o ațintì spre Bob Lenard.

— Ai la dispoziție un minut pentru a relua antrenamentul. Dacă nu, am ordin să trag. Pentru dezertare. Suntem în război, Chhappie[2].

— Și ce vei face după? întrebă semeț Bob Lenard. În această țară nebună, unde elefanții se împușcă de la zece centimetri, nu mai există nici un țintaș cumsecade.

— Am zis un minut, urlă Ted Collins.

Bob Lenard privi țeava mitralierei Uzi. Încărcătorul era plin, chiulasa trasă, iar Ted Collins avea degetul pe trăgaci.

Citi în ochii lui că va trage.

— Ești mai tâmpit decât credeam, bolborosi el, întorcându-și fața și lungidu-se din nou în spatele Anchütz-ului.

Supus, căci se temea de Ted Collins, avea o teamă viscerală. Exista ceva bestial în polițistul rhodezian. O masă de mușchi, cu un instinct de panteră și, în plus, multă sensibilitate.

Ted Collins fusese cel care îl scosese din celula închisorii, cu o lună înainte.

---

1. Gânduri ploase (n.a.)

2. Prostuțule (n.a.)

Aştepta sentinţa tribunalului militar rhodezian, care nu părea a fi blândă. În timpul unei patrulări în regiunea Mount-Darwin, Bob Lenard a întâlnit o tânără negresă, de 15 ani, căreia i-a oferit 5 dolari rhodezieni pentru o îmbrăţişare rapidă. Fapt ce îl putea costa şi aşa trei luni de carceră.

Dar fata l-a refuzat şi a încercat să fugă. Furios, Bob Lenard a avut proasta inspiraţie de a-i sparge maxilarul şi obrazul, cu o lovitură aplicată cu arma sa. În plus, a şi violat-o. Violul a fost întrerupt de sosirea unui sergent negru de la „Rhodesian Rifles"[1] şi care a dus fata la cel mai apropiat post de poliţie.

Bob Lenard se aştepta la o săpunealâ... Dar el a fost arestat imediat şi transferat la Salisbury. Armata rhodeziană nu glumea cu disciplina.

În momentul în care Bob Lenard ajunsese în Rhodezia, via Johannesburg, venind din Yemen, se aştepta să fie primit cu braţele deschise. Un tip ca el, cu experienţa luptei, cu bune referinţe militare din Congo, Biafra şi câteva din Angola şi Yemen, valora aur într-o ţară în care trăiau puţini albi.

Dar rhodezienii aveau o altă opinie. Ei nu doreau mercenari. Numai „voluntari". Având aceleaşi restricţii ca orice alt soldat rhodezian alb şi un salariu la fel de mic: 80 dolari rhodezieni pe lună. Bani ce nu-i puteai nici măcar economisi, deoarece nu valorau decât greutatea hârtiei lor ...

Bob Lenard şovăise. Până la ultimul său dolar american. Pentru el însă, nici nu se putea pune problema întoarcerii în Europa. Interpolul deţinea informaţii despre el, o listă lungă cât o carte de telefon. O duzină de violuri agravate câteodată de violenţe.

Bob Lenard, între două violuri, era un băiat fermecător.

Psihiatrul uneia dintre închisorile al căror musafir fusese, îl avertizase că dacă va refuza tratamentul, se va deda mereu la astfel de fapte.

Dar Bob Lenard n-avea chef să se transforme într-o legumă.

În ţările africane, în care Bob acţionase ca mercenar, violul nu era considerat decât un delict minor. Un mic risc. Belgianul se aventurase plin de bucurie, cu toate că racolarea unei tinere negrese nu-i aducea prea mari satisfacţii...

---

1. Rhodezia înarmată (n.a.)

În Yemen însă, era s-o pățească!

Din fericire, a putut face ca, uciderea unei familii turbate de mânie, după violarea fiicei lor minore, să nu fie interpretată drept o operație de purificare etnică.

În Rhodezia, argumentele sale nu l-au impresionat nici măcar pe propriul său avocat, numit din oficiu.

— Veți fi condamnat la cincisprezece ani, îl anunțase acesta pe Bob. Poate chiar douăzeci. Sunt obligați să fie aspri, pentru a demonstra că albii respectă negrii.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, explodase Bob, enervat de atâta ipocrizie, când ei înșiși agresează un sat întreg în spatele sârmelor ghimpate, sub pretext că-i protejează, pare un delict minor față de agățarea unei fete?

— Asta e politica, răspunse avocatul. Trebuie să manifestați căință și astfel, poate veți scăpa numai cu zece ani.

— Zece ani! Dar, în această țară nenorocită, au nevoie de oameni...

Avocatul fusese extrem de sceptic.

— Primul Ministru este foarte strict în privința moralei, explicase el. Negrii trebuie protejați. Ei nu ne au decât pe noi.

Faptul că Bob Lenard își azvârlise avocatul în lovituri de picioare afară din celulă, nu rezolvase nimic.

În ziua în care Ted Collins intrase în celula sa, el se gândea serios la sinucidere. Polițistul de la „Brigada Specială„ nu l-a întrebat decât atât: „Ești capabil să trimiți un glonț, în capul unui om, de la o distanță de 250-300 de metri? Cu un coeficient de reușită de 100%?" Bob a răspuns „da". O dovedise.

În afară de micuțele „puicuțe," tirul de precizie era cea de-a doua sa pasiune.

Atunci, a schimbat celula din Umtali Road, cu o cameră la hotel „Queen". În primele zile, nu se gândea decât în ce fel putea părăsi o țară atât de inospitalieră.

Dar unde să plece? În Zambia sau Mozambic ar fi fost strangulat după ce i s-ar fi tăiat nasul, buzele și organele genitale. În Africa de Sud, ar fi fost respins. În Rhodezia, în cel mai bun caz, ar fi fost suit într-un avion având ca destinație o țară, unde l-ar fi arestat, chiar la aterizare.

Deci, a rămas în Rhodezia. Pentru a i se oferi o „motivaţie" în plus, „Brigada Specoală" îi oferise 50.000 de dolari S.U.A., în cazul în care reuşea ceea ce i se cerea.

— Deci? întrebă nerăbdător Ted Collins, în spatele său.

Bob Lenard respiră uşurat. Se simţea acum rece, ca un gheţar. O să-i uimească! Deplasă lateral, cu câţiva centimetri, focul armei sale şi privi prin ochiul lunetei.

— Dă-i drumul, zise Ted.

Staţia radio păcăni. Capota camionului se ridică. Ted Collins luă binoclul. Văzu un negru mătăhălos, într-o ţinută gen „leopard", care sărea din camion.

Ateriză în mâini, se ridică instantaneu, privind în jurul lui, cu gura căscată şi ochii ieşiţi din orbite. Fără ezitare, alergă spre ei.

Împuşcătura se auzi când acesta nu parcursese nici doi metri. Alergând, el îşi înclina capul de la stânga, la dreapta.

Ted Collins avu dintr-o dată senzaţia că o floare roşie înflorise în partea stângă a frunţii acestuia.

Braţele lui se zbăteau, încrucişându-se. Gura i se deschisese. Reuşi totuşi să mai facă o săritură. Ca într-un vis, Ted Collins auzi chiulasa Anschütz-ului pocnind, iar după nici o secundă, o altă împuşcătură.

Negrul păru izbit ca de lovitura invizibilă a unui pumn. Braţele i se încrucişară pe piept şi el se rostogoli. Fusese omorât încă înainte de a se prăbuşi. Corpul nici măcar nu-i tresări. Primul glonţ îl fulgerase.

Bob Lenard se ridică cu un surâs batjocoritor pe buze.

— Ei? S-a liniştit amicul tău?

Ted Collins nu avu timp să răspundă. Maşina, "Silver Shadow", făcea cale-ntoarsă. Soarele se reflecta în geamurile opace şi vehiculul dispăru.

Poliţistul de la „Brigada Specială" se afla încă sub impactul momentului. Două gloanţe într-un om care e în alergare şi numai de la 250 de metri! Bob Lenard era fascinant atunci când trăgea. Un bloc de beton în care numai îndexul ce apăsa pe trăgaci era animat de o infimă mişcare.

— Menţine-te în formă până săptămâna viitoare, zise cu răceală Ted Collins.

Cei doi pasageri ai camionului târau corpul negrului spre mașină.

— Dar ce le vei spune în camion?

Ted Collins șovăi o secundă, apoi replică:

— Să fie relaxați.

Rolls-Royce-ul dispăruse.

Camionul care încărcase cadavrul sosi, zdruncinându-se. Ca toți cei din armata rhodeziană, scoseseră sigla „Mercedes,"pentru a-l banaliza. Rhodezia era lovită de embargoul economic.

Un om slab, în maiou și haină mozaic, sări din camion. Mustăcios, cu ochii de-un albastru închis, Don Christie era adjunctul lui Ted Collins.

— Bine tras, zise el . Vreți să vedeți? I-ați puverizat jumătate din țeastă.

Bob Lenard se pregătea să-și aranjeze arma în husă. Nu răspunse.

Un elicopter „Alouette" apăru, zburând razant cu tufișurile. Venea să-i caute. Don Christie se urcă în Mercedesul „deghizat".

Se făcuse nouă dimineața. Era esențial să te antrenezi în toiul acțiunii. Dacă nu, temperatura nu ar mai fi fost aceeași.

Ted Collins și Bob Lenard se urcară în elicopterul ce decolă imediat.

Vederea era superbă, tufișurile invadau colina, ca o imensă cuvertură verde. În depărtare, râul Zambezi strălucea auriu și șerpuitor. Sub elicopter apăru un acoperiș pe care, cu enorme litere albe, era înscris „TS 33". Codul de apel în caz de atac. Fiecare formă avea codul său.

Ted se aplecă spre Bob.

— Asta e ferma lui John Burger. De aici vom pleca săptămâna viitoare.

Bob Lenard privi indiferent clădirile înconjurate de grădini, împrejmuite de imense culturi de porumb. Abia aștepta să se întoarcă la Salisbury.

* * *

Ted Collins apucă volanul Land Rover-ului garat îm enclava militară a acestui mic aeroport. Bob tresări. Erau cu 10 grade mai aproape de Salisbury decât de Zambezi.

— Te las la hotel? întrebă polițistul.

— Nu, la Rotten Row, zise Bob Lenard.

— La Rotten Row? repetă Ted, încruntând din sprâncene. Ce ai de gând să faci acolo?

Rotten Row nu era locuit decât de negri și metiși.

Bob plecă capul, furios că se lăsase prins în cursă.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Ted Collins își ascunse o strâmbătură de dispreț. În mod sigur, străinii nu știau să se stăpânească. Strada străbătea cartierul negrilor din Hartfield.

— Nu sunt decât asiatici și „negri" la Rotten Row, remarcă el.

Brusc, lui Bob Lenard îi fu de-ajuns: lovitura armei îi stătea în gât. Din proprie inițiativă, Ted n-ar fi îndrăznit niciodată să-i clintească vreun fir de păr. Se întoarse spre polițist și ripostă agresiv.

— Ce te interesează asta? Dacă vrei neapărat să știi, mă duc să fac sex.

— Cu o negresă? întrebă Ted.

— Doar nu cu o albă, replică mercenarul. Nu am atâția bani.

Ted Collins păli.

— Știi la ce te-ai angajat, remarcă el pe un ton glacial. Cea mai mică indiscreție ar putea face să eșueze acest plan. Nu putem avea încredere în nimeni. Cu atât mai puțin într-o „coloratã". Multe din ele sunt devotate americanilor. Iar americanii doresc distrugerea noastră. L-ai auzit pe secătura aia de Kissinger? El nu mai rostește Rhodezia, ci Zimbabwe. Exact ca nemernicii ăștia de „terrs"[1]...

— Nu-ți face griji, răspunse Bob Lenard. Fac sex cu ea fără să vorbesc. Este o tipă simpatică, bine făcută și care gătește bine. Dacă nu-ți place, n-ai decât să mă instalezi la Monomatapa, cu o frumoasă albă, cu moravuri ușoare.

— Te-am putea duce în altă parte, zise Ted, pe un ton amenințător.

Vină la dreapta, trecând pe lângă un imens cimitir. Erau aproape de centru.

---

1. Teroriști (n.a.)

Bob nu se decidea să se lase convins. În acest stadiu al planului, nu puteau să se lipsească de el. N-aveau timpul necesar să antreneze pe altcineva.

— Asta e, ripostă el, lasă-mă la cabană. Tu te poți duce acolo cu o praștie!

Omul de la „Brigada Specială" nu replică.

Trecând pe sub podul căii ferate, urcau pe Kingsway până pe strada Manica, pe care se angajau, cotind la stânga. Trei minute mai târziu, erau pe Rotten Row, o stradă lungă, ce cobora spre sudul orașului, mărginită lateral de un parc, unde se juca cricket.

Acolo începea hotarul invizibil care delimita cartierele albilor de ghetto-ul negrilor. Când un negru se instala într-o clădire, guvernul revindea casa unor albi. Astfel, segregația rămânea totală.

De altfel, în afara câtorva portughezi, parțial denaturalizați și abia sosiți, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se mute în Railway Avenue. Negrii nu veneau în centrul Salisbury-ului decât pentru a lucra sau a se plimba. Dintre marile hoteluri, numai la Monomatapa erau acceptați.

— Aici, spuse belgianul.

Land Rover-ul stopă în fața unor clădiri, separate de Rotten Row printr-un șir de copaci.

Ted Collins zări o negresă cu părul creț și o figură rotundă, ce părea să aștepte. Văzând mașina militară, ea intră brusc în casă.

— Ea e? întrebă Ted.

— Mda, recunoscu Bob, fără entuziasm.

— Cum o cheamă?

— Mathilda.

— Lucrează?

Belgianul ripostă.

— În timpul său liber e curtezană. În rest, face puțină croitorie sau menaj. Cum nu prea știe să citească și să scrie, nu va fi ea în nici un caz spioana.

Sări din Land Rover-ul ce redemară instantaneu.

Ted Collins, înjurând printre dinți, desprinse microfonul stației sale de emisie-recepție și apelă cartierul general al „Brigăzii Speciale", situat în strada 4.

— Efectuați un „run-down"[1] asupra unei negrese pe nume Mathilda și care locuiește la nr.65 pe Rotten Row, ordonă el.

Închise microfonul. Bob Lenard îi făcea silă.

Nu înțelegea cum putea avea cineva chef să facă sex cu asemenea idioate, care puteau îngrozitor. Dar,deocamdată, Bob Lenard era cel mai important om din Rhodezia. Era deci obligat să-i tolereze toate capriciile.

---

1. Anchetă (n.a.)

Capitolul III

Malko descifra micul poster lipit pe ladă, care afișa textul *„Think about national security, don't talk adout it"*,[1] când tocmai auzi zgomotul unei lupte din spatele său.

Doi gardieni în kaki, albi, ce asigurau paza micului cazinou „Elephant Hill", erau pe cale să dea afară un negru, fără cravată, care-i înjura cu o voce furioasă, într-o engleză stâlcită.

Ei reușiră să-l facă să urce cele câteva trepte care separau sala de joc, de holul circular în care erau mașinile automate de joc, accesibile tuturor, apoi îi dădură drumul.

Bătrâna casieriță cu părul alb, care tocmai îi schimba niște jetoane lui Malko, clătină îngrozită din cap și spuse cu o voce blândă:

— *My Goodness!* Este prima dată când văd așa ceva la cazinoul „Elepfant Hill"... Mulțumesc mult, domnule. O seară plăcută.

În momentul în care Malko se îndreptă cu jetoanele spre masa de „21", negrul care fusese dat afară, reapăru în capul scării, se repezi la casă și urlă, arătându-i bătrânei pumnul:

— Voi reveni într-o zi și vă voi ucide pe toți!

Într-o fracțiune de secundă, Malko o văzu pe micuța și dulcea casieriță, transformându-se într-o tigroaică dezlănțuită. Țâșnind de la tejgheaua ei, cu trăsăturile deformate de ură, ea urlă:

— Nu mă amenința tu pe mine cu moartea, specimen de parazit, căci te voi omorî eu înainte!

---

1. Gândește-te la securitatea națoinală, nu vorbi despre ea (n.a.)
2. Dumnezeule! (n.a.)

Cei doi paznici se aruncară din nou asupra scandalagiului și o crupieră într-o rochie lungă, albastră, veni să o calmeze pe bătrână, care încă mai tremura de ură.

Discuțiile oprite pe moment, reîncepură.

Malko era stupefiat de această explozie de ură, ce făcea să iasă la lumină universul rhodezian, atât de cioplit și unsuros, dar convenabil, în care albii și negrii păreau să rămână fiecare la locul lor.

Jucătorii din jurul lui nici nu se mișcaseră. Erau niște bețivani pociți, îmbrăcați în smocking-uri atât de prost croite, încât semănau cu niște uniforme de luptă. Cu toate că nu era decât ora cinci după-amiaza.

Dar, în Victoria Falls, lumea se gătea devreme.

În afara cascadelor Zambezi, distracțiile nu prea abundau. Singurul punct de atracție era cazinoul, cocoțat pe o colină ce domina Zambezi-ul. Era o construcție ultramodernă, a cărei decorare luxoasă, distona cu rusticitatea naturală a Rhodeziei.

La masa de ruletă de alături, un jucător cu mutră de fermier îl întrebă cu glas tare pe vecinul său:

— Știi cum au promovat „terr"[1], cauza femeii în Africa?

— Cum? murmură blonda creatură spălăcită, agățată de brațul lui.

— Acum, anunță triumfător, cavalerul ei, „negrii" le lasă pe femei să le treacă pe dinainte. Din cauza minelor!

Un hohot de râs îi bufni pe ceilalți. Gluma fusese spusă de un zdrahon înalt de peste 1,90 metri, cu trăsături grosolane, cu păr negru slinos, a cărui vulgaritate contrasta cu grația tinerei femei, agățate de brațul lui.

Omul roșcovan cu ochelari, pe care Malko îl întânise la masa de „21" întoarse capul și zise, aproape imperceptibil, atât de încet, încât numai Malko îl auzi:

— El e! Ed Skeetie!

Malko îl „fotografie" pe brunetul care tocmai răspândea jetoane pe masa de ruletă, apoi privirea lui alunecă spre însoțitoarea sa.

---

1. Teroriști (n.a.)

O rochie lungă albă, se mula pe un corp zvelt, din care țâșneau niște sâni ce atrăgeau irezistibil privirea, în ciuda cumințeniei aparente a ținutei sale. Figura ovală, aproape colțoasă, dezmințea această cumințenie. Un licăr îi lumina niște ochi foarte negri, puțin migdalați, accentuați de niște sprincene fine, foarte arcuite, o gură mare roșie, care părea gata să muște.

În ciuda părului negru, tras spre spate, care îi înăsprea trăsăturile, însoțitoarea lui Ed Skeetie degaja o senzualiteta animalică, tropicală chiar, gândi Malko.

Și încă ceva: de la duritate, de la ambiția care se ghicea din felul cum își ținea capul, până la anumite contracții bruște ale bărbiei.

Malko observă că degetele groase ale lui Ed Skeetie, încătușau posesiv un sân prin taftaua albă, fără ca partenera lui să pară a observa. Tânara femeie brună era ori prea îndrăgostită, ori prea bine educată. C.I.A. tolera totuși agenților săi mici plăceri.

Un weekend la cascada Victoria, cu o asemenea creatură, nu prea semăna cu o corvoadă, chiar dacă „Elephant Hill"nu era Las Vegas!

Și totuși Ed Skeetie ceruse ajutor!

Malko își înăbuși un căscat. Sosise cu cinci ore mai devreme la cascada Victoria, venind de la Johannesburg, după șaisprezece ore de zbor în jurul Africii, într-un „747"al liniilor sud-africane.

— Domnule...

Crupiera, într-o rochie lungă de mătase albastră, îndrăzneț decoltată, îl rechema delicat pe Malko la ordine.

Nu mai erau decât trei jucători la masa lui de „Black Jack"și ea trebuia să facă să funcționeze minusculul cazinou „Elephant Hill", o mândrie din Victoria, insulă insolită din inima Africii.

Automat, Malko își puse indexul pe masa verde, indicând că mai vrea o carte, în afara unui 6 și 7. Crupiera, aproape cu același gest, răsturnă un zece și luă cu jetonul ei 50 de dolari.

Era exact pretextul pe care Malko îl aștepta și nu trebuia să rateze plecarea vasului „Booze Cruise".

Pentru puținii turiști, constituia plimbarea zilnică pe Zambezi.

Pentru Malko însă, acesta nu era un motiv de plimbare.

Se îndepărtă de masă. Crupiera suspină, încât sânii erau aproape gata să-i sară din decolteu. În mica sală nu erau decât vreo treizeci de persoane și cam jumătate din mese erau acoperite cu pânză verde. Câțiva turiști sud-africani, fermieri din Bulawayo și niște tipi din Salisbury. Toți la patru ace, iar femeile în rochii lungi.

Din Anglia pe care o ura, Rhodezia lui Ian Smith păstrase numai obiceiul ținutei de seară, obligatorie după ora cinci după-amiază.

Un adevărat gentleman nu se putea îmbăta decât în smocking.

Nimeni nu văzuse un gentleman de culoare. Așa ceva nu există. Ne găseam printre albi.

Ca peste tot în această Rhodezie albă cu 280.000 de locuitori care, cu încăpățânare, ținea piept de zece ani celor 6 milioane de negri din țară, ruptă de realitate, de contingentele politice și de elementarul bun simț.

În Rhodezia nu exista apartheid ca în Africa de Sud și teoretic, negrii aveau aceleași drepturi ca albii. Dar aproape toate instituțiile publice arborau un panou discret care anunța: "Right of admission reserved"[1], ceea ce le dădea dreptul să îndepărteze orice persoană de culoare. Aparențele erau salvate pentru neinițiați iar cazinoul „Elephant Hill"era populat 100% de jucători albi...

Înainte de a părăsi sala, Malko se întoarse. Ed Skeetie și însoțitoarea lui părăsiseră masa de ruletă și se îndreptau spre el. Ed Skeetie vorbea neîntrerupt cu voce tare, râzând și strecurând glume la urechea partenerei sale. Ei trecură prin fața lui Malko și una din vecinele sale strecură la urechea prietenei ei:

— Știi cine e? Daphné Price...

Malko nu știa cine era Daphné Price. Urmări din ochi impunătoarea siluetă. Ed Skeetie stârnea gelozii.

Înainte de a dispărea în holul rotund, tixit de jocuri automate, americanul se întoarse și privirea sa străbătu sala micului cazinou.

Ochii i se opriră asupra lui Malko cu insistență, ca și cum l-ar fi recunoscut. Malko avu impresia că ar fi vrut să-i spună ceva, dar el reluase deja brațul lui Daphné Price și dispăru.

Malko ieși la rândul său.

---

1. Dreptul de acces rezervat (n.t.)

* * *

Sunetul sirenei stârni țipătul maimuțelor împrăștiate prin copacii care se aliniau pe malul mlăștinos al Zambezi-ului.

Bătrânul vas, botezat „Regina Africa", plecă de la debarcader în amonte. Servitorii negri începeau deja să circule cu tăvile între cele două punți, servind pe cei aproape o sută de turiști însetați, pasageri a două autocare, înghesuiți pe băncile de lemn.

Se vorbea atâta germană, încât te-ai fi crezut la „Oktober Fest"[1] și nu în inima Africii.

Malko privi în jurul lui, neliniștit: nu-l văzuse pe Jim Gaven urcând la bord. Însetat, bău ceva în trecere și se duse să se sprijine de balustrada din spate, între două nemțoaice care-și încărcau nerăbdătoare aparatele de filmat.

Vederea era atât de frumoasă încât tăia răsuflarea.

Râul Zambezi curgea maiestuos, lat de un kilometru, în mijlocul tufișurilor, între două maluri joase pline de copaci uscați, cu forme ciudate. Un soare roșu, ca într-un pliant turisric, cobora încet la orizont, printre niște nori colorați splendid.

Aparatele de filmat torceau ca noște motani și cele foto clănțăneau febril.

Deodată, părul roșcat al lui Jim Gaven apăru pe scara îngustă care urca dinspre puntea inferioară. Cu grijă, Malko împinse un neamț în pantaloni scurți, cu ochii fixați pe aparatul de filmat.

Jim Gaven veni să se proptească de balustradă, lângă el. Chiar înainte de a-l privi pa Malko, îi examină pe cei ce-l înconjurau, apoi șopti:

— Sper că e sigur aici...

Avea aerul unui om de afaceri prosper, cu ochelarii săi rotunzi, puțin cam plinuț și cu felul său calm.

Malko își reținu un surâs față de atâtea precauții.

— Doar nu suntem la Moscova...

---

1. Sărbătoarea berii în Germania (n.a.).

— Mai rău, zise Jim Gaven. La Moscova există o ambasadă, dar aici nu e nimic. Nenorocita asta de țară nici nu există, iar Salisbury este singura capitală din lume fără nici o ambasadă și nici un consulat. În caz de ceva, te descurci de unul singur.

Unul din fotografi se îndepărtă și cei doi profitară pentru a întoarce spatele celorlalți pasageri, dar nimeni nu le dădea nici o atenție.

Malko examină cu coada ochiului pe omul care reprezenta C.I.A. în Rhodezia. Un tic nervos făcea să-i tresară pleoapa stângă și mâinile sale acoperite cu pete roșietice, strângeau nervos balustrada. Calmul lui nu era decât o mască.

Malko îl recunoscuse la „Elephant Hill", după fotografiile de la Viena. S-au întâlnit la hotel, Malko ținând în mod ostentativ în mână ziarul „Kurier" din Viena, iar Jim Gaven îi atrăsese atenția spre Ed Skeetie. Era prima dată că luau contact.

— Suntem totuși albi, remarcă Malko. Rhodezienii sunt în război cu negrii.

Jim Gaven clătină capul, cu ochii ațintiți pe dâra lăsată de vas.

— Din momentul în care domnul Kissinger a pronunțat într-un discurs „Zimbabwe" s-au dezlănțuit. Ei știu că guvernul american dorește căderea regimului Ian Smith și că, de asemenea, „Compania" se află aici pentru a-i da un brânci. La Shabani, unde lucrez, fermierii care știu că sunt american, numai că n-au venit să-mi spargă geamurile.

Oficial, Jim Gaven era cadru superior al unei societăți americane care se ocupa în Rhodezia cu exploatarea minelor de crom.

Vocea stridentă u unui magafon îi făcu să tresară.

Din cabina de pilotaj, o strewardesă în uniformă albastră explica pasagerilor:

— La dreapta puteți vedea malul râului Zambezi! Des, se pot vedea și hipopotami.

Toate aparatele de filmat se întoarseră spre dreapta.

Jim Gaven întrebă:

— Cunoașteți situația din Rhodezia, nu-i așa?

— Aproximativ, zise Malko. Guvernul ilegal al lui Ian Smitn refuză să cedeze puterea negrilor. Ei sunt susţinuţi de Africa de Sud şi toleraţi de câteva ţări. Asta durează de zece ani.

Jim Gaven aprobă.

— Într-adevăr, dar de câteva luni, au fost şi câteva schimbări. Cât timp portughezii ocupau Mozambicul şi Angola, Rhodezia era înconjurată de ţări prietene. Acum FRELIMO este la putere în Mozambic şi a declarat război lui Ian Smith, cubanezii din Angola ard de nerăbdare şi chiar Zambia şi-a închis frontierele. Singurul plămân al Rhodeziei este Africa de Sud . În câteva luni, cel mult un an, situaţia va deveni insuportabilă în cei 1200 kilometri de la frontiera cu Mozambicul şi cei 11.000 de oameni din armata rhodeziană nu vor putea opri infiltraţiile. Ar trebui de o sută de ori mai mulţi.

— Asta va însemna o nouă Angolă, oftă Malko.

— Poate că nu, râse Jim Gaven. Noi avem contacte cu anumite naţionalităţi moderate din A.N.C.[1], chiar îi ajutăm.

— Cu alte cuvinte, îi împuşcaţi pe la spate pe rhodezieni, remarcă delicat Malko.

— *Bullshit!* [2] mormăi Jim Gaven printre dinţi. Noi preferăm o Rhodezie neagră, uneia roşii. Dacă planurile noastre reuşesc, se va întâmpla ca în Kenya. Dacă nu, A.N.C. va fi invadată de „United Zimbabwe People's Army"[3], gherilele din Mozambic sub comanda înaltului comandament format din optsrezece membri, toţi anonimi, iar aceştia, direct subordonaţi K.G.B.-ului. Dacă ei vor fi cei care vor învinge, va fi o nouă Angolă, iar Rhodezia va deveni un satelit sovietic.

Malko se strâmbă.

— De câtva timp asta se cam întâmplă, nu? Rhodezia e chiar atât de importantă?

Jim Gaven îşi scoase ochelarii şi-i şterse.

---

1. Consiliul Naţional African (n.a.)
2. Prostii (n.a.)
3. Armata Populară Unită din Zimbabwe (n.a.)

Un vânt răcoros le înfiora spinările. Se aflau acum la patru sau cinci mile nord de cascada Victoria.

— Dragul meu Malko, zise americanul, în lume există trei producători de crom: Rhodezia, Africa se Sud și Uniunea Sovietică. Noi importăm din Rhodezia în fiecare an, 77.000 tone de crom, de „înaltă calitate", cu prețul de 170 dolari, adică 28% din importurile noastre totale. Fără crom, nu se poate duce războiul și nici nu se pot construi reactoare de avion. Deci, Depoartamentul de Stat și Pentagonul țin în mod deosebit ca viitorul guvern rhodezian să rămână pe orbita vestului. Cei din A.N.C. ne-au dat asigurarea formală că vom putea continua exploatarea cromului.

— Dar eu credeam că Rhodezia era sub embargo, obiectă Malko, deci că nici o țară nu avea voie să-i cumpere sau să-i vândă mărfuri!

— Embargoul nu se aplică la crom, răspunse Jim Gaven pe un ton indiferent.

— Și dacă lucrurile nu merg bine?

Americanul își puse la loc ochelarii.

— Noi avem un „plan secundar": să împingem exploatarea la maximum, timp de trei ani, ca să golim minele. Experții spun că e posibil. Sunt aceiași care au prezis că Vietnamul de Sud ar putea ține piept comuniștilor.

— Nouă din zece experți se înșeală, remarcă Malko, ceea ce îi face indispensabili.

— Știu, recunoscu sobru Jim Gaven. De aceea noi trebuie să facem tot ce putem pentru ca lucrurile să iasă bine. Ar trebui ca albii rhodezieni să aibă o atitudine mai maleabilă.

— Cu alte cuvinte, remarcă Malko cinic, domnul Ian Smith riscă să facă în curând gripă.

— Nici vorbă! Sud-africanii au agreat acest proiect și ne-au vorbit chiar despre asta în timp ce eram în termeni buni cu ei.

Dar dacă Ian Smith ar fi lichidat, albii din Rhodezia ar înnebuni de furie.

1. Biroul se Stat Sud-African al Serviciilor Secrete de Securitate (n.a.)

— Totuși, zise Malko căscând, eu credeam că Rhodezia era sufocată, lovită de embargo, asfixiată, izgonită din umanitate. Nu știu dacă va rezista multă vreme...

— Asta se citește în ziare, aprobă americanul. De zece ani Rhodezia ține piept embargoului, în mare parte datorită dolarilor încasați pe crom. Armata rhodeziană este echipată cu camioane nemțești, elicoptere franțuzești și arme belgiene. Chiagul vine din Africa de Sud, iar munițiile din Zair... Oficial, sud-africanii ajută Rhodezia de bunăvoie, atât cât pot: 35% din populația albă este de origine africană.

Din nou se auzi glasul stewardesei:

— Încercați să vedeți crocodilii de pe malul stâng.

Aparatele de filmat se îndreptară spre copacii uscați care păreau că nu se sinchisesc de crocodili.

Doar câțiva idealiști continuară să filmeze apusul soarelui.

Malko întoarse capul către Jim Gaven.

— Dacă n-am venit să-l destabilizez definitiv pe Ian Smith, atunci ce așteptați de la mine?

— Noi avem o problemă în Rhodezia, mărturisi americanul. Prin contactele noastre din interiorul B.O.S.S.[1], am aflat despre un proiect secret al seviciilor speciale rhodeziene, ceva numit „East Gate", care privește Mozambicul, un plan ultra secret și cu siguranță o tâmpenie. Ian Smith știe că timpul lucrează împotriva lui, deci poate fi tentat să declanșeze apocalipsa...

— Înțeleg, zise Malko.

Simțind o încetinire bruscă, ridică capul. Vasul se pregătea să facă întoarcerea pe Zambezi, soarele dispărea și se lăsase răcoare.

Jim Gaven căută privirea lui Malko.

— Noi vrem să știm ce este „Brigada Specială" zise el, iar dacă e o tâmpenie, s-o oprim. Nu e lucru ușor. Acest serviciu a înnebunit complet rețeaua noastră de informatori, a expulzat doi „corespondenți onorabili" și a lichidat fizic un tip care lucra pentru „Companie". Nu mai avem legături sigure cu lumea exterioară. Până și eu sunt supravegheat la Shabani, iar de câteva săptămâni, nu mai avem nici o informație de la sud-africani. Oamenii din strada

Skimmer pretind că nu știu nimic despre „Brigada Specială". De când cu istoria Angolei, ne resping și ei, acuzându-ne că, militar și diplomatic, i-am părăsit.

— Asta nu e prea încurajator, remarcă Malko!

Apusul soarelui îl orbea. În jurul lor, amestecul de conversații și zgomotul cuburilor de gheață în pahare, înlocuiseră zumzetul aparatelor de filmat. Cei o sută de turiști se îmbătau conștiincios, căci totul era pe gratis.

Ajutat de curent, vasul înainta cu toată viteza spre cascada Victoria.

— Am rezolvat ceva totuși, spuse Jim Gaven. Băiatul pe care vi l-am arătat mai înainte, Ed Skeetie, este unul dintre cei mai buni „funcționari" ai „Companiei". Se află la Salisbury de trei săptămâni, cu o acoperire de beton armat. Fotograf la "Camere 10", o agenție din Washington, care ține cu noi și, în plus, Ed este într-adevăr fotograf. Asta e pasiunea lui. Știi cine era fata de care era însoțit?

— Nici cea mai mică idee... mărturisi Malko.

— O anume Daphné Price, secretara particulară a lui Roy Golder, patronul Serviciilor secrete particulare ale lui Ian Smith...

— Interesant, zise Malko. Și ce i-a spus ea?

Jim Gaven schiță un surâs ambiguu.

— Dumneavoastră vă va spune. Eu l-am văzut numai timp de câteva secunde în toaletele hotelului. A trimis un S.O.S., via Salisbury, săptămâna trecută. Mi-a vorbit foarte puțin, căci am fost întrerupți. Nu vreau pentru nimic în lume să-i fac rău. A avut timp să-mi spună că avea impresia că „Brigada Specială" se interesa de el și că un unume Bob, un străin care trăiește cu o negresă, era amestecat în planul „East Gate". Asta-i tot!

— Cam puțin... remarcă Malko.

— O să aflați mai multe, îl asigură Jim Gaven, căci plecând spre Salisbury, Ed v-a văzut cu mine și asta e suficient. Știe așadar că acum sunteți protecția și omul lui de legătură. Puteți juca cum vă place. Acoperirea dumneavoastră de trimis special al ziarului „Kurier" este perfectă.

— Cam prea mult, zise Malko.

Privi cerul din spatele lor. Niște nori extraordinari, violeți, roz, irizați, luminau orizontul la apus.

În câteva minute vor fi din nou la debarcader. Malko zări gigantica coloană de vapori care urca spre cer, dinspre cascadă. În jurul lor, apa Zambzi-ului era foarte calmă.

De fapt, C.I.A. îl trimisese pe Ed Skeetie la masacru, iar acum trebuia să i se dea o serioasă mână de ajutor.

— V-ar amuza într-adevăr să-l destabilizăm pe Samora Machel? întrebă el.

Jim Gaven scoase un oftat, plictisit peste măsură.

— El nu poate fi destabilizat. FRELIMO a eliberat Mozambicul. Pentru moment nu îl putem atinge. Tot ceea ce așteaptă rușii este ca Ian Smith să facă acest tip de tâmpenie, pentru ca ei să zboare în ajutorul protejaților lor, cu „Mig-uri„ și tancuri, ca în Angola.

În nici un caz nu trebuie să le dăm această ocazie.

— Și nu puteți explica asta guvernului alb?

— Nu poți să le explici nimic rhodezienilor, zise cu amărăciune Jim Gaven. Sunt cei mai încăpățânați și stupizi oameni pe care i-am văzut vreodată. Cad în toate capcanele care li se întind. Noi vrem o Rhodezie neagră, dar nu una comunistă. Dacă se încearcă ceva acum contra Mozambicului, naționalitățile moderate din A.N.C. vor fi invadate, iar FRELIMO și Moscova vor profita de ocazie... Sunt sigur că K.G.B.-ul, frecându-și mâinile, abia așteaptă ca Ian Smith să facă tâmpenia cu „Brigada Specială", să bombardeze sau să invadeze Mozambicul, ori ceva similar.

Debarcaderul de unde plecaseră se apropia. Turiștii se grăbeau să-și soarbă ultimele înghițituri din whisky-ul autohton.

— N-am să vă mai revăd?

— Ba da, zise Jim Gaven. Plec la Salisbury în seara asta, cu ultimul avion și voi fi la hotel Meikles. Telefonați-mi și spuneți-mi că biletele mele de avion sunt pregătite. Imediat ce veți ajunge, vă voi aștepta în Cecil Square, în aceeași zi, la miezul nopții.

— Pentru ce să riscăm să ne revedem? întrebă Malko. În mod sigur rhodezienii vă urmăresc.

— Pentru că aveți nevoie de ajutor, zise americanul. Dar trebuie să-i mai verific pe cei la care vă trimit, dacă nu sunt și ei urmăriți sau interogați. Inutil să vă trimit în gura lupului.

— Cred că e ca și făcut, zise Malko.

Soarele dispăruse complet. Jim Gaven și Malko se amestecă prin mulțimea de turiști decepționați: nu văzuseră nici crocodili, nici hipopotami.

În momentul în care înaintau pe pasarelă, Jim Gaven care mergea în spatele lui Malko, îi șopti aproape imperceptibil:

— Atenție, nu sunteți trimisul special al lui Dumnezeu-Tatăl, din sudul Ecuatorului, ci doar un nenorocit de vânat...

Capitolul IV

— Uite, cerul s-a înseninat și se vede Crucea Sudului!

Cu capul ridicat, Daphné Price contempla cerul înstelat. Ed Skeetie o luă de talie, trăgând-o spre el.

Nu trebuia să facă eforturi pentru a o dori. Cu trupul ei de liană și cu o figură de pisică, Daphné era una dintre cele mai senzuale femei pe care le cunoscuse. În ajun, făcuseră amor timp de două ore, după ce admiraseră cascada Victoria.

— Vino, zise el.

Trecu în spatele ei, respirându-i parfumul părului. Tocmai terminaseră de luat cina în sala de mese a hotelului, un dineu cu lumânări, într-un decor rafinat, cu trandafiri pe mese și fețe de masă de dantelă.

Surprinzătoare atmosferă pentru sudul Africii!

Lui Ed îi venea câteodată greu să-și amintească faptul că femeia frumoasă ai cărei ochi străluceau în fața lui, era o adversară, pe care trebuia să o interogheze, ca să o determine să-i facă mărturisiri.

Destins din cauza vinului, acum dorea mai mult ca oricând să facă amor cu ea, dar Daphné se îndepărtă puțin de el și zise pe un ton visător:

— N-am văzut niciodată cascada noaptea, și mi-ar plăcea să mă duci acolo.

Se întoarse în vârful picioarelor și atinse cu gura ei, buzele groase ale lui Ed.

— Sunt sigură că acolo nu e nimeni noaptea, zise ea. Ar fi amuzant. Vocea ei, îi trezea lui Ed dorința de a o viola chiar sub ochii portarului negru de la „Elephant Hill".

— De acord, zise el, mă duc să caut impermeabilele.

Intră din nou în hotel şi se duse să închirieze de la portar două impermeabile de plastic. Toate hotelurile închiriau, pentru ca turiştii să se poată plimba de-a lungul cascadelor Victoria, fără a fi leoarcă din cauza aburilor lăsaţi de ceaţă. Daphné aştepta liniştită când Ed reapăru, purtând cele două impermeabile, sub privirea complice a portarului.

Plecară râzând înspre locul de parcare. În timp ce coborau, Daphné puse o mână pe şoldul lui Ed, începând să-l maseze uşor, fără a înceta să privească cerul.

Băuse singură aproape o sticlă de vin.

Ed era în al noulea cer. Spionajul semăna cu ceea ce visase, pe vremea în care era student în Kentucky, înainte de a putrezi cinci ani ca „ofiţer de securitate" în Langley.

Ieşiră pe strada Zambezi, stradă asfaltată de-alungul râului, totalmente nepopulată la acea oră. Cinci minute mai târziu, ajungeau în parcarea din faţa pădurii care mărginea partea sudică a cascadei Victoria.

Coborâră din maşină şi traversară drumul, mână în mână. La capătul potecii, se zărea lumina postului de vamă de la graniţa cu Zambia, chiar înaintea imensului pod de fier care traversa Zambezi-ul, imediat după cascade, acolo unde apa clocotea atât de tare încât fusese supranumită „oala sub presiune". Ajunseră foarte repede la o răscruce. La dreapta, cărarea cobora de-a lungul cascadei, la stânga, urca în amonte.

Daphné îl trase pe Ed spre stânga.

— Hai mai întâi pe aici.

Urletul căderilor de apă care se prăvăleau de la o sută de metri înălţime în prăpastie începea să devină asurzitor. Vaporii de apă urcau la 400 metri, înainte să recadă într-o ploaie fină, deasupra pădurii. Cu cât te apropiai de cascade, se făcea mai răcoare.

O maimuţă trecu prin faţa lor, traversând cărarea şi refugiindu-se într-un copac.

O statuie apăru în dreapta lor, detaşându-se pe cerul senin. Era a doctorului Livingstone, descoperiturul cascadelor Victoria, sprijinit în baston, imortalizat în piatră, părând că fixează „Cataracta Diavolului" ce se prăbuşea la zece metri mai departe, într-un urlet asurzitor.

— Impresionant nu-i aşa? zise Daphné.

— Mda, răspunse Ed, nu prea interesat de frumuseţile naturii.

Ca şi cum ar fi vrut să citească placa de bronz de la baza statuii, o trase pe Daphné spre soclul de piatră.

În loc să-şi îmbogăţească cunoştinţele despre natură, o îmbrăţişă violent pe Daphné, lipind-o de corpul său robust. În ciuda protestelor tinerei femei, se aplecă, apucă poalele rochiei ei albe şi le ridică. Se luptară astfel câteva minute, Daphné părând câteodară gata să cedeze, sau dimpotrivă, refuzându-l.

Reuşi să o mângâie, fără a putea trece de ultimul baraj de dantelă. Nu mai putea de poftă! Daphné, agăţată de el, gâfâia şi îl zgâria pe gât, în timp ce el încerca să-i smulgă ultima piesă de lenjerie. Simţi deodată un irezistibil impuls care-i ţâşnea din rărunchi. Explodase, fără a se putea abţine. Daphné îşi dădu seama, îl trase, ţinându-l lipit de ea, ca pentru a participa la plăcerea lui.

Calmat dintr-o dată, Ed îi mângâie părul, cu sângele zvâcnindu-i încă în tâmple, fără să audă zgomotul miilor de tone de apă din apropierea sa .

Daphné murmură cu o voce neutră:

— Eşti nebun!

Cu rochia albă şifonată, cu fardul puţin şters, ea îl fixa cu ochii ei mari, negri, cu pupilele dilatate şi cu o expresie pe care Ed nu reuşea să o descifreze.

Ed Skeetie se simţea puţin ruşinat, dar satisfăcut şi începu să se gândească din nou la misiunea sa. De-abia aştepta să poată vorbi cu cineva de încredere.

Apucând-o pe Daphné de mână, o trase spre el.

— Hai să ne întoarcem .

Daphné rezistă, trăgându-l spre poteca ce străjuia râul Zambezi.

— Mai stai! Aş dori să mă plimb un pic, e atât de frumos...

Pentru Ed n-ar fi fost politicos să refuze. Daphné Price părea să-i fi iertat rătăcirea de moment, aşa că îi luă mâna şi se îndepărtară de statuia lui Livingstone, întorcând spatele cascadei.

Aici nu erai stropit. Totuşi, din cauza răcorii, îşi puseră impermeabilele. La câţiva metri în josul malului, apa fluviului părea o oglindă nemişcată, înainte de a se sparge brusc peste rocile de la „Cascada Diavolului".

Deodată, ea părăsi cărarea, apropiindu-se de margine, printr ierburile înalte, trăgându-l mereu pe Ed de mână. Apa curgea c toată viteza, la trei metri sub ei și Ed privea fascinat.

Ziua, cascada era unul din cele mai frumoase spectacol naturale din lume. Pe aproapa 1600 metri, apele Zambezi-ului s revărsau într-un abis strâmt, cu o sută de metri mai jos, în mijlocu unei feerii de curcubee veșnice, care luau ființă la picioarele pădurii partea cascadei cuprinsă între insula Livingstone din mijlocul flu viului și malul de la est. Condensul era atât de mare, că nu se putea observa cascada decât din anumite unghiuri, altfel, nevăzându-se decât o pâclă groasă. Era sfârșitul sezonului de ploi și apele erau la cotele cele mai mari.

Daphné Price și Ed Skeetie rămaseră nemișcați câteva clipe.

Noaptea, zgomotul era și mai impresionant, încât ai fi crezut că sute de locomotive treceau în cea mai mare viteză.

Doadată, Daphné mai înaintă către râpa abruptă, fără a lăsa mâna partenerului ei.

— Ei, atenție, stigă Ed.

Ierburile formau un covor alunecos și Daphné era la mai puțin de un metru de margine.

— Ți-e frică? strigă ea râzând.

Ed nu avu timp să-și dea seama că râsul ei suna fals. Daphné se întoarse către el. Din cauza obscurității, nu putea vedea expresia din ochii ei. O văzu că se apleacă, întinzând mâna stângă spre pământ, ca și cum ar fi cules ceva.

A fost un gest prea rapid pentru el. Mâna care o ținea pe a lui se desprinse de degete, urcând brusc de-a lungul încheieturii, strângându-l ca într-un clește de fier, cu o forță nebănuită la o femeie atât de fragilă. În același timp, ea se lăsă pe vine, trăgându-l cu toată puterea pe Ed după ea, către râpa abruptă. Surprins și dezechilibrat, americanul alunecă țipând pe pământ moale. În momentul în care o prinse, Daphné își trase brusc mâna.

Ed era la cincizeci de centimetri de margine, fără nici un punct de sprijin de care să se agațe. Dezechilibrat, cu brațele atârnând în gol, cu capul înclinat, el alunecă împins de Daphné. Dispăru în josul malului, într-o spumă de apă, acoperit de urletul cascadei și înghițit imediat de vâltoare.

Daphné rămase câteva clipe pe vine, cu mâna stângă încă crispată pe bucata de coardă fixată de cei doi țăruși înfipți adânc în pământ. I se părea că degetele îi sunt lipite de sfoară. Trebui să și le desfacă, unul câte unul, cu mâna dreaptă, dar nu putea să-și stăpânească tremurul mâinii stângi.

În sfârșit, se sculă, cu trăsăturile crispate, alungite. Tremurul nervos se întinsese în tot corpul. Cu un mers de automat, înaintă spre extrema dreaptă a malului, pe locul în care se mai vedeau încă urmele pașilor americanului.

Tânăra femeie rămase câteva clipe privind apa care curgea cu toată viteza, cu trei metri mai jos. Cincizeci de metri mai încolo, valul se spărgea de roci și se afunda în abis. Trupul ciopârțit al lui Ed trebuia să fi ajuns deja în apele clocotitoare din „oala cu presiune". Crocodilii care mișunau în Zambezi vor face să dispară orice urmă.

Daphné se întoarse către statuia lui Livingstone, masându-și mașinal încheietura stângă. Toți mușchii brațului o dureau, atât de mare fusese efortul. La un moment dat, crezuse că Ed o va trage după el. Încercă să-și scoată din cap imaginea corpului său, rostogolindu-se de-alungul cascadei, asfixiat deja.

În clipa în care ajunse la statuie, două siluete apărură din umbră, doi oameni cu trăsături crispate, îmbrăcați și ei în impermeabile.

— I did it [1]! spuse Daphné Price, cu o voce fără timbru.

— Bravo! zise cel mai grăsan dintre ei. Nenorocitul nici n-a avut timp să-și dea seama...

Daphné își încleștă dinții din toate puterile, pentru a nu începe să plângă. Mâna stângă părea că i se umflase și simțea cum îi zvîcnește sângele în palmă.

Era pentru prima oară că omora un om și încă nu prea realiza acest lucru. Însă se simțea de parcă nu ar fi fost ea, ci un automat.

Merse până la mașină, fiind escortată de cei doi și găsi cheile lăsate, din fericire, de Ed. Grăsanul, robust și cu ochi limpezi, purta pe sub impermeabil un pantalon scurt și un maiou.

— Vă întoarceți la hotel? întrebă el.

Ea dădu din cap și murmură:

— Da.

1. *Am făcut-o (n.a.)*

În primul rând avea nevoie de somn ca să uite totul.

Ed Skeetie odată dispărut, făcuse să-i mai scadă ura. Îi rămăsese însă un gol. Înainte de crimă își promisese că va bea o sticlă de șampanie, în cinstea victoriei Rhodeziei Albe. Acum însă avea nevoie de un pahar cu vin, pentru a-și umezi gâtul uscat.

Intră în mașină și demară, sub privirea celor doi, care se întoarseră pentru a șterge urmele crimei. Daphné conducea aproape inconștientă, repetându-și că era război și că în război trebuie să-ți omori dușmanii.

Farurile luminară un „koudou"mare și ea trebui să frâneze brusc.

Într-o secundă și-l imagină pe Ed Skeetie luptându-se cu torentele apei.

Cu un salt grațios, marele"koudou"dispăru după un baobab și Daphné reporni la drum.

Capitolul V

Malko tresări, se trezi și-și consultă ceasul. Era ora zece și un sfert! Un soare radios strălucea peste oraș. Adormise, aproape fără să-și dea seama, mort de oboseală după lunga călătorie. Spera că Ed Skeetie, pe care-l zărise în timpul dineului, îl va contacta, dar nu-l mai văsuse de atunci.

O spaimă bruscă îl smulse din pat. De ce nu se arătase americanul? Se mai liniști, spunându-și că probabil nu a putu să scape de Daphné Price.

Oricum, îl va contacta la Salisbury, căci sejurul lui la cascada Victoria nu va dura la infinit. În afară de cascadă și cele două mini-cazinouri, distracțiile erau rare...

După ce făcu un duș, Malko coborî. Murea de foame. Sala în care se servea micul dejun era goală și doar la o masă se afla o tânără femeie, într-un safari kaki, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari negri și cu părul strâns în coadă de cal. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a o recunoaște pe extravaganta Daphné Price, care avea acum trăsăturile încordate și tenul palid. Un servitor negru îi puse în față un păhărel plin cu un lichid cafeniu, acoperit cu frișcă. Ea aștepta ca el să plece, pentru a-l goli dintr-o sorbitură....

Intrigat, Malko se așeză la o masă mai depărtată.

Când negrul care semăna cu unchiul Tom, cu țeasta lucioasă ca o bilă de biliard, se apropie, îl întrebă discret:

— Sunt curios ce fel de băutură i-ați servit domnișoarei?

— Lichior de cacao, domnule. E foarte bun, doriți?

Lui Malko i se făcu greață. Unchiul Tom își arătă dinții într-un surâs complice.

— Domnișoara a luat deja patru de azi dimineață. Îi place grozav.

Malko se mulțumi cu un ceai. Era intrigat.

Unde era Ed Skeetie? Daphné Price nu părea în apele ei.

Cât își unse cu unt o felie de pâine prăjită, ea terminase dej încă un lichior... Brusc se ridică și se îndreptă spre parc, und Malko o văzu că se prăbușește într-un șezlong.

Micul său dejun era ratat. Se repezi în sala cu jocuri automat și sună camera americanului prin interfon. Soneria sună nesfârșit, dar nimeni nu răspunse. Malko puse receptorul în furcă din ce în ce mai intrigat.

Din ce cauză Ed nu era cu Daphné? Doar dacă n-a apărut ceartă ca între îndrăgostiți. După ce s-a încredințat că Daphné er tot în grădină, el urcă la primul etaj, se duse până la camer ocupată de cei doi și opri o negresă care deretica:

— Mi-am uitat cheie, zise el . Vreți să-mi deschideți?

Negresa se supuse fără un cuvânt. O valiză deschisă zăcea p un scaun, lângă un impermeabil de plastic. Văzu un aparat de ra și niște cămăși bărbătești, alături de un sac mare cu aparate d fotografiat.

Malko ieși, din ce în ce mai perplex. Ed Skeetie nu putea fi prea departe, dacă toate lucrurile lui erau aici! Nu era încă foarte neliniștit. Americanul părea că știe să se apere și deci trebuia să existe o explicație. Ca din întâmplare, îl întrebă pe portar:

— Îl caut pe domnul Skeetie, nu l-ați văzut?

Cel interpelat își verifică registrul, luă o bucată de hârtie ș clătină din cap.

— Nu, domnule, aseară a închiriat impermeabile, deci probabil s-a dus la cascadă.

Dintr-o dată Malko revăzu camera. Zărise doar un impermeabil aruncat pe fotoliu și nu două. Ed trebuia deci să se afle la cascadă. Minunat loc pentru un contact!

Ieși să-și ia mașina din parcare. În ciuda altitudinii, era o căldură apăsătoare. Se strecură la volan și o luă spre cascadă. Parcarea din fața pădurii era plină de autocare și mașini. Luă impermeabilul pe care-l închiriase, îl îmbrăcă și avansă de-alungul falezei, pe cărarea ce ducea spre cascadă.

Foarte repede, se găsi prins într-un veritabil potop. Fără impermeabil, ar fi fost bun de stors doar în treizeci de secunde.

Continuă să meargă pe cărare până la inscripția „Pericol", la limita estică a cascadei, privind cu atenție spre fiecare turist în impermeabil. Mânat de curiozitate, înaintă de-alungul stâncilor negre și-umede, care mărgineau cascada principală.

Un splendid curcubeu urca din fundul prăpastiei, înconjurând podul metalic, unde avuseseră loc, cu câteva săptămâni mai devreme, infructuasele convorbiri dintre Ian Smith și naționaliștii negri.

Un șir de vagoane de marfă staționau pe podul închis traficului.

Făcând cale întoarsă, trecu oe lângă o fată aproape goală pe sub impermeabil, doar cu un bikini, cu părul ud și fața șiroind de apă.

Ed Skeetie nu era nicăieri!

O ceată de maimuțe răsări din copaci, îl înconjură câteva clipe, cu țipete ascuțite și strâmbături caraghioase, înainte de a o lua la fugă. Revenind la punctul de plecare, Malko zări o scară de piatră care cobora la „Cataracta Diavolului", o luă în jos pe treptele enorme și umede și ajunse la o platformă de apă clocotindă. Urcă atât de repede, încât inima începu să-i bată cu putere. Continuă să meargă până ajunse în fața statuii lui Livingstone, aproape de golf.

Nici urmă de Ed Skeetie!

Urcându-se din nou în mașină, își zise că dacă Ed nu reapare, va avea serioase probleme. Singura persoană care ar putea ști ce i s-a întâmplat americanului era Daphné Price, dar cum s-o abordeze fără a-i trezi suspiciuni?

Intrând în holul cazinoului „Elephant Hill", se mai gândea încă la această problemă. Simți imediat cum i se accelerează bătăile inimii. Ea era aici, în aceeași ținută și vorbea cu doi inși. La picioare, se afla o valiză de piele maro. Pleca!

* * *

— Companiile aeriene rhodeziene au regretul de a vă anunța că plecarea cursei pentru Salisbury va întârzia treizeci de minute...

Malko oftă în sine, așteptând ca vocea metalică a difuzorului să răsune în sala de așteptare a micului aeroport.

Era trecut de ora șase și mecanicii încercau încă să repare unul din motoarele din partea stângă a avionului Viscount, care ar fi

trebuit să decoleze la ora cinci și un sfert, dar cum era singurul avion, nu prea avea de ales.

În spatele lui, Daphné Price se sculă și se îndreptă spre bar. Tânăra femeie băuse deja trei rânduri până la sosirea lui Malko. Aștepta și ea cursa de Salisbury, împreună cu alți pasageri. Avea un fular pe cap, ochii tot ascunși în spatele ochelarilor negri, când abătută, când încercând nervos să citească o revistă.

De cealaltă parte a geamului, Malko privi pista de zbor care se întindea pe 5000 metri. Cadou de la sud-africanii care construiseră în nordul Africii de Sud o centură de piste ce permiteau aparatelor „Miraj" să decoleze cu încărcătură maximă, în plină căldură.

Malko încerca să lupte contra spaimei, dar de fiecare dată când ochii îi cădeau pe valiza de piele, se întreba care fusese soarta lui Ed Skeetie. Daphné Price părea foarte tulburată.

Era sâmbătă și weekendul nu se terminase. De ce pleca ea? Își pusese această întrebare de-a lungul celor 20 de kilometri de drum drept, ce despărțea orașul de aeroport, dar fără a găsi un răspuns.

Observă că mecanicii închideau capota motorului avionului, deci vor pleca. Discret, se duse să se așeze aproape de locul în care Daphné Price își lăsase bagajele. Când difuzorul anunță în sfârșit plecarea, văzu pe tânăra femeie care-și golea paharul la bar. Venea către el, cu mersul țeapăn al oamenilor care au băut prea mult. De la lichiorul de cacao de dimineață și până la băuturile de la bar! El era deja în picioare, apucând valiza de piele maro, pe care ea n-o înregistrase.

— Dați-mi voie să vă ajut, propuse el.

Daphné ridică capul, avu o ușoară tresărire, apoi abia schiță un surâs. Fără un cuvânt, unul escortându-l pe celălalt, traversară pista arzătoare.

În total, erau șapte pasageri. Prudent, Malko o lăsă pe Daphné să treacă înaintea lui. Ea se așeză în primul rând și el se instală imediat alături de ea. Ceilalți cinci pasageri se așezară mai în spate.

Chiar înainte ca avionul să înceapă să ruleze, Daphné își sprijini capul de hublou și părea că doarme. Malko se feri s-o deranjeze.

Pădurea nesfârșită începea să defileze sub aripile avionului și cum zborul dura o oră și jumătate vor sosi la Salisbury în plină noapte.

Daphné însă stătea cu spatele spre Malko, care încerca să se destindă, fără să reușească. Misiunea sa în Rhodezia începea mai degrabă prost.. După respirația regulată a lui Daphne, își dădu seama că ea adormise. Sforăitul motoarelor era soporific.

Trecură douăzeci de minute monotone și se lăsase noaptea.

Deodată, Daphné tresări în somn, scoase un strigăt și se întoarse spre Malko, aruncându-se direct în brațele lui. Acesta, în loc să se îndepărteze, o strânse în brațe. Ochelarii ei negri căzură și el zări niște ochi înroșiți și o figură răvășită, cu o gură umflată.. Tânăra femeie pronunță câteva cuvinte de neînțeles și adormi instantaneu, cu capul pe umărul său. Malko se feri să se miște.

Stewardesa care trecea, înduioșată, se duse să caute un pled, pe care-l întins peste ei. Malko simțea trupul suplu al tinerei rhodeziene lăsat cu totul pe el.

Deodată, ea oftă în somn, tresări din nou și începu să plângă în hohote, cu sughițuri care-i zguduiau tot corpul.

Criza reuși s-o trezească, ochii i se deschiseră, zări chipul lui Malko alături de ea și își dădu seama că dormea în brațele lui. Se depărtă de el, cu o privire îngrozită și plină de uimire. Malko încercă să dea ochilor lui o expresie cât mai blândă.

— Ați adormit, domnișoară.

Ea îl fixă încruntată, încercând vizibil să-și repună ideile la locul lor, cu fața încă plină de lacrimi, făcând eforturi să se adune, dar ochii i se dădură din noi peste cap. El o auzi murmurând:

— Oh, Doamne!

Deodată, ca o somnambulă, se lăsă iar să cadă pe el, punând chiar un braț pe pieptul lui. Rămaseră așa, nemișcați în penumbră, acoperiți cu pledul, apoi, puțin mai târziu, Daphné păru să-și vină în fire, se agăță de Malko ca o înecată, cu fața ridicată spre el.

Respirația ei trăznea a alcool. Era beată moartă!

Buzele lor se atinseră. Imediat gura lui Daphné se deschise și se uni cu cea a lui Malko într-un sărut lacom, cu ochii închiși, dar strângându-l și mai tare lângă ea. Sub pled, mâna lui Mako, îndepărtând marginile bluzei, dibui un sân de piatră, prins într-un sutien subțire, apoi coborî de-a lungul fustei kaki, fără să se

oprească din sărut. Daphné tresări când îi atinse pântecul, dar nu se smulse din brațele lui. Mai jos, el dădu peste piciorul gol și urcă încet pe sub fustă. Daphné nu rămânea nici ea pasivă, mâna ei se strecurase sub pled până la pântecul lui și îl mângâia prin haină, zgâriind stofa, ca și cum ar fi vrut s-o rupă.

Timp de câteva minute, rămaseră în această poziție, sub pled, neîntrerupând sărutul decât pentru a-și recăpăta suflul, foarte ocupați să-și provoace reciproc plăcerea, încolăciți unul peste altul.

Stewardesa trecu pe lângă ei și se îndepărtă șocată. Obiceiurile erau destul de libere în Rhodezia. Două cupluri din șapte divorțau, dar nu se făcea amor în avion.

Daphné începu să-și legene fundul, venind în întâmpinarea degetelor lui care o pipăiau. Degetele ei mângâiau acum pe sub pled pielea acestuia, câteodată atât de tare, încât îl durea. El simți că se apropie de orgasm. Daphné se răsuci, își mușcă buzele și degetele ei se crispară. astfel încât Malko juisă. Ea nu îl respinse, continuând să o sărute, până când ultimele lui spasme se calmară.

O pată de lumină apăru printre nori.

Mișcările lor deveniră mai lente și gurile lor se despărțiră. Încă cinci minute și Malko ar fi violat-o de-a binelea. Mâna lui Daphné reveni pe pieptul lui. Cu gura deschisă, cu ochii încă umflați, adormi din nou pe umărul lui și ar fi dormit cu siguranță până la Salisbury, dacă stewardesa nu s-ar fi aplecat deasupra lui Malko:

— Domnule, vom traversa o intemperie. Treziți-o pe soția dumneavoasrtă pentru a-si pune centura de siguranță. Riscăm să fim zdruncinați.

* * *

Malko observa profilul delicat a lui Daphné care-și aprinsese o țigară, întrebându-se care era secretul ei. Avionul era zgâlțâit de furtună și asta o ajutase pe tânăra femeie să-și revină.

Mai era o jumătate de oră de zbor până la Salisbury și el nu reușise să-i dezlege misterul. Era ceva în neregulă cu ea. Daphné Price avea clasa unei femei de lume, dar pentru o secretară era cam prea bine îmbrăcată, prea elegantă, cu unghiile perfecte și o trusă din crocodil prea nouă.

Ea își stinse țigara, întoarse capul spre el și degetele li se încrucișară. Nu schimbaseră încă nici un cuvânt și el se întreba dacă episodul lor erotic va lăsa vreo urmă în mintea ei, sau dacă pusese totul pe seama unui coșmar.

Își dădu seama numaidecât.

— Sunt dezolată, zise ea deodată, cu o voce cam prea căutată. Eu...Cred că am adormit sprijinită de dumneavoastră. Eram...foarte obosită!

Avea încă pledul pe genunchi și Malko se întrebă dacă-și trăsese în jos fusta de pânză. Ochii ei negri îl iscodeau și el simți că vibrațiile ei nu-i erau defavorabile. Daphné Price era poate o târfă, dar bărbații nu o lăsau insensibilă.

— Aseară, la cazinou, erați foarte frumoasă în acea splendidă rochie albă. Din monentul în care am jucat ca dumneavoastră, am câștigat.

Un surâs palid luminâ pe furiș trăsăturile rigide. Malko îi luă mâna așezată pe pled și i-o sărută.

— Nici nu m-am prezentat: Malko Linge, austriac.

Apoi adăugă surâzând:

— Cred că un mod plăcut de a vă face să profitați de acești bani, ar fi să vă invit la cină. Există vreun restaurant respectabil în Salisbury?

Daphné Price stinse țigara în scrumieră, cu un licăr iritat în ochii negri și Malko înțelese că făcuse o gafă.

— Bineînțeles, zise ea pe un ton acru. Avem tot ce ne trebuie în Salisbury, care este unul dintre cele mai frumoase orașe din lume. E prima dumneavoastră călătorie în Rhodezia?

— Da, mărturisi Malko, am vrut să văd cascada Victoria și n-am fost dezamăgit. E superb.

— Toată țara e superbă, corectă ferm tânăra femeie, e cea mai frumoasă din Africa și nimeni nu ne va izgoni.

O bruscă agresivitate dădea o inflexiune metalică vocii ei.

Malko îi observa transformarea cu curiozitate. Ea părea să-și fi șters din minte episodul precedent, sau poate că amintirea dispăruse în fumul alcolului .

— Dar nimeni nu dorește să vă izgonească, zise el.

Daphné răspunse cu un rictus amar.

— Nimeni! Toată lumea e contra noastră, americanii, ruşii, europenii, până şi sud-africanii. Toţi vor să dea puterea Kafirilor... Pretind că noi îi persecutăm pe negri. „Ei ascultă propaganda comunistă care e falsă. Nici un negru nu trăieşte mai bine în altă parte, decât în Africa. Veţi vedea în Salisbury cei mai curaţi şi mai bine îmbrăcaţi din Africa..."

Daphné nu se mai putea opri. Privirea ei îl învălui pe Malko cu un dispreţ de-abia disimulat.

— Ce faceţi în Rhodezia?

— Sunt ziarist, mărturisi Malko. La „Der Kurier"[1], un cotidian din Viena.

— Ziarist!

În gura ei, părea un cuvânt obscen. Se afundă în fotoliu şi-i aruncă o privire piezişă.

— Desigur, veţi scrie numai minciuni despre Rhodezia, ca toţi cei care vin aici.

— Nicidecum, protestă Malko, eu am venit să văd ce aţi realizat în ultimii zece ani.

— În cazul ăsta, veţi avea ce vedea, afirmă Daphné pe un ton hotărât.

— Sper să mă ajutaţi, zise Malko.

Se gândi la Ed Skeetie, dar îl izgoni din gând. Nu-l cunoştea pe Ed Skeetie, el nu existase niciodată!

— Vreţi să luaţi cina cu mine în seara asta? propuse el. Îmi veţi vorbi despre Rhodezia.

Ea scutură din cap.

— Imposibil. Sunt prea obosită.

— Mâine?

Ea ezită câteva clipe. Malko stătea agăţat cu privirea de buzele ei. Dacă refuza, misiunea începuse prost.

— Dacă doriţi, zise ea însfârşit. La ce hotel staţi?

— La Monomatapa.

— Foarte bine, spuse ea. Voi fi acolo la ora opt.

Malko scoase din portofel o carte de vizită, care nu conţinea decât titlul său de Alteţă Serenisimă, şi i-o întinse.

---

1. Curierul

— Vă voi aștepta cu nerăbdare.

Daphné Price zâmbi, puțin mai deconectată și examină cartea de vizită, înainte de a o băga în poșetă. Avionul începea să piardă din înălțime, în coborâre, trecând peste un mare lac artificial. Daphné își lipi obrazul de hublou și suspină:

— Priviți ce frumoasă e această țară.

Malko își apropie capul de al ei. Regăsi din noi o anumită intimitate..

Zări sute de lumini împrăștiate în ceea ce părea a fi un parc imens, clădiri moderne, înalte, pe străzi ce se întretăiau în unghi drept. Semăna cu California!

Daphné se mișcă atât de brusc, că era să se lovească de capul lui Malko. Avea iar o lucire sălbatică în ochii negri.

— Dacă aș fi obligată să plec, aș lua un buldozer și mi-aș rade casa din temelii.

— Sunteți născută aici? întrebă Malko.

— Nu,la Lusaka, în Zambia. Părinții mei sunt tot acolo. Eu am fost izgonită de negri, după trei generații, dar de data asta nu mă vor mai scoate de aici.

Figura ei senzuală aproape că luă foc. Malko nu insistă. Avionul aterizâ, cu un mic zgâlțâit. O ajută pe Daphné să-și coboare bagajele și o lăsă să treacă înaintea lui, cu capul sus, dar cu fusta încă foarte șifonată.

Aeroportul era foarte mic, era ciudat de răcoare și el își dădu seama că Salisbury era la 1500 metri. Nu te puteai crede în Africa.

În loc să se îndrepte spre locul marcat „Sosire", Daphné o luă spre colțul aerogării. În penumbră, Malko zări o mașină mare, un Rolls-Royce alb-argintiu. Șoferul coborî și deschise portiera pentru Daphne, care urcă fără a privi înapoi. Mașina porni imediat.

Malko se întrebă dacă mașina aparținea amantului ei, onorabilul Roy Golder, patronul Serviciilor speciale rhodeziene și dacă prezența lui avea vreo legătură cu dispariția lui Ed Skeetie.

În aerogară, funcționari rhodezieni în pantaloni scurți și șosete albe, examinau pe cei sosiți cu un aer suspicios.

Malko se îndreptă spre ghișeul de unde se închiriau mașini și după cinci minute intră în posesia eternei Datsun 1200 Y și a unor cupoane de benzină.

— Avem restricții în Rhodezia, se scuză tânăra salariată, dar

dumneavoastră, turiștii, nu veți avea de suferit.

Drumul care ducea la Salisbury era drept și îngust, aproape lipsit de trafic. Un kilometru mai departe trebui să încetinească. Mai mulți oameni în kaki, cu pușca la umăr, cu căști englezești din primul război, controlau actele cicliștilor și pietonilor negri. Unul din ei îi făcu semn lui Malko, cu un zâmbet binevoitor.

Albii formau o mare familie!

* * *

Prin fereastra camerei lui, Malko privea șoseaua aproape pustie. Perplex, închidea telefonul pentru a zecea oară. În camera de hotel în care locuia Jim Gaven, suna mereu „ocupat", fapt ce începea să devină ciudat, chiar neliniștitor.

Capitolul VI

Jim Gaven era în Salisbury. Hotelul o confirmase, dar de la dispariția lui Ed Skeetie, Malko era foarte bănuitor. Responsabilul C.I.A. pentru Rhodezia din orașul Victoria, nu putea fi la curent, pentru că el plecase din localitate înaintea lui Malko. Malko dădu drumul la televizor pentru a-și masca nerăbdarea.

Pe burtă, sub un Land-Rover, un militar mustăcios explica felul în care îți poți bloca singur caroseria mașinii, pentru a nu sări prea sus peste mine.

Malko reveni la telefon și având același rezultat, se hotărî pe moment. În ciuda riscurilor pe care această acțiune o comporta, se va duce la Meikles, care nu se găsea decât la cinci sute de metri de mers pe jos. Imediat, își puse haina, căci după apusul soarelui se făcea răcoare.

În fața hotelului, niște negri resemnați, propuneau rarilor turiști, statuiete de abanos. Monomapata își înălța masa de beton, având lateral o piscină, la est de centrul Salisbury-ului, chiar în fața Ministerului de Informații.

Malko o luă la dreapta pe Kingsway, apoi la stânga pe Jameson. În centru nu se aflau practic decât birouri și imediat după căderea nopții aveai mereu impresia că parcurgi un oraș fantomă, dar curat. Străzile se întretăiau în unghi drept, deseori mărginite de copaci. Ajunse pe strada 2, traversă scuarul Cecil, inima Salisbury-ului, și se găsi în fața clădirii cenușii a hotelului Meikles.

În parcare se aflau câteva mașini. Malko șovăi puțin. C.I.A. îi recomandase să nu aducă arme în Rhodezia și se simțea foarte vulnerabil, deși nu făcea uz de pistolul său extraplat decât în ultimă instanță. Dar dispariția brutală a lui Ed Skeetie, atitudinea ambiguă a lui Daphné Price, iar acum telefonul mereu ocupat al lui Jim

Gaven, erau indicii neliniștitoare. Pentru moment, se întrebă dacă Ed Skeetie nu fusese răpit de „Brigada Specială", interogat și dacă nu-l „turnase" pe el, ca și pe Jim Gaven. Nimeni nu e erou sub tortură.

Totuși traversă. Holul hotelului Meikles era mai puțin animat decât cel din Monomatapa. Dintr-o privire, Malko se asigură: cheia de la 566 nu era la tablou. Urcă pe scară la barul de la primul etaj. Jim era în cameră, sau în hotel.

Barul era plin cu multe femei în rochii de seară și se vorbea tare. Într-un colț, o tânără foarte frumoasă, cu un decolteu provocator, își ținea prietenul de mână. Barmanii negri arătau impecabil, dar nici un negru nu se afla în sală încât te puteai crede la Londra...

Și nici urmă de Jim Gaven!

„Brigada Specială"era cu siguranță prezentă în acest bar intim și confortabil.

Luă ascensorul până la etajul 5, unde camera 566 se afla la capătul coridorului pustiu. Malko bătu la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Bătu din nou, cu urechea lipită de canatul ușii.

În sfârșit, se auzi ceva de partea cealaltă a ușii și o voce înăbușită întrebă:

— Ce este?

— Domnul Gaven? întrebă Malko. În legătură cu biletele dumneavoastră de avion pentru Bulawayo...

Cheia se răsuci în broască Jim Gaven era în cămașă, fără ochelari, cu trăsăturile crispate. În mod curios, în loc să-l lase pe vizitator să intre, ieși el pe culoar și îl trase pe Malko spre scara de serviciu, în obscuritate.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— „Brigada Specială" e dezlănțuită, zise Jim Gaven cu o voce încordată. Când am sosit, am știut numaidecât că nu miroase a bine. M-au plasat din oficiu în camera 566, care este o cameră cu microfoane și unde telefonul este ascultat. Au cinci de astea în hotel. Din această cauză am lăsat telefonul deschis. Pe tine nu trebuie cu nici un preț să te identifice. Ai luat contact cu Ed?

— Ed a dispărut, zise Malko.

Foarte pe scurt, îi povesti lui Jim Gaven ce știa. Americanul asculta în liniște, înainte de a spune:

— Cu siguranță Ed nu s-a lăsat păcălit, dar povestea asta nu-mi place deloc. Ferește-te de fata aia, ca de ciumă. Ești ultima șansă a „Companiei". Aici B.O.S.S. ne-a trădat. Sud-africanii au spus celor din „Brigada Specială"tot ce au știut despre noi. Ian Smith știe că noi jucăm cartea A.N.C.-ului și ne urăște mai mult decât rușii... Cred că trebuie să pleci imediat. Sper că nu te-a văzut nimeni urcând... Așteaptă-mă peste două ore în scuarul Cecil, lângă piața de flori. Până atunci voi ști ce a mai rămas din rețeaua noastră. Eu trebuie să plec mâine dimineață.

Jim Gaven se strecură pe culoar și dispăru.

Din prudență, Malko se hotărî să coboare tot pe scara de serviciu, unde nu întâlni pe nimeni. Ajunse la primul etaj, unde se duse la bar să comande o vodcă. Dar vodca lui trebuie să fi fost bine îndoită cu apă! Se încăpățână totuși s-o bea. Îi era totuna dacă moare de ulcer sau de glonț.

Oamenii păreau că se cunoască între ei. Nu erau decât 80.000 de albi în Salisbury. Femeile erau îmbrăcate oribil, dar toată lumea părea foarte veselă, încât nu puteai crede că te afli într-o țară măcinată de lupte de gherilă. Dând pe gât cu stoicism otrava din pahar, plăti și plecă. Ar fi fost bine dacă Jim Gavrn ar fi putut să-i împrăștie pe cei de la „Brigada Specială"!

Dintr-o dată, străzile pustii din Salisbury îi părură dușmănoase și periculoase. Nu vedeai nici un pieton, în afara câtorva negri fără ocupație. Malko se simțea cuprins de o spaimă neobișnuită, dar preferă să pună asta pe seama altitudinii. Nu iubise niciodată muntele.

În timp ce traversa bulevardul Central, o mașină „404"albastru cu alb a poliției, trecu încet pe lângă el . Erau puțini polițiști pe străzi, dar multe mașini de poliție. Malko se întrebă cu cine oare lua cina Daphné Price și dacă mai era cu omul din Rolls.

* * *

Firma luminoasă de pe „Rhodesia Herald" lucea printre frunzele copacilor din scuarul Cecil, de-acum pustiu.

Malko venise pe jos, după ce luase cina la o rotiserie botezată ciudat „Arizona", ce se afla lângă Monomatapa. Zidurile albe evocau Mexicul, carnea se putea mânca, deși cartofii prăjiți păreau

din beton. Cafeaua turcească, care încheia aceste agape, l-ar f dezgustat pentru totdeauna până şi pe Krisantem.

Ajuns în mijlocul aleeii pustii, Malko privi în jurul său. Era seară târziu, îi era frig şi era neliniştit. Jim era în întârziere cu mai bine de o oră.

Un negru târându-şi picioarele, apăru deodată din capătu străzii şi se opri lângă Malko.

— Ei, domnule, n-ai nimic de făcut?

Malko îl examină. Gura lui mare părea să-i iasă din figura plată, ca o protuberanţă monstruoasă, iar ţeasta rasă semăna cu o bilă neagră de fildeş. Era prost îmbrăcat, cu o cămaşă violetă şi nişte ciudate încălţări de lemn. Avea ochii puţin cam prea strălucitori.

Un pederast, sau un provocator. Malko se grăbi să se îndepărteze, fără să răspundă. Negrul nu insistă şi plecă spre bulevardul Stanley.

Deodată, pe pajişte apăru o siluetă, venind dinspre bulevardul Baker şi ajunse la un boschet, nu departe de Malko, care se apropie de o bancă.

— Aşezaţi-vă pe bancă, se auzi vocea lui Jim Gaven. Negrul care v-a acostat este un agent al „Brigăzii Speciale". Bântuie pe aici în fiecare seară ca să-i denunţe pe homosexuali şi pe traficanţii de valută...

Superb! Te puteai crede la Moscova. Chiar şi frigul era ca acolo. Deodată, Jim Ggaven scoase ceva din buzunar şi-l aruncă spre Malko.

— Citiţi, zise el cu o voce spartă.

La lumina unui felinar, Malko zări pe prima pagină a ziarului „Herald", un articol încadrat cu pixul. Sângele îi pieri din obraji, citind: „Accident mortal la cascada Victoria".

Articolul relata cum personalul hotelului „Elephant Hill" semnalase dispariţia unui turist american, Ed Sleetie, care locuise la hotel. Căutările nu reuşiseră să-l găsească, dar se presupunea că acest străin se plimbase noaptea pe lângă cascade şi alunecase pe stânci

Malko lăsă ziarul, distrus, reamintindu-şi de figura răvăşită a lui Daphné Price.

— L-au lichidat, murmură Jim Gaven, cu o voce strangulată.

— Dar pentru ce?

— „Brigada Specială", zise americanul. Sunt în stare de orice pentru a-şi păstra secretele.

Cu o tresărire neplăcută, Malko îşi dădu seama că va lua cina a doua zi cu cea care era, poate, responsabilă de moartea lui Ed Sleetie... În spatele lui, Jim Gaven şopti:

— Daphné Price lucrează cu „Brigada Specială", dar este singura care ne poate ajuta, pentru că ştie multe. Trebuie să o faceţi să vorbească cu orice preţ.

Era stranie această voce, dar Jim Gaven părea foarte liniştit. Malko nu se aşteptase la un deznodământ atât de violent în Rhodezia.

— Ce o să fac dacă Daphné Price nu vorbeşte? întrebă Malko.. Mi-ar fi cam greu s-o supun la torturi.

— Trebuie să vorbească, zise Jim Gaven. Mai sunt încă două persoane care vă pot ajuta. Este tot ce a mai rămas din reţeaua „Companiei". Primul se numeşte Reg Whaley, un ziarist englez. Sunt aproape sigur că nu s-a lăsat încă prins. Lucrează cu noi de ani de zile, e sigur.

— Cum?...întrebă Malko.

— Întorceţi-vă şi întindeţi-mi mâna, ordonă Jim Gaven.

Malko se supuse, simţi mâna americanului întinzându-se, prinzând-o pe a sa şi strângând-o, apoi rotind-o în jurul degetelui său gros pe care-l cuprinse. După ce făcu acest gest, Jim îşi retrase mâna.

— Esta strângerea de mână a africanilor, explică el. Albii de aici preferă să-şi taie mâna de la încheietură, decât s-o folosească.

Reg vă va recunoaşte astfel. Biroul lui se află pe colţ, între Stanley şi strada 4, la etajul doi, deasupra unei prăvălii de mărunţişuri. Îl veţi găsi întotdeauna, pentru că practic locuieşte acolo. Nu-i daţi mulţi bani, nu are mare nevoie.

Jim Gaven se opri brusc. Malko auzi un zgomot de motor şi văzu o maşină care trecea încet pe bulevardul Stanley, dar din cauza copacilor, nu prea putea distinge despre ce era vorba.

— Trebuie să ne despărţim, şopti Jim Gaven. Duceţi-vă să-l vedeţi, de asemenea, tot din partea mea, pe reverendul Sogwala, la Biserica Metodistă Unită. Se află între Speke şi strada 4. Spuneţi-i că m-aţi întâlnit la misiunea din Chicora...

— Asta-i tot?

— E tot...

Se auzi un foşnet de crengi şi Jim Gaven se îndepărtă cu câţiva paşi.

— Când ne revedem? Cui să transmit informaţiile?

— Vă voi contacta eu în trei-patru zile, promise Jim Gaven. Cred că am fost urmărit.

Un scârţâit de frâne îl făcu pe Malko să tresară. La lumina felinarelor, zări pe strada 4 un Land-Rover cenuşiu, din care ieşea o antenă mare de radio. Doi oameni înarmaţi săriră din maşină, şi o luară la fugă spre banca pe care stătea Malko. Jim Gaven făcu brusc cale-ntoarsă pe pajişte şi reveni spre el. Concomitent se auzi un ţignal strident de cealaltă parte a scuarului Cecil, spre strada 2. Jim sosea gâfâind şi înjurând printre dinţi. Îşi vârî mâna sub haină şi scoase un Colt 45 mare, automat.

— E „Brigada Specială", zise el. Ne împresoară.

Capitolul VII

Pocnetul chiulasei revolverului "45" răsună în tăcere, ca o lovitură de trăsnet. Cei doi oameni care coborâseră din Land-Rover alergau pe pajişte spre ei.

— Cu nici un preţ nu trebuie să ne identifice, şopti Jim Gaven.

Nu mai avea de loc aerul unui funcţionar calm. Malko privi automatul solid din mâna americanului, simţind o senzaţie ciudată pe şira spinării. Părea o nebunie să te opui cu armele, „Brigăzii Speciale". Se întoarse şi zări alte două siluete, venind dinspre strada 2.

— Mai sunt şi alţii pe aici!

— Dispăreţi, eu îi voi reţine, zise Jim Gaven. Luaţi-o spre strada Stanley, încercaţi să ajungeţi pe bulevardul Railway şi nu vă duceţi imediat la hotel.

Ţinând revolverul cu ambele mâini, Jim Gaven ridică arma şi apăsă pe trăgaci. O detunătură se sparse dureros în urechile lui Malko, apoi o alta. Se auzi un strigăt de durere şi ţăcănitul unei arme autonate. Malki simţi că-l arde dosul palmei.

— Dispăreţi, repetă Jim Gaven. În cinci minute vor fi douăzeci.

Malko se afundă în boscheţi, apoi o rupse la fugă pe pajişte.

Se auzi un ţignal în spatele lui, se întoarse şi zări un om care venea după el, dinspre strada 2. Se auziră două detunături, una după alta şi urmăritorul lui Malko căzu.

Într-o fracţiune de secundă, acesta îl zări pe Jim Gaven cu picioarele depărtate, cu capul dat pe spate şi braţele întinse, ca la poligon. Gâfâind, ajunse pe trotuarul bulevardului Stanley în faţa ferestrelor luminate ale sediului „Rhodesian Herald", traversă şi se afundă într-o străduţă întunecată, care lega bulevardul de strada Speke. Se mai întoarse spre scuarul Cecil şi distinse doi oameni

care coborau dintr-un BMW albastru cu alb. Aceştia alergau către rănitul care-l urmărise.

În acelaşi moment, Coltul lătră din nou, de trei ori. Pocniturile s amestecau cu cele ale unei mitraliere, apoi se lăsă liniştea sfâşiată doar de uruitul unui motor care demara.

Malko ieşi pe bulevardul pustiu, traversă repede şi se afundă ia într-o altă străduţă, mărginită de garaje. Paşii săi răsunau în liniştea nopţii, dar nu părea să fi fost urmărit.

Cei de la „Brigada Specială" fuseseră probabil surprinşi de reacţia instantanee a lui Jim Gaven.

Malko se întoarse pe Manica şi continuă tot înainte, pe lângă zidurile străzii pustii şi întunecate. Ieşise din centru, blocurile deveniseră case, el se opri din fugă, pentru a-şi trage sufletul şi zări în faţa lui o firmă luminoasă, la colţ cu bulevardul Pioneer. Apropiindu-se mai mult, auzi o muzică ce răzbătea prin ferestrele de deasupra firmei care indica „Hotel Queen". O ceată de negri sporovăia pe trotuarul mărginit de copaci.

Malko trecu pe lângă ei, intră pe culoarul care ducea spre o scară de lemn, ale cărei trepte păreau a fi fost tăiate din butoaie de bere, atât de tare puteau.

Călăuzit de vacarmul muzicii, din ce în ce mai asurzitoare, se îndreptă spre primul etaj, dădu la o parte perdeaua veche, neagră, îmbibată de jeg, care acoperea intrarea şi se opri în prag, paralizat de agresivitatea miilor de decibeli şi a căldurii de etuvă care se degaja.

* * *

O negresă tânără, în pantaloni şi o vestă de mătase albastru electric, cu capul plin de codiţe împletite, ce o făceau să semene cu o creatură ştiinţifico-fantastică, îşi scutura cu frenezie o pereche de sâni, care ar fi meritat un tratament mai bun, schiţând un fel de dans macabru în jurul unui blond cu privirea cruciş, evident beat mort. Clătinându-se pe picioare, încerca neîndemânatic să prindă nurii oferiţi. Un grup de negri petrecăreţi, cu sticle de bere în mâini, înconjurau micul ring de dans.

Lângă creatura în albastru, un metis şi o negresă mare şi corpolentă, se frecau unul de altul, ţopăind pe loc, fără să le pese

de urletele orchestrei care cânta de putea sparge chiar şi timpanele unui surd. Alături, un alb cam de vreo şaizeci de ani, cu părul nins, îmbrăcat în costum cu papion, ţeapăn ca un băţ, valsa cu o negresă care de-abia îi ajungea la talie. O duzină de beţivi erau lângă bar şi pe canapelele de piele neagră, ce înconjurau sala şi care dispăreau sub perechile înlănţuite.

Toate fetele erau negrese sau metise. Ţinuta lor varia între rochie de seară şi blue-jeans. Dar în sală se mai găsea şi o bună duzină de albi.

O duhoare de bere, de sudoare şi de parfum ieftin, se amesteca cu mirosul caracteristic al negrilor. Dezgustat, blondul se lăsă deodată să cadă grămadă în mijlocul ringului.

Fata în albastru îşi încetă brusc evoluţiile, dezamăgită. Îl zări la intrare pe Malko, singur, şi se repezi spre el ca un vultur, cu pieptul ei fabulos tresărind de bucurie. Se opri în faţa lui, se răsuci şi cambrându-se exagerat, făcu să-i tresalte un şold, care ar fi făcut-o geloasă până şi pe Venus. Ai fi putut aşeza pe el chiar şi o tavă.

Încântaţi de această primire plină de delicateţe, negrii prezenţi se strâmbară de râs.

Negresa se întoarse deja şi se fâţâia în apropierea lui Malko. După privirea ei tulbure, el îşi dădu seama că era drogată. Continuând mereu să se balanseze, îl apucă de după talie, trăgându-l spre un colţ liber de canapea. Nici nu se aşezaseră bine şi ea îi luă mâna dreaptă, strecurând-o cu hotărâre în decolteu şi apăsând-o pe sânul drept. Malko avu impresia că strângea un obuz de 155, poate puţin mai moale şi mai călduţ.

Cu aceste preludii, prietenia lor fiind stabilită, fata urlă, pentru a acoperi zgomotul orchestrei:

— *Buy me a beer, Bwana!*[1]

Mirosul transpiraţiei ei ar fi putut servi ca armă anti-atomică!

Un chelner apăru ca prin minune, cu două beri, încasă plata şi dispăru. Partenera lui Malko era deja gata să golească berea direct din sticlă. Privirea i se tulbură, faţă de mărinimia lui, văzând că lăsase un bacşiş de 25 centi.

Dăduse de un gentleman!

Trei fete singure se aflau la o masă vecină. Una dintre ele îi făcu cu ochiul lui Malko şi, vârându-şi mâna în decolteu, scoase un sân pe care apoi îl ascunse imediat.

1. *Cumpără-mi o bere Bwana!*

Cucerirea lui Malko primi acest gest neloial cu o ploaie de înjurături în limba ei natală, însoţite de nişte gesturi obscene. Apoi, pentru a-şi etala definitiv proprietatea, îl luă pe Malko de mână şi-l târî spre ringul de dans ..

Orchestra deveni şi mai asurzitoare, în timp ce albul cu coama ninsă îşi continua prosteşte valsul. Îl salută politicos pe Malko, cu un semn din cap. Lângă el, alt alb roşcovan ridicase rochia dansatoarei lui, aproape până la şold şi-şi băgase mâna până la cot, între pulpele ei. Cu ochii dilataţi de plăcere, dansatoarea se legăna pe loc, în nepăsarea generală.

Lumina era atât de slabă, că de-abia se distingeau negrii de albi.

Două frumoase braţe negre se încolăciră în jurul gâtului lui Malko.

— Mă cheamă Jane, şopti negresa, lingându-i urechea stângă.

Ar fi putut s-o cheme tot atât de bine „Ventuza"!

Picioarele ei desculţe, solid înfipte în podeaua murdară, se frecau de el cu o încăpăţânare înduioşătoare, fără să ţină deloc seama de ritm. Apoi, îşi îndepărtă partea de sus a corpului, scuturâ umerii, făcând să-i tremure sânii plini, ceea ce părea să reprezinte pentru ea, culmea erotismului.

Văzând totuşi că Malko nu reacţionează cum ar fi vrut ea, strecură mâna între ei, cum făceau cele mai multe fete. Dansând, ele schimbau observaţii, care poate ar fi fost interesante, dacă ar fi fost înţelese. Când partenera lui Malko îl socoti pregătit, îi adresă un zâmbet viclean.

— *Too hot here. You come with me to Harari?* [1]

Degetele ei îi strângeau stofa pantalonului cu insistenţă. Malko nu ştia ce era Harari, dar avea o idee destul de bine înfiptă în minte: să-şi procure un alibi de beton faţă de „Brigada Specială".

Hotelul Queen era perfect: supapă de siguranţă pentru Salisbury, societate ce se învârtea în cerc. El nu voia totuşi să împingă jocul prea departe.

Lângă ei, albul cu papion continua să valseze, ca şi cum s-ar fi aflat la opera din Viena. O conducea uşor pe partenera sa, a cărei rochie lungă dezvăluia o crupă uimitoare, asemănătoare cu cea a

1. E prea cald aici. ii cu mine la Harari? (n.a.)

partenerei lui Malko..

Decepţionată de lipsa lui de entuziasm, Jane îl strânse ceva mai tare şi întrebă cu o nuanţă de ameninţare în glas:

— Nu mă placi?

— Te plac foarte mult, afirmă Malko, cu siguranţa unui Papă care emite un edict.

În delir, pieptul fabulos tremură de bucurie, ca o gelatină.

— Deci, vii la Harari! Hai să plecăm! E târziu...

De fapt, barmanul se pregătea să tragă grilajele din faţa barului. Nu se mai servea nimic. După o ultimă melodie asurzitoare, orchestra tăcu în sfârşit. Unele perechi plecau, altele rămâneau pironite pe canapelele de piele.

— Hai să mergem, zise Malko.

Încântată, Jane se agăţă de braţul lui. În trecere, aruncă câteva vorba celor două fete, care se luară după ei.

Malko respiră cu lăcomie o gură de aer proaspăt. Cămaşa îi era lipită de piele, din cauza transpiraţiei. Grupuri de oameni discutau pe trotuar.

Cu o mică strângere de inimă, zări o maşină de poliţie, staţionată cam la zece metri.

Se auzi dintr-o dată un ţipăt şi zgomotul unei palme. Malko se întoarse la timp pentru a-l vedea pe blond clătinându-se, sub palma magistrală a unei negrese însărcinate şi apoi, prăbuşindu-se pe asfalt. Un negru tânăr se repezi şi-l ridică. Imediat, cea care-l pălmuise, făcu un salt şi-i mai dădu o palmă. Blondul ridică pumnul, mormăi nişte înjurături, în timp ce câţiva încercau să-l îndepărteze.

— Ce se întâmplă? o întrebă Malko pe Jane.

Negresa izbucni într-un râs tunător.

— I-a spus că are un „tocoloche" în burtă, nu un copil!

Negresa însărcinată continua să-l ocărască, cu o voce furioasă, pe blondul care se clătina..

— Un „tocoloche"?

Jane se frecă de el.

— Asta se întâmplă când o fată face dragoste cu o maimuţă... Un „tocoloche"este foarte puternic. Poţi să-i ceri orice. Dar nimeni nu vrea să facă aşa ceva cu o maimuţă...

Jane înaintă pe şosea. Celelalte două fete îi urmau mereu.

Un şir de R .4 aştepta pe stradă. Toate taxiurile din Salisbury erau R .4, adeseori cu staţii radio.

Ea anunță:

— O să le conducem pe prietenele mele la Harari.

Fetele se înghesuiau deja în mașină. Malko și-ar fi luat bucuros tălpășița, dar mai avea încă nevoie de simbolul său sexual, albastru electric...

Șoferul, un alb, se întoarse cu o grimasă de dispreț. Malko se înghesui între niște fese dure ca lemnul de teck, niște sâni debordanți și niște mâini care nu-i dădeau pace.

Jane se aplecă spre el:

— Le vrei pe toate trei?... 30 dolari!

Taxiul înainta deja pe bulevardul Railway spre sudul orașului.

Malko strigă la șofer:

— Mergem la Monomatapa!

Șoferul fu cât pe-aci să-și înghită oglinda retrovizoare.

— Domnule, zise el, nu vă vor lăsa niciodată să intrați cu ele la Monomatapa. Mergeți mai bine la Elisabeth. Acolo nu sunt probleme. Sau poate la Ambasador. Îl cunosc pe portar...

— Eu vreau la Monomatapa, i-o retează Malko.

Șoferul tăcu, jignit. Jane își lipi buzele groase de urechea lui Malko:

— De ce nu la Harari? Nu-ți fie teamă, nouă ne plac bunătățile, adică albii...

Monomatapa se zărea deja. Malko dădu un dolar șoferului și coborî, însoțit de cele trei negrese.

Văzând hotelul luminat, Jane se opri brusc.

— Nu vreau să intru înăuntru, zise ea pe un ton încăpățânat. Mai bine vino tu în parc.

— Nu, răspunse Malko.

El ținea neapărat să fie văzut cu Jane. Știa cum lucrau agenții din toate țările. Primii interogați erau întotdeauna portarii de hotel.

Jane șovăi o clipă, apoi se hotărî. Ochii portarului negru, în uniformă verde, ieșiseră din orbite.

— Camera 815, ceru Malko, pe un ton liniștit.

Negrul se făcu că nu aude.

— *The bar is closed, zise el. You cannot go in with this lady. She is not registred.* [1]

Jane nu părea prea încântată de a fi luată drept o lady. Scoase o înjurătură, de o mare mojicie, încercând să-l tragă pe Malko de mână, spre ieșire.

— Hai la Harari!

Malko nu avea nici cea mai mică dorință să o urmeze și rămase pe loc.

— Mă duc să mă culc, nu merg la nici un Harari, răspunse el.

Figura rotundă a lui Jane se crispă brusc de furie. Aruncă o frază prietenelor ei, care-l înconjurară imediat pe Malko.

Acesta simți ceva rece la încheietura mâinii. Una dintre fete, cu un actus malițios pe buze, apăsa pe pielea lui cu un briceag. Jane îi suflă la ureche:

— Ieși repede afară, altfel te taie!

Malko privi spre portar. Speriat, acesta întoarse spatele. Taxiul dispăruse. Le simțea pe negrese gata de orice. Cu siguranță, sejurul lui la Salisbury începea prost. Alibiul risca să fie prea perfect.

Se lăsă târât afară din hol. Scuarul era întunecat și disperant de pustiu. Jane întrebă pe un ton amenințător:

— Vii la Haarari?

— Nu, zise Malko.

— *Son of a bitch. Give me money.* [2]

Lama se afla la gâtul lui. Simți niște mâini care-i cotrobăiau, cu dexteritate și repeziciune buzunarele. Din fericire, nu avea mare lucru pe el. Jane înșfăcă un teanc de bancnote și-l amenință:

— Albule, fi atent, dacă te duci la poliție, frații noștri te vor ucide.

Fetele o luară la fugă și dispărură. Malko reveni la hotel. Cu siguranță, Rhodezia nu era o țară ospitalieră...

Portarul clătină din cap, văzându-l:

— Domnule, zise el, trebuie să fiți foarte atent cu fetele astea. Sunt foarte rele. Niște târfe!

Malko își luă cheia. Întrebându-se ce i s-o fi întâmplat lui Jim Gaven, se băgă sub duș, pentru a scăpa de duhoarea de la Queen și se culcă.

* * *

Malko deschise ziarul „Rhodesian Herald", adus odată cu micul dejun. În stânga sus, pe prima pagină, un titlu îi atrase atenția:

1. *Barul e închis. Nu puteți intra cu această doamnă. Nu stă în hotel (n.a.)*
2. *Pui de târfă. Dă-mi banii! (n.a.)*

„Împuşcături în scuarul Cecil „.

Articolul explica faptul că personalul hotelului Meikles, atras d focuri de armă, a găsit pe o alee din scuarul Cecil, un om ca horcăia, grav rănit de un foc de amă. Agresorii săi nu au fo descopiriți, în ciuda cercetărilor întreprinse imediat. Rănitul a mu în drum spre spital. Era vorba de domnul Jim Gaven, funcționar „Footes Mineral Corporation", care fusese în trecere prin Salisbur Poliția bănuia o poveste de moravuri, victima nefiind jefuită.

Malko împături ziarul, cu stomacul ca de plumb. Mai auzea înc vocea lui Jim Gaven: "Dispăreți, eu îi voi reține."

Era acum o cursă contra cronometru între el și „Brigad Specială". Polițiștii rhodezieni știau acum că reprezentantul C.I.A vorbise cu cineva. Știau de asemenea, că el lucra la planul „Eas Gate"și că vor face tot posibilul să-l găsească și să-l elimine.

Capitolul VIII

Malko văzu mai întâi o pereche de picioare frumos conturate, terminate în niște ghete cu tocuri înalte. În spate se vedea un smoc de păr grizonat, cufundat într-un fotoliu vechi de piele. Proprietara picioarelor, o blondă cu păr creț, înălță capul spre Malko.

— Domnule?

— Îl caut pe Reg Whaley, începu Malko.

— L-ați găsit! făcu smocul de păr grizonat, cu o voce fornăită și amuzată.

Se sculă. În picioare era și mai scund. Mai mult înfășurat decât îmbrăcat, într-un costum de pânză boțit și pătat, cu ochi hazlii și plini de viață.

— Reg Whaley, zise el, întinzându-i mâna lui Malko. Proprietar și principal angajat al agenției Rhona.

Malko îi luă mâna, o strânse și imediat îi încercui degetul gros, timp de o fracțiune, revenind apoi la poziția inițială. Văzu licărul de surpriză în ochii cenușii.

Reg îi luă mâna, fără să-l întrebe măcar numele.

— Poftiți în biroul meu. S-o lăsăm pe Chistine să lucreze, altfel nu voi fi plătit luna asta.

Trecură în camera vecină și Reg Whaley închise numaidecât ușa. Trei costume erau agățate pe spatele ușii, ca și cum el ar fi locuit acolo. Englezul se instală într-un fotoliu, examinându-l pe Malko, cu ochii săi mici și cenușii.

Un afiș roz distribuit de Ministerul Informațiilor, anunța cu litere mari: *„This city is an official terr information bureau."*[1]

— Deci, sunteți un prieten al prietenilor noștri? Nu v-am reținut numele?

---

1. Acest oraș este un birou oficial de informații pentru teroriști (n.a.)

— Malko Linge, răspunse el.

Reg Whaley deschise un sertar și scoase o sticlă de gin și dou pahare.

— Asta merită o „cinste", zise el, cu micul său râs sec și caust cu care-și împăna toate frazele. Nu prea e ora potrivită, dar e d import. Cel care se fabrică aici, face gura de lemn și nu merită dec să-l privești....

Dădu pe gât ginul său tonic, în timp ce Malko își muia buze într-al său.

Un soare radios strălucea peste Salisbury. Malko își petrecus duminica odihnindu-se și plimbându-se cu mașina prin cartiere rezidențiale, înecate în verdeața care se întindea în jurul centrulu pe o suprafață mare cât Londra! Un paradis, în care casele n costau decât 2500 dolari. Duminica, Salisbury-ul era tot atât d mort ca un cimitir.

Dulcea și periculoasa Daphné Price îl aștepta seara la cină.

Reg Whaley puse jos paharul, cu privirea dintr-o dată serioasă

— Erați cu Jim...noaptea trecută?

— Mda, răspunse Malko. Mă aflu aici din cauza lui. „Brigad Specială" l-a ucis.

Îi povesti lui Reg Whaley tot ceea ce se petrecuse noapte trecută. Reg Whaley înălță capul.

— Sunt peste tot, zise el. Ai dracului de eficace și atotputernici Dar până acum, acționau cu mai multă blândețe, exceptând comportamentul lor față de „negri".

Malko încerca să-l cântărească pe ziarist. Semăna cu „stringers"[1] din elita C.I.A. Reg Whaley părea solid și inteligent Englezul clătină trist capul.

— Sunt dezlănțuiți pentru că simt că vor pierde. Atunci se mint Se mint pe ei înșiși. Ziarele mint, chiar guvernul minte. Teroriști încep să se infiltreze cam peste tot. Curând va fi insuportabil, dar e cred într-un miracol. Va fi vărsare de sânge, mulți oameni vor f uciși... Mulți, pentru nimic.

— Ați auzit vorbindu-se de planul „East Gate"? întrebă Malko.

Reg Whaley negă.

1. *Cei cu contract (n.a.)*

— Nu. Ce este ?

Malko îi explică ceea ce știa despre planurile rhodeziene.

Englezul asculta, învârtind cuburile de gheață din paharul său.

— Urâtă poveste! Sunt capabili de orice, zise el. Este foarte u să obții informații de la o comunitate atât de închisă. Nici mie -mi prea acordă multă încredere. Sunt prea independent. Ei mă umesc un „dismal Jimmy"[1]. Aici ziariștii practică autocenzura. altăieri, au fost trei alerte cu bombe în niște magazine din alisbury, dar nimeni nu a comentat. Ordin de la Primul Ministru. acă populația începe să se neliniștească, au pierdut. Atunci, li se ovestește că „negrii"sunt drăguți, că vor să rămână așa, că nu vor sculta de păstorii cei răi... Niște tâmpenii, ce mai! În toate nopțile, U.T.U.[2] efectuează descinderi în Harari sau în Hartfield, escoperă arme, arestează militanți. Știți ce riscă un negru dacă nu denunță un terorist?

Malko făcu semn că nu.

— Șapte până la zece ani, tună Reg.

Râse sec și caustic.

— În zece ani, această țară va înceta să existe, dar lor nu le pasă.

— Mă puteți ajuta? întrebă Malko.

Un licăr de bucurie se ivi în ochii cenușii.

— Cu plăcere. Dar nu știu nimic despre „East Gate". Tot ce este în legătură cu Mozambicul, se află în mâinile „Brigăzii Speciale", care depinde direct de Primul Ministru. Serviciul lor de „acțiune"este dirijat de un fanatic al cauzei rhodeziene: Ted Collins. -l cunosc. Vine câteodată la clubul Quill.

— O cunoașteți pe Daphné Price?

Reg Whaley scoase din nou micul său râs.

— Cine n-o cunoaște pe Daphné Price! Una dintre ce mai frumoase femei din Salisbury și din cele mai la vedere. A fost amanta directorului T.V. și acum este văzută des cu Roy Golder. De fapt, nu e decât o simplă secretară.

1. *Defetist (n.a.)*
2. *Unitatea Poliției Urbane Teroriste. (n.a.)*

— Frumos palmares, remarcă Malko.

Reg Whaley râse din nou.

— E o femeie oarecare. Aici nu suntem în Africa de Sud, moravurile sunt foarte libere. Un tip care are câțiva dolari își înc riază imediat un apartament, pentru a-și primi metresa. Daph Price e foarte ambițioasă.

— Trebuie să iau cina cu ea deseară, anunță Malko. Am reu să vorbesc cu ea în avion.

Reg fluieră.

— Felicitări. Norocos băiat... E super... Dar e ciudat. Știu Roy Golder e foarte gelos. Fiind căsătorit, nu o poate vedea timpul, așa că ea iese foarte puțin.

— Reg, zise Malko, Daphné e la curent cu „East Gate" singurul meu indiciu pentru moment.

— Nu va vorbi, zise englezul. Roy Golder este unul din oame cei mai puternici, cei mai bogați și cei mai fanatici din Rhodezi Are un Rolls alb și 50.000 hectare de pământ arabil...

— Am văzut Rolls-ul alb, zise Malko. Voi fi atent, dar pentr moment n-am de ales.

— În regulă, făcu Reg. Veniți, o să vă prezint pe Christine, se cretara mea.

Trecură din nou în biroul de alături. Reg Whaley îl prezentă p Malko, ca fiind un ziarist străin în trecere. Christine îl invită s cineze la restaurantul chinezesc, unde lucra seara ca ospătăriță.

— Veniți seara, înainte de întâlnire, să beți un pahar la clubu Quill, de la hotelul Ambasador, propuse Reg. Până atunci o să încerc să văd dacă găsesc ceva.

Malko părăsi micul birou cu părere de rău și coborî pe jos cele două etaje. Soarele dispăruse. Alergă până la mașină. Exista deja o contravenție. Următoarea sa vizită avea ca scop un al doilea contact cu prietenul lui Jim Gaven.

De la Monomatapa, Salisbury semăna cu un târgușor cochet pierdut într-un parc imens. Cât vedeai cu ochii, în afara unor co-line la nord, peisajul era plat.

* * *

Deși ascuns pudic sub o bluză închisă până la gât, fabulosul ust al telefonistei de la Biserica Metodistă Unită, nu putea decît să ute oile rătăcite să regăsească drumul cel drept. Spre deosebire e majoritatea negreselor, ea nu purta sutien și fermitatea celor două globuri de carne, țâșnind mândru de sub pânza maro, păreau o sfidare a legilor echilibrului. Doar bustul și capul ei depășeau marginea micului post telefonic de la intrare. Avea o frunte înaltă, combată, o expresie trufașă în ochii castanii cam proemimenți, trăsături fine și o gură bine conturată.

— Bună dimineața, domnule, zise ea cu o voce dulce. Vă pot ajuta cu ceva?

— Aș dori să-l văd pe reverendul Sogwala, răspunse el. Vin de la misiunea Chicora, unde am întâlnit pe unul din prietenii dânsului.

Ochii de căprioară ai telefonistei nu-și schimbară expresia.

— Să văd dacă vă poate primi. Cum vă numiți?

Luă cartea sa de vizită și ridicând receptorul, se adresă în limba unui interlocutor invizibil.

— Reverendul Sogwala vă primește. Ultima ușă pe stânga, la capătul culoarului.

* * *

Dintele lipsă al reverendului îi stâlcea în mod supărător vorbirea ecleziastică, ca și cămașa cu flori portocalii. Doar ochelarii și barbișonul îi dădeau un aer de intelectual. Malko își simțea interlocutorul circumspect. Îl ascultase în tăcere, evocându-l pe Jim Gaven, dar nu părea încântat să vadă că C.I.A. îi cerea ajutorul.

Reverendul Sogwala părea foarte nervos. Îi arătă lui Malko o valiză mică, ponositâ, pusă într-un colț.

— Pot fi arestat în orice clipă. E de ajuns ca domnul Ian Smith să decidă că reprezint un pericol pentru ordinea publică... Am făcut deja opt ani de închisoare. Dar ne apropiem de sfârșit...

Vorbea calm, fără ură. Malko îl întrebă despre „East Gate", d
negrul clătină din cap.

— Nu sunt la curent. Ar fi o catastrofă dacă oamenii de dinc
ar lua puterea. Sunt niște atei, niște dușmani ai Lui Dumnezeu.
omorî toți albii. Am să încerc să mă documentez. Trebuie să
foarte prudent, să nu vorbești niciodată la telefon.

Era vizibil că reverendul Sogwala n-avea poftă ca Malko să
eternizeze în biroul său. Îl conduse până la mica intrare și înai
de a se despărți, zise zâmbind:

— Sper să vă primesc odată într-o Zimbabwe liberă, unde
mai există albi. Noi nu vrem nici să-i gonim, nici să-i ucidem. Vre
doar o parte din bogățiile lor.

Telefonista îi asculta cu atenție. Malko își spuse că, dotată
acest fizic, în orice țară civilizată n-ar fi pățit nimic.

Reverendul Sogwala se apropie de o masă pe care se găsea
mai mulți struți mici, de sticlă.

— Dacă cineva vă aduce un struț ca acesta, zise el, să faceți
vă va spune. Nu vreau să fiu prea mult în contact cu dumneavoa
tră. Celor de la „Brigada Specială" nu le place să vorbim cu ziariș
străini. Pe curând!

— Pe curând, zise Malko.

Ieși din Casa de Rugăciuni și ajunse pe strada Mofat, mărgini
de salcâmi. Ciudată biserică. Oamenii de aici păreau m
preocupați de politică, decât de evanghelizare.

Înțelegea acum ura fățișă a rhodezienilor albi, față de misionar
străini. În ciuda calmului aparent al negrilor cu cravată di
Salisbury, țara era angajată într-o luptă pe viață și pe moarte, car
nu se putea sfârși decât prin înfrângerea albilor.

Dar cum să poată fi explicată asta unora care se temeau că vo
pierde totul și care părăsiseră deja alte țări africane, precum
Zambia, Ruanda sau Mozambicul?

Ploaia încetase. Acest sezon al ploilor ce nu mai conteneau era
obositor. Acum te sufocai. Malko se strecură în Datsun, transforma
acum în etuvă..

Se întreba dacă „Brigada Specială" îl identificase pe fugarul de
sâmbătă seară. Portarul de la Monomatape, dacă ar fi fos
interogat, ar fi putut să mărturisească că întoarcerea tardivă a lu
Malko nu se datora unei activități politice...

Se gândi la cina cu Daphné.

Asta însemna să se arunce în gura lupului, dar deseori, doar
o găseai ceva interesant.

* * *

— Au venit cu sutele și noi i-am omorât cu sutele. Dacă vor
cu miile, îi vom omorî cu miile.

Daphné Price ridică brusc vocea, cu ochii scăpărând de
versunare, cu o mână crispată pe fața de masă.

Malko nu se putea minuna îndeajuns de această transformare.
Până acum, vorbise cu voce calmă, până-ntr-atâta încât Malko nu
reușea să-și închipuie că ea era amestecată în moartea lui Ed
Skeetie.

La o masă vecină, o pereche o aprobă cu un zâmbet.
Restaurantul Cossak de pe strada 7 era aproape gol.

O oră mai devreme, foarte elegantă, într-un taior de mătase
venușie și cu ciorapi argintii, Daphné venise să-l ia pe Malko.
Așezându-se la bar, își pusese picior peste picior și el zărise
momeala unei jartiere crem. Era reconfortant să vezi că civilizația
ajunsese până la Salisbury.

Malko petrecuse o parte din zi prin birourile diferitelor ministere,
pentru a „culege"informații. Numai astfel, ar fi putu afla mai mullte
despre „East Gate".

Pentru a o calma pe Daphné Price, îi mai umplu un pahar cu
vin. Erau la cea de a doua sticlă.

Ospătarii negri se aferau pe lângă ei, respectuoși, tăcuți, de
nepătruns.

— S-ar putea să nu țină piept teroriștilor în cazul în care
cubanezii le acordă ajutor, sugeră Malko.

Un licăr de ură viscerală trecu prin ochii negri.

— E adevărat, zise ea, dar noi nu ne-am mobilizat încă... Putem
aînia 40.000 oameni, din care un sfert negri, absolut siguri.

— S-ar putea să nu fie totdeauna siguri, observă Malko.

Daphné Price se aplecă peste masă. Alcoolul îi îmbujora figura
și făcea să-i strălucească ochii. Puse mâna peste cea a lui Malko,
decisă să-l convingă.

— Primul Ministru a numit pe data de 28 aprilie, patru miniș
și șase subsecretari de stat. Negri. Nu mai suntem acum
guvern care îi persecută pe negri.

Malko nu răspunse. Gestul lui Ian Smith a fost condamnat
unanimitate de către A.N.C. și de rezistența externă. Cei ze
negri erau șefi obișnuiți, numiți și plătiți de guvern. Salariați. Ca
cum Daphné Price ar fi ghicit ce gândește el, zise deodată:

— Ați auzit vorbindu-se de Patrula Shangani?

— Nu, mărturisi Malko.

La începutul colonizării, în 1894, zise Daphné, trupele Regin
Victoria luptau contra Matabelilor. Un escadron de cavalerie a fo
împrăștiat de către războinicii negri, de cealaltă parte a Zam
bezi-ului. 33 de soldați și un ofițer, contra miilor de războinici. Li s
propus să se predea, dar ei au refuzat, și-au împușcat caii și s-a
luptat până la ultimul cartuș.

Vocea i se sparse: "N-au existat supraviețuitori. Mai târzi
Matabelii au spus despre acești soldați: au fost niște eroi, câ
și-au dat seama că vor muri, au început să cânte."

Ea mai goli un pahar cu vin.

— „Patrula Shangani", zise ea cu o voce fără timbru, e
constituită numai din rhodezieni. Noi murim, dar nu ne predăm."

Bustul lui Daphné Price trepida, ochii ei negri îl fixau pe Malk
cu o intensitate aproape dureroasă. Încercă să se relaxeze, dar c
un efort supraomenesc.

— Mi-e poftă de un lichior de caco, ceru ea.

Apoi, aplecându-se spre Malko:

— Pentru că sunteți ziarist, trebuie să spuneți adevărul, numa
așa ne ajutați. Avem nevoie de toată lumea.

— Pentru asta luați cina cu mine?

Ea dădu din cap.

— Nu.

Un înger trecu și se depărtă imediat, îngrozit de izul infamie
Când venise să-l ia pe Malko, Daphné îi întinsese mâna, ca unu
străin, ca și cum nu și-ar fi amintit nimic din ceea ce se petrecus
între ei.

Cel de-al doilea pahar de lichior de cacao nu rezistă mai mul
de zece secunde.

— Hai să plecăm, zise ea deodată.

* * *

Ieșind din restaurant, aproape că se ciocniră de doi negri care veneau spre ei. Imediat după ce trecură, Daphné remarcă pe un ton sever:

— S-au schimbat. Înainte ar fi coborât de pe trotuar.

Creierul lui Malko lucra febril. Cu Daphné Price avea impresia că jonglează cu o casă de bani plină cu dinamită. Ea era cheia, dar cum s-o facă să vorbească, fără a se trăda?

— Doriți să beți un pahar, undeva? propuse el. Nu există discotecă în Salisbury?

Daphné clătină capul.

— Nu mare lucru. Haideți mai bine la mine.

Coborâră pe strada 7, un mare bulevard drept, mărginit de cazărmi, de parcuri și de reședințe luxoase. În trecere, Daphné îi arătă lui Malko un grilaj alb, încuiat cu un lacăt.

— Aici locuiește Primul Ministru.

În timp ce ea conducea, Malko puse mâna pe ciorapul argintiu, deasupra genunchiului și Daphné nici nu se mișcă. El avea impresia că ea se găsea în aceeași stare ca în avion..

Daphné parcă mașina pe bulevardul Rhodes și trecu înaintea lui Malko, în grădina unei clădiri mici, cochete, cu două etaje. Ea locuia la parter. Imediat ce băgă cheia în broască, se auziră niște lătrături. Doi câini enormi țâșniră pe ușă, mirosindu-l pe Malko, gudurându-se pe lângă stăpână, iar în spate apăru o negresă grasă, zâmbitoare.

— Iată câinii mei și pe Edma, anunță Daphné. Este bona lor, îi hrănește și îi plimbă. Cartierul e plin de haimanale, care vin să fure de prin bucătării.

Edma și câinii dispărură. Imediat, Daphné adăugă:

— Edma vine din Malawi. Aici e mai în siguranță.

Malko nu-și venea în fire. Pătrunseră într-o cameră mică, modern mobilată, cu o masă de sticlă foarte joasă și o canapea adâncă. Pereții și plafonul erau tapetați cu catifea maro.

— Îmi plac artificiile, făcu deodată Daphné. Te fac să te simți bine. Luați loc!

Dispăru și reveni cu două sticle și o tavă.

Malko o privea cum se mișcă. Își scosese sacoul și sfârcurile sânilor dansau sub mătasea cenușie. Cu multă grație, se așeză lângă Malko. Una din sticle era cu lichior de cacao.

Daphné disimulă discret un sughiț și-și umplu un pahar.

— Ador asta! zise ea, cu un aer lacom. Dar pentru dumneavoastră am coniac.

Îi umplu și lui un pahar, își bău lichiorul dintr-o înghițitură, apoi își umplu din nou paharul. Se sculă și puse o casetă. Malko încerca să se relaxeze, tot gândindu-se că poate Ed Skeetie s-a aflat și el în aceeași situație.

— Vă place? întrebă Daphné.

— Ce? Coniacul, casa, sau dumneavoastră?

— Totul, zise ea.. Rhodezia, Salisbury, cascada Victoria, sau ceea ce vă spun eu.

— Cred că începe să-mi placă, răspunse Malko.

Se simțea rece pe dinăuntru, ca un ghețar. Era un joc plăcut, dar periculos. Daphné puse picior peste picior, făcând să-i scârțâie ciorapii. Câteva clipe vorbiră de una-alta.

De fiecare dată când Malko încerca să aducă discuția despre Mozambic, Daphné se eschiva, făcând pe proasta, iar el nu îndrăznea să împingă lucrurile prea departe, de frică să nu trezească suspiciuni.

Deodată, cu paharul în mână, Daphné se aplecă peste el și-i atinse buzele.

— Ați fost foarte amabil în avion, spuse ea.

Dintr-odată jumătate din paharul cu lichior de cacao se vărsă pe fusta taiorului. Daphné îl puse jos, cu un mic oftat plictisit.

— Nu face nimic, mă duc să mă schimb ! zise ea.

Dispăru în camera de alături, iar Malko observă că mergea cu dificultate. Între vinul sud-african și crema de cacao...

Draperia care separa livingul de cameră se dădu încet la o parte. Malko înălță capul și simți deodată cum îi crește adrenalina și i se accelerează bătăile inimii. Daphné Price îl fixa, proptită într-un cot, lângă un scrin de lemn negru, într-o superbă cămașă de noapte crem, împodobită cu dantelă, care se mula pe trupul grațios. Aproape decentă până în talie, se despărțea mai jos în trei clini. Cel din mijloc îi cădea între picioare, descoperind până sus ciorapii argintii. Era tot ceea ce păstrase, ca și pantofii.

Această viziune de vis avea un amănunt neobișnuit. În mâna dreaptă Daphné Price strângea un obiect negru, care aproape că se confunda cu lemnul scrinului.

Malko recunoscu totuși un pistol automat Walther P.38.

Capitolul IX

Malko expiră încet, încercând să rămână complet imobil. Vru chiar să schiţeze un zâmbet, care apăru uşor crispat. Nu se afla pentru prima dată în faţa unei arma, nici a unei femei animate de intenţii rele, dar acest lucru îi stârnea întotdeauna o senzaţie neplăcută... Încercând să uite prezenţa pistolului, se concentră asupra trupului oferit, în mătase şi dantelă, căznindu-se să ghicească ce voia totuşi Daphné Price.

— Sunteţi superbă, spuse el.

Un zâmbet nehotărât depărtă buzele tinerei femei. Expresia din ochii ei era prea înceţoşată de alcool, pentru a se putea deduce ceva. Cu pântecul înainte, uşor sprijinită într-un cot, cu tocurile înfipte adânc în mochetă, părea gata să se dăruiască.

Deodată, îşi schimbă poziţia. Depărtându-se de scrin, se îmbăţoşă, întinse braţul drept, înarmat cu pistolul, în direcţia lui Malko şi-şi dădu capul pe spate.

Malko nu vedea decât ţeava pistolului P.38 care tremura uşor.

— Aş putea să vă ucid, zise Daphné Price cu o voce groasă. Cu un singur glonţ.

Calm, Malko se sculă şi se duse spre arma aţintită spre el, fără a părăsi însă privirea lui Daphné. Timp de câteva clipe, se întrebă dacă ea nu va trage. Dar tot atât de brusc pe cât îl ridicase, ea lăsă să-i cadă braţul.

Malko veni lângă ea, îi cuprinse şoldurile şi o împinse până la scrinul negru, în poziţia ei iniţială. În picioare, cu picioarele lui între ale lui Daphné, îi căută privirea. Dar ea lăsase ochii în jos, cu o expresie îmbufnată. Pistolul P.38 îi atârna la capătul braţului.

Mâinile lui Malko înaintară, atingând mătasea şi poposiră în jurul gâtului ei, fără să strângă. Văzu cum i se dilatau pupilele.

— Și dacă eu te-aș strangula? întrebă el surâzând.

Văzu o scurtă lucire de surpriză în ochii ei, apoi un zâmbet. În același moment, Malko simți țeava rece a pistolului, sprijinindu-se pe ceafa lui. Daphné ridică fața spre el.

— Te-aș omorî eu mai înainte, șopti ea, cu o voce dulce.

Încetișor, aduse pistolul între ei și apăsă țeava pe beregata lui Malko. El văzu că trăgaciul era ridicat, dar înfruntând amenințarea, o simți pe Daphné lăsându-se pe el, cu o insistență mută.

Brusc, îi fu de-ajuns cu joaca. Liniștit, apucă pistolul de țeavă și-l scoase dintre degetele lui Daphné, care se desfăcură fără dificultate. Malko puse pistolul pe scrin.

— De ce țineți acest pistol? întrebă el.

Ea zâmbi nehotărâtă, aproape încurcată.

— Nici eu nu prea știu. Îl țin întotdeauna lângă pat. Mă antrenez la tir în fiecare duminică. Poate voi avea curând nevoie de el. Am vrut să vă testez. Dacă v-ar fi fost frică, v-aș fi ucis.

Buzele aproape că li se atingeau, Malko având impresia că flirtează cu o sticlă de lichior de cacao. Daphné era beată, ceea ce făcea să i se urce aiureala la cap.

Mângâie ușor gamba îmbrăcată în argintiu, urcând până la locul în care cămașa de noapte se despărțea în trei. Își strecură degetele de-a lungul dantelei, atingând pântecul bombat. Cu gura întredeschisă, cu ochii ficși, Daphné îl privea intens, cu o cută mare, verticală, apărută pe frunte. Malko se lăsă nițel mai mult pe ea, obligând-o să-și desfacă picioarele. Ea se trezi strivită între el și colțul scrinului și scoase un mic țipăt:

— Atenție, mă doare!

El o simțea lângă el, suplă ca o căprioară. În loc să se îndepărteze, își accentuă apăsarea, înlătură cu bună știință faldul de mătase ce atârna între picioarele ei și-i dezgoli pântecul. Mâna lui o cuprinse cu o brutalitate voită și o violă cu degetele.

În loc să se zbată, Daphné întinse capul spre el pentru a-l săruta, dar el întoarse capul.

Proptită cu coatele de scrin, cu picioarele desfăcute, dezgolită până la brâu, Daphné gâfâia.

— Sărută-mă! murmură ea.

Malko nu răspunse. Ca un marinar cu chef, se eliberă și fără cel mai mic preludiu, se înfipse în ea, cu un lung ghiont brutal, ajutat

și de această poziție. Ochii negrii i se închiseră. Daphné își mușca buzele și capul îi căzu pe spate. Malko se înfipse mai adânc, ridicându-se aproape de jos, cu degetele strânse pe carnea moale a șoldurilor ei. Dintr-odată, o simți încolăcindu-se în jurul lui, strângându-l ritmic, ca o pompă. Cuta ei mare de pe frunte se adâncise. Era o expresie extraordinară, care explica pe de-a-ntregul succesul ei la bărbați. Doar o femeie din zece mii era în stare să-și stăpânească astfel impulsurile.

Malko avea impresia că o mână de fier într-o mănușă de catifea, îi strângea sexul. Alunecau, unul lângă celălalt. într-o încăierare furioasă. Picioarele lui Daphné se ridicară de la pământ și se înnodară în jurul șoldurilor lui Malko. Cu trăsăturile crispate, își continua mișcarea ritmică, provocând foarte repede plăcere partenerului său. Rămaseră în aceeași poziție, nu prea confortabilă, apoi Daphné își lăsă încet picioarele să cadă la pământ și-și îndreptă bustul, continuând să-l strângă pe Malko precum un clește.

— De ce nu m-ai sărutat? întrebă ea.

Malko o privi.

— Nu cred că era ceea ce voiai.

Daphné nu răspunse. Deodată, făcu o strâmbătură de durere.

— Lasă-mă să mă mișc... mă doare spatele.

El se retrase și ea îl urmă, tot încleștată de el, ca doi câini în călduri. Apoi, dintr-o dată îl smulse din ea, se întoarse și-și trase cămașa de noapte de pe spate.

O dâră mare, roșie, apăru pe spatele ei: colțul scrinului.

— Mojiculule!

Era spus fără mare convingere.

— Dezbracă-te, ordonă ea. Vreau să-ți simt pielea.

Aproape brutal, începu să-i smulgă cravata, apoi să-i desfacă nasturii de la cămașă. Când fu gol, ea îi luă toată îmbrăcămintea și dispăru cu ea.

— Am oroare de dezordine, spuse ea.

Reveni și se lungi pe pat.

— Vino!

Distrată, îi mângâia torsul brăzdat de cicatrice.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Era o amintire dintr-o misiune în Hong Kong.

Malko, minţind, spuse:

— Am fost ofiţer în timpul războiului şi am fost rănit.

Ea nu insistă. Cu mâna stângă se apucă să se joace cu sexul lui, fără să caute a-l excita cu adevărat.

— Persoana care a venit în Rollsul alb, să te ia de la aeroport, e amantul tău?

Un zâmbet batjocoritor strâmbă figura ascuţită a lui Daphné.

— Nu sunt femeia unui singur bărbat, spuse ea. Bărbaţii sunt aproape toţi nişte mojici. Am fost măritată, însă bărbatul meu nu se gândea decât să bea bere şi să alerge după micile „munts".[1]

Într-o zi l-am surprins aici cu una pe care o angajasem pentru câini. Cred că-ţi imaginezi ce-i făcea!

— Pot să-mi închipui, zise Malko.

— Nu! Se distra cu ea şi cu câinii! Câinii mei! Şi pe patul meu! Era să-l omor!

Daphné se răsturnă pe spate, pe perna mov. Amorul părea să o fi trezit din beţie.

— Mâine seară, dacă eşti liber, am să te prezint unuia din prietenii mei. Ar putea să-ţi dea nişte lămuriri pentru articolul tău.

— Ah, da, zise Malko, distrat.

— Este un sud-african, precizã Daphné şi reprezintă Liniile Aeriene Sud-Africane la Salisbury.

— Aş fi încântat, răspunse Malko.

Nu-şi dădea încă seama de adevăratul motiv pentru care Daphné Price, o tânără ambiţioasă şi calculată, pe deasupra şi amanta patronului Serviciilor Speciale Rhodeziene, s-a dăruit atât de uşor unui necunoscut.

Nu putea să-şi ia gândul de la Ed Skeetie, dar adevărul era poate mult mai simplu. Din cauza alcoolului, îl dorise şi pe el.

Ca şi cum ar fi ghicit ce gândea despre ea, Daphné se întinse cu graţia unei feline şi veni lângă el. Contactul pielii lui cu mătasea naturală îi strânse plăcut stomacul. Pe un ton foarte monden, îi murmură la ureche:

— *I want your prick.*[2]

---

1. Păduchi (n.a.)

2. Îţi vreau sexul (n.a.)

Vocea i se schimbase, de parcă ar fi fost altă persoană. De data asta, el o sărută. Ridicând un genunchi, Daphné se întoarse peste el, cu un zâmbet fericit.

Făcură dragoste mai mult timp, în sunetul muzicii care urla, mai încet însă decât Daphné, ce se freca de Malko, cu mâinile crispate de cearșaf. Ea nu se servise de vaginul său elastic. Îl rezerva probabil pentru marile ocazii.

* * *

Nori grei acoperiseră luna plină și Malko respiră cu plăcere aerul proaspăt al nopții. Avea gura uscată, capul golit de orice idee, corpul moale. Daphné Price era poate o Mata Hari africană și cu siguranță era femeia cea mai exigentă din sudul Ecuatorului...

Nu-i lăsase nici ultimul strop de erotism în trupul obosit. Nu-și scosese nici măcar cămașa de noapte sau pantofii cu tocuri înalte. Doar coafura ei suferise puțin în încăierarea lor.

Îi trebuiră mai puțin de cinci minute pentru a ajunge la Monomatapâ, unde portarul adormit părea să nici nu-l recunoască.

Malko va avea o solidă reputație de petrecăreț. Trebuia s-o revadă pe Daphné a doua zi, la biroul ei.

Se dezbrăcă, își goli buzunarele și se opri, ca și cum o mână enormă îi strângea pieptul.

Portofelul lui, care înainte de cină se găsea în buzunarul interior stâng, era acum în dreapta! Îl deschise și scoase toate hârtiile. Din fericire, nu avea nimic compromițător, nimic care să aibă legătură cu C.I.A.

Memoria lui fantastică îi permitea să nu scrie nimic...

Se așeză pe pat, cu un gust de cenușă în gură. Toată scena cu cămașa de noapte, atât de erotică, atât de spontană, atât de minunată, nu fusese decât o „put on"[1], o cursă. Daphné Price îl atrăsese deliberat în patul ei, pentru a putea să-i cotrobăiască buzunarele, sau pentru a pune să-i fie cotrobăite, deoarece ea nu avusese timpul necesar.

Deci mai era cineva în apartament! Încerca să-și imagineze cum de au putut să-l bănuiască rhodezieni.

---

1. Înscenare (n.a.)

I-a fost greu să adoarmă. Își amintea ceea ce-i spusese Jim Gaven. Putea să dispară fără să lase urme, căci rhodezienii nu practicau schimbul de agenți. Era război pe viață și pe moarte!

* * *

Rochia mini cu flori se oprea la jumătatea coapselor lui Daphné Price, picioarele lungi păreau și mai lungi pe niște sandale de lemn, pe care tânăra femeie era cocoțată.

Malko se întreba cum putea să se așeze fără a comite un atentat la pudoare sau a provoca patronului său un infarct. Ea zâmbi văzând surpriza lui.

— E atât de frumos în dimineața asta, că mi-a fost poftă să mă îmbrac de vară. În curând va fi iarnă. Uite ce mi-ai făcut.

Se întoarse, ridicându-și rochia deasupra unui slip minuscul de bumbac alb și-i arătă dâra roșie de pe spate. Colțul scrinului!

— Sunt dezolat, spuse Malko.

Deasupra biroului lui Daphné, un afiș anunța: "Atenție, un cuvânt poate fi o bombă! Teroriștii veghează."

Daphné se întoarse la mașina de scris, cuminte ca o fetiță la prima comuniune.

— N-am să pot lua dejunul cu tine, spuse ea. Consiliul de Miniștri nu s-a terminat și trebuie să rămân aici. Dar deseară, vom lua cina cu prietenul meu Hans, care a acceptat invitația...

Malko îi sărută mâna, înainte de a face niște gesturi deplasate într-un birou guvernamental. Daphné era într-adevăr regina provocatoarelor. Deodată își aminti de portofelul schimbat de la locul lui și entuziasmul îi scăzu.

— Pe deseară, zise el.

— Pe deseară, răspunse Daphné. O zi bună!

El ieși din clădirea mov-cenușie unde se găsea guvernul ilegal din Rhodezia și se întoarse pe strada Jameson.

* * *

Malko îi alungă pe vânzătorii negri de antichități, care se precipitau spre el, cu sculpturile lor hidoase. Un negru îl urmări cu insistență, lipicios și zâmbitor... repetând litania sa comercială.

— Domnule, lucruri bune, nu scumpe, splendide... priviți struțul.

Cuvântul „struț" izbi creierul lui Malko. Întoarse capul spre negrul deșelat, cu o talie subțire, ca de fată.

În mâna dreaptă avea un cap de abanos, iar în stânga, un struț din mărgele multicolore. Negrul zări licărul de înțelegere din ochii lui Malko și zise repede, cu voce șoptită, deși nu era nimeni în apropiere.

— Domnule, duceți-vă imediat la stația de autobuz.

Se îndepărtă imediat, ca și cum Malko ar fi refuzat propunerile lui și se aruncă automat asupra altui străin, care intra la Monomatapa. Malko făcu cale-ntoarsă spre mașină și demară.

Exista totuși o mișcare clandestină neagră în Salisbury. Ordinea frumoasă a străzilor, întretăindu-se în unghi drept, pietonii bine îmbrăcați, negrii politicoși și docili, înțelegerea aparentă care comanda raporturile între negri și albi, totul era doar o iluzie.

Explozia mocnea. Iminentă. El căută pe hartă locul în care se găsea stația de autobuz.

Capitolul X

Un autobuz a cărui inscripție indica „Umtali", plecă de sub nasul lui Malko, înnecându-l într-un nor de gazolină. Nici nu i se mai distingea conturul, care dispărea printre grupurile de oameni îngrămădiți pe capotă, cu bagaje, agățați de portierele deschise, lipiți de ferestrele care nu mai aveau de mult geamuri.

Malko avea impresia că plămânii i se umpleau de acid sulfuric.

Negrii care așteptau, așezați chiar pe jos, parcă nici nu-și dădeau seama de asta.

Soarele ardea feroce peste sutele de călători ce așteptau autobuzul care-i aducea înapoi, în satul lor: Așteptarea putea să dureze o jumătate de zi sau o săptămână. Nimeni nu se plângea și nici nu luau cu asalt autobuzele. Nu se auzeau nici strigăte, nici certuri...era doar o imensă resemnare!

Autogara era, ea însăși, un oraș cu negustorii care-și etalau marfa chiar pe jos, cu taxiurile colective, uzate la maximum și autobuzele vechi, aliniate pe bulevardul vecin cu strada Beatrice.

Malko scuipă gazolina, ocolind o familie care-și gătea mâncarea pe un foc improvizat.

Își continuă explorarea, neștiind nici măcar pe cine caută. Era singurul alb care rătăcea printre grupurile de negri.

Totuși, cartierul Hartfielde era plasat față de centrul Salisbury-ului, cam cu doi kilometri mai la sud. Era deja o altă lume.

Din momentul în care trecuse pe sub podul de cale ferată care limita orașul alb, nu văzuse decât un imens cimitir, zone industriale și case cu acoperișuri de olane, îngrămădite, câte douăsprezece pe un hectar.

Își parcase mașina sub un pomișor superb, cu flori roșii și se avântase cu indiferență ironică.

Câțiva pușți cu părul creț, desculți, îl urmau plini de curiozitate.

Făcu cale-ntoarsă, de-a lungul unui șir de corturi, unde se îngrămădeau familiile în trecere, în mijlocul unei harababuri de nedescris. Cocoțat pe un butoi vechi, un negru ciupea corzile unui instrument muzical improvizat, făcut dintr-un bidon de ulei găurit prelungit cu un mâner de lemn.

„Muzicantul"îi adresă un zâmbet lui Malko, strigându-i:

— Ei, domnule, dacă-ți place muzica, vino!

Îi arătă un cort mic. Malko se pregătea să-l urmeze, când zări în penumbra cortului o figură deschisă și armonioasă, deasupra unui bust fantastic, cuprins cu mare greutate într-un tricou portocaliu. Telefonista de la Biserica Metodistă Unită! Ea îi făcu un semn discret.

Deci ea era struțul...

Malko se aplecă și se vârî în cort. Imediat, muzicantul coborî de pe butoi și se plasă în fața deschizăturii strâmte a cortului.

Telefonista ședea pe jos. Purta niște blugi vechi. Simțind că Malko o fixează cu privirea, lăsă imediat ochii în jos și, cu un surâs, îi întinse mâna.

— Mă cheamă Fayette.

Avea o piele dulce și fină. Dar atmosfera din cort era aproape irespirabilă. În treizeci de secunde, Malko fu scăldat în sudoare.

Într-un colț se îngrămădeau o negresă mare, înconjurată de o liotă de copii tăcuți, care se uitau mirați la el.

Fayette părea nervoasă și neliniștită.

— Ați aflat ceva? întrebă Malko.

Negresa îl fixa cu ochii ei căprui.

— Poate, spuse ea, dar mai trebuie verificat. Este un alb care ar putea fi acel Bob pe care-l căutați. Este belgian, mercenar angajat în armata rhodeziană și trăiește cu o negresă, Mathilda, care locuiește la Rotten Row. Ceea ce este ciudat, e că în loc să fie pe front, e tot timpul la Salisbury. Mi s-a spus că este văzut cu cei din „Brigada Specială"...

— Asta-i tot?

— Fata cu care trăiește, i-a spus unei prietene că el va câștiga în curând mulți bani...

Malko rămase tăcut. Poveștile despre un mercenar mitoman nu reprezentau mare lucru! Africa era țara poveștilor, totuși, acest Bob

putea fi foarte bine cel despre care Ed Skeetie auzise vorbindu-se. Omul amestecat în planul „East Gate".

Afară, „chitaristul", își tot mângâia instrumentul improvizat...

Malko nu mai putea de căldură. În fața lui, Fayette îl observa, impasibilă și impenetrabilă. Ea nu părea a simți căldura.

— Cum aș putea să-l găsesc pe acest Bob ? întrebă Malko.

Fayette clătină capul:

— Nu știu unde locuiește. Doarme adesea la Mathilda și se duce în fiecare seară la Queen...

Malko își aminti de prima sa seară în Salisbury.

O fixă pe Fayette:

— Puteți veni cu mine deseară la Queen? De unul singur, mi-ar fi mai greu să intru în contact cu Bob...

Un licăr de surpriză trecu prin ochii mari, căprui ai negresei.

— Hm... Nu știu, zise ea. N-am fost niciodată la Queen. E un loc cam deocheat, știți dumneavoastră...

— Știu, spuse Malko. Dar și dumneavoastră știți de ce sunt eu în Rhodezia...

Negresa părea că se gândește, nedecisă, între dorința de a-l ajuta pe Malko și repulsia de a merge la Queen.

— De acord, zise ea în sfârșit. Dar dacă vă interoghează, trebuie să spuneți că m-ați văzut numai la birou.

— Foarte bine, spuse Malko. Cum ne întâlnim?

— Am să vă aștept în față la Queen. Este o pizzerie pe strada Raleigh.

Malko nu avu timp să răspundă.

„Muzicantul"se întoarse brusc și spuse un singur cuvânt:

— Hokoyo.[1]

Fața lui Fayette deveni cenușie.

— „Brigada Specială"!

Malko auzi sirenele poliției. Fayette se repezi în spatele cortului și, îndepărtând o fâșie de pânză, dispăru într-o fracțiune de secundă. Malko făcu stânga-mprejur și ieși pe unde venise. „Muzicantul" dispăruse și el.

---

1. *"Pericol"în limba matabele (n.a.)*

Văzu imediat vreo zece polițiști în kaki, albi și negri, c bastoane în mână, picioarele încălțate cu șosete lungi, albe și pantaloni scurți. Încercuiau liniștit zona în care așteptau călător oprind autobuzele să mai plece. Negrii nici nu încercau să fugă.

Fayette dispăruse în mulțime..

Malko plecă întâi în direcția opusă mașinii sale, apoi rever făcând eforturi să rămână calm. Ce însemna această brusc descindere a poliției?

Era gata să ajungă la mașină, când un BMW albastru cu a stopă în fața lui. Din mașină coborâră patru oameni înarmați c mitraliere „Sterling".

Unul mustăcios, se îndreptă spre Malko, cu o figură severă, salută cu un semn din cap și zise cu o voce calmă:

— Bună ziua, domnule. Ne puteți spune ce faceți aici?

Malko afișă un aer cât mai surprins cu putință.

— Mă plimb, spuse el. Cine sunteți dumneavoastră?

— „Brigada Specială", domnule, răspunse polițistul. Facem razie pentru a descoperi teroriști periculoși.

— A! Înțeleg, spuse Malko. Totuși, negrii aceștia par foart liniștiți.

— Așa par, aproape toți, domnule, zise polițistul. Dar noi trebui să fim vigilenți. Dumneavoastră nu sunteți din Salisbury, nu-i așa?

Malko zâmbi, înfruntând ochii albaștrii și reci ai mustăciosului

— Nici gând. Sunt ziarist din Viena.

— Aha, înțeleg.

Mustăciosul îl fixa pe Malko cu intensitate. Întrebă cu o voce mieroasă:

— Aveți întâlnire cu cineva aici?

* * *

Malko nici nu tresări, căci se aștepta de la bun început la această întrebare.

— Cu nimeni! afirmă el. Mi s-a spus însă că este un loc pitoresc și mă plimbam.

Polițistul înălță capul.

— Într-adevăr, locul esta interesant pentru un străin.

Nu părea dispus să-l lase așa ușor pe Malko, care nu reușea să discearnă dacă convorbirea era rodul întâmplării, sau al unui plan dinainte stabilit.

— Ei, camarazi, vă puteți răspândi acum...

Legănându-și bastonul de lemn, un polițist alb în șort, înainta către un grup de negri care priveau o negresă ce se zbătea urlând, între alți doi polițiști. Îl mușcă pe unul dintre ei, care scoase un țipăt ascuțit. Imediat, celălalt își învârti bastonul și-l repezi pe capul femeii. Zgomotul lemnului care lovea pielea capului îl umplu pe Malko de dezgust. Într-o clipă, figura negresei fu plină de sânge.

Polițistul care-l interoga pe Malko clătină capul, cu o tristețe prefăcută.

— Fetele astea sunt toate niște isterice, domnule!

Pe fata leșinată și plină de sînge o aruncară într-un BMW. Mașina demară imediat, în urletul sirenei.

— De ce o arestați pe femeia asta? întrebă Malko, țintuit pe loc.

— E o agitatoare comunistă, zise polițistul de la „Brigada Specială". O bănuim că deține explozibil.

Încetul cu încetul, viața își relua cursul în autogară.

Ceilalți polițiști dispăruseră. Cel din fața lui Malko, spuse:

— Domnule, vă rog să așteptați o clipă, trebuie să previn biroul.

Malko îl văzu îndepărtându-se spre mașină și luând un microfon. Era prea departe pentru a auzi ce se vorbea. Conversația dură aproape cinci minute. Într-un sfârșit polițistul lăsă microfonul și se reîntoarse spre el.

— Domnule, cred că trebuie să mă însoțiți până în strada 4. Aveți mașină?

Malko simți o pișcătură neplăcută pe șira spinării. Era prins cu blândețe, fără invective, fără țipete, în stil englezesc.

Se întrebă dacă să încerce să fugă. Dar într-un oraș atât de mic precum Salisbury era imposibil.

— Mă arestați? întrebă el.

Polițistul făcu o mină șocată.

— Nicidecum domnule. Cred doar că domnul comisar al poliției vrea să vă vorbească. Vreți să urmați mașina mea? Este pe strada 4.

Se urcă în BMW și Malko se îndreptă spre Datsun. Ar fi vrut tare mult să-l prevină pe Reg Whaley. Dar cum? Era prins acum în angrenaj.

* * *

Pe jos era o mitralieră Uzi, un încărcător şi două mine anti-tan Pe perete, poze cu mitraliere grele, sovietice.

Malko parcase maşina în curtea clădirii Maufe, a cărei pla anunţa oficial „Supraveghere Geologică", ca şi cum asta ar fi put înşela pe cineva...

Biroul în care se afla, era la parterul imobilului din cărămi roşie, cu trei etaje. O reţea de cabluri electrice se întindea înt ferestrele sale şi clădirea vecină, care servea oficial drept baz pentru „Brigada Specială".

Malko îl examină pe omul buhăit, cu ochii albaştri, din spate biroului. Acesta îi întinse mâna lui Malko, cu un zâmbet silit.

— Sunt inspectorul Ted Collins. Sunt dezolat că v-am făcut s veniţi până aici, dar oamenii noştri au ordine foarte stricte. Trebu să ne aducă orice persoană găsită într-o situaţie mai deosebită.

— Şi ce este deosebit să te afli într-o autogară?

Poliţistul îşi accentuă zâmbetul.

— Nimic, domnue. A fost o coincidenţă neplăcută că vă afla acolo, în acelaşi timp cu mai mulţi terorişti. Voiam doar să mă as gur că nu aţi avut nici o legătură cu ei. Meseria dumneavoastră d ziarist poate să vă împingă câteodată la imprudenţe...

— Nu cred că este cazul, zise rece Malko. Dar m-a frapa brutalitatea cu care s-a efectuat arestarea unei femei.

Ted Collins înălţă capul.

— E regretabil, dar această negresă a simulat isteria pentru a încerca să fugă. Este foarte periculoasă, însoţeşte tinere teoriste care revin la Salisbury cu bombe şi arme, după ce au făcu instrucţie în Mozambic. De asta se afla în autogară. Am ma arestat încă trei tinere ca ea.

Îi arătă lui Malko minele de pe jos. Acesta era perplex

Inspectorul Collins părea chiar sincer. Făcu înconjurul biroulu şi se apropie de Malko.

— Domnule, sunteţi liber, zise el. Regret că v-am făcut să pierdeţi timpul, dar trebuie să dăm dovadă de o vigilenţă excepţională. Succes pentru restul sejurului.

Îl conduse pe culoar. Mai mulţi negri cu cătuşe aşteptau pe o banchetă, păziţi de un poliţist negru, tot în kaki. Nici o urmă de violenţă. Printr-o uşă întredeschisă, Malko zări o secretară blondă şi planturoasă care-şi făcea manichiura. Era un du-te-vino continuu de poliţişti în civil, cu dosare în mână. Dar nu semăna a Gestapo...

Ted Collins îi mai strânse mâna o dată, înainte de a-l părăsi.

Malko se reîntoarse pe strada 4, stradă latã cu două benzi.

Fayette o fi putut să scape? O fi la ea acasă? Şi mai ales,cei de la „Brigada Specială"or fi crezut povestea lui?

Îşi spuse că dacă ar fi făcut legătura cu fugarul din scuarul Cecil, l-ar fi reţinut. Doar dacă nu se joacă de-a şoarecele şi pisica.

* * *

— Bun venit la clubul Quill!

Reg Whaley ridică paharul cu whisky autohton şi se strâmbă după ce bău. Malko îşi muie buzele în lichid. Era infect. Dar aici nu găseai nimic altceva. Whisky-ul de import era din ce în ce mai rar. Rhodezia avea nevoie de toată valuta sa pentru a cumpăra arme.

Cam douăzeci de persoane se înghesuiau în localul minuscul, cu pereţii tapetaţi cu caricaturile Primului Ministru, Ian Smith. Aici însă nu se simţea mirosul de prăjeală, ca în restul hotelului Ambasador, care primea şi albi însoţiţi de negrese.

Ziariştii şi agenţii de toate soiurile îl frecventau regulat. Malko şi Reg erau înghesuiţi lângă jocul cu săgeţi. Ziaristul englez îşi schimbase costumul, dar cel nou era tot atât de boţit şi pătat, ca şi cel vechi. Ochii săi mici, cenuşii, se mişcau neîncetat. Şopti la urechea lui Malko:

— Îl vedeţi pe tipul cu mustaţă de la bar? Este de la „Brigada Specială".

Malko privi în direcţia indicată şi avu un şoc. Era poliţistul ca-re-l interpelase în autogară!

— Ştiu, făcu el.

Reg părea foarte nervos.

— Trebuie să fac un truc, propuse el. Veniţi cu mine...

Privirea lui spunea mult mai mult decât cuvintele. Imediat ce ajunseră pe bulevardul Union, Reg Whaley arboră o mină contrariată.

— „Brigada Specială" se interesează de dumneavoastră, anunță el. Au venit să mă caute, știind că vă cunosc și mi-au pus o serie de întrebări. Le-am spus că sunteți un tip curat, un ziarist simpatizant. Dar cel care a venit, Peter Moore, lucrează chiar pentru Roy Golder. Nu este obișnuita verificare a ziariștilor străini.

— La ce oră? întrebă Malko.

— La ora trei.

Deci, după interpelarea lui. Inspectorul Collins mințise! Ei nu îl crezuseră! Plecară împreună pe jos spre biroul lui Reg Whaley.

— Acum știu că suntem prieteni, zise Reg, cu obișnuitul său râs mic și sec. Ați văzut-o aseară pe Daphné Price?

— Am văzut-o, spuse Malko. Este o femeie fascinantă.

Reg Whaley scăpă un râs scrâșnit !

— E o târfă! Îi prezenta mici negrese bărbatului ei și refuza să se lase posedată, până când săracul era să înnebunească și să se lase prins. Astfel, ea și-a putut păstra apartamentul...

— Frumoasă figură, comentă Malko.

Reg își scutură coama cenușie, în timp se treceau prin fața clădirii de sticlă a ziarului „Rhodesia Herald" și zise:

— Tipului care era în seara asta la Quill, Don Christie de la P.U.T.U., i se atribuie istorii cam murdare. Se pare că i-a scos ochiul cu degetul unui tip la care s-a găsit explozibil și că i-a tăiat nervul optic cu un clește... Este rareori văzut la Quill. Eu l-am observat. Nu va scăpat din ochi, uitându-se prin oglinda de la bar și cred că venise special pentru dumneavoastră.

— Ei torturează mult? întrebă Malko.

— Încep cu blândețe, mărturisi Reg, cu râsul său sarcastic. Puțină electricitate, câteva degete tăiate, câteva lovituri de baston, totul noaptea, acolo unde ați fost. Este centrul de Interogatoriu al „Brigăzii Speciale". În față e o mânăstire, dar toți sunt liniștiți pentru că știu că negrii nu îndrăznesc să se plângă. Nu încă.

Sosiseră în fața biroului lui Reg. Ziaristul aruncă o privire în jur, în timp ce dintr-un Austin verde, scoase o sticlă de whisky.

— Reg, zise Malko, ar fi poate mai bine să nu vă mai văd. Mi-e teamă că povestea asta ar putea fi foarte periculoasă pentru dumneavoastră...

Micuțul ziarist ridică din umeri și zise filozofic:

— Eh, englezii mi-au spus că vor împroşca pereţii cu creierul meu...dar am scăpat. Din fericire, majoritatea celor din „Brigada Specială" au *„solid between the ears"*[1]

Malko îşi zise că putea avea încredere în ziarist.

— Cunoaşteţi o negresă care lucrează la Biserica Reformată Unită , Fayette?

Reg zâmbi, complice.

— Dar văd că frecventaţi numai fete superbe... Fayette e super! Se pare că are sânge alb, tatăl ei adevărat fiind un misionar reformat care s-a cam jucat cu o matabelă... Are o anumită greutate pentru că reverendul Sogwala e amantul ei.

— Cu ea trebuie să mă întâlnesc deseară, zise Malko.

Râsul lui Reg era acum vesel de-a binelea.

— Sogwala îmbină utilul cu plăcutul! zise el. Cinaţi cu mine?

— Nu, răspunse Malko, cinez cu Daphné şi cu un oarecare Hans, care este şeful Liniilor Aeriene Sud- Africane la Salisbury.

Reg îi aruncă o privire stupefiată.

— Hans Guern! Eh, el e reprezentantul Biroului Securităţii se Stat. E trup şi suflet faţă de „Brigada Specială". Ciudat, nu prea e genul de om pe care să-l prezinţi ziariştilor.

— De ce?

— O să vedeţi, zise Reg. Dar nu vorbiţi prea mult...

Malko nu mai înţelegea nimic.

„Brigada Specială"îl suspecta şi în acelaşi timp îi deschidea nişte uşi.

— Vreţi o armă? propuse Reg Whley. Am un pistolet.

Malko clătină capul.

— Nu. N-o să mă bat cu „Brigada Specială". Sunt aici pentru a culege informaţii, nu pentru un război.

Reg îl măsură cu ironie:

— Nici Ed Skeetie sau Jim Gaven nu făceau război...

---

1. Au creierul lichefiat (n.a.)

Capitolul XI

— Când albii au descoperit Africa, au masacrat animalele sălbatice și i-au păstrat pe negri. Era mai bine dacă făceau invers.

Accentul gutural african dădea și mai multă violență cuvintelor. Soția lui Hans Guern aruncă o privire intensă peste masă, ca pentru a descopri o contradicție. Era o creatură mare și solidă, blondă, cu un farmec impunător. Hans Guern îi ajungea de-abia la umăr. Se întoarse spre Malko cu un zâmbet indulgent.

— Soția mea e un pic cam exagerată, dar familia ei a avut multe probleme cu cafrii... Ei dădeau neîncetat foc recoltelor, fermelor din Transvaal.

Malko nu reușea să-și ia ochii de pe figura sud-africanului, tot timpul agitat de ticuri care-i făceau riduri la ochi, îi mișcau ceafa și-i provocau ciudate zâmbete necontrolate. În toată această agitație era greu să-i ghicești adevărata expresie.

Daphné Price râse sec.

— Trebuie spus că pe un perete, un cap de koudou e mai decorativ decât unul de cafru...

Soția lui Hans Guern hohoti zgomotos.

Înainte de a se așeza la masă, stătuseră aproape o oră la bar, unde un barman irlandez,bărbăos și roșcovan, îi sevise conștiincios cu o porție masivă de băuturi.

Localul era socotit ca fiind cel mai bun restaurant chinezesc din Salisbury. Li se rezervase o masă mai retrasă.

Daphné Price purta rochia lungă, albă, în care Malko o văzuse la Victoria Falls și un coc în care era prinsă o floare roșie. Dădea o impresie ciudată de ceva ireal. Hans Guern era prea politicos, la fel ca inspectorul Ted Collins, dar Daphné Price părea prea înamorată.

Doar Fayette îi părea reală.

Deodată, Malko avu impresia că se pregăteau să-i joace o uriașă comedię. Li se aduse o clasică friptură de rață, care semăna a orice, numai a bucătărie chinezească nu.

Sub masă, piciorul lui Daphné se lipea de cel al lui Malko.

Hans Guern se aplecă spre el.

— Cred că în curând Rhodezia va avea veşti bune de anunțat lumii întregi, zise el pe tonul unei confidențe.

Cu ticurile lui, nu ştiai niciodată dacă glumea, sau era serios.

— Ce ştiri? întrebă Malko.

Sud-africanul luă un aer misterios. Un ochi parcă spunea celuilalt „la dracu", ceea ce-i făcea privirea misterioasă.

— Daphné mi-a spus că scrieți un articol despre Rhodezia, zise el. Şi că ne simpatizați. Ați auzit vorbindu-se de planul „East Gate"?

Malko datoră stăpânirii de sine faptul că nu a înghițit un os de rață. Daphné Price îl fulgeră pe sud-african cu privirea.

— Hans!

Vocea plesnise, ca o lovitură de trăsnet.

Hans Guern avu un tic care-i răsuci gâtul, sorbi puțină supă chinezească şi-i zâmbi tinerei femei.

— 'East Gate"este o idee a Primului Ministru, zise el cu voce joasă. Ştiți că dicuțiile cu A.N.C. au eşuat din cauza intransigenței negrilor. Ei doreau totul, imediat... Ca întotdeauna! Dar, în fond, viitorul se joacă pe lângă Mozambic. Prima etapă a acțiunii Primului Ministru a fost numirea a 10 negri în guvern, cea de-a doua veste: o întâlnire cu Samora Machel.

— Pe față? tăie Malko.

Hans Guern râse condescendent.

— Sigur că nu!

Ceea ce afla Malko depăşea orice imginație, dar în Africa totul era posibil.

Ca şi cum i-ar fi ghicit obiecțiile, Hans Guern zâmbi cu înțeles.

— E surprinzător, nu-i aşa? Dar nu uitați factorul K!

— Factorul K?

Sud-africanul izbucni într-un râs plin de bună dispoziție.

— K de la „Kafre"! Sunt negri, nu vietnamezi. Există întotdeauna o cale să te înțelegi cu ei. Uitați-vă la Coast de Azur.

Tocmai au început să elibereze drept de trafic companiilor noastre aeriene, pentru a ateriza la Abidjan... Negrilor nu prea la place asta. Ei, când vorbesc, au impresia că lucrurile sunt deja rezolvate. Noi însă nu vorbim, noi acționăm...

O lumină neliniștitoare apăru în ochii lui schimbători,,,

— Când va avea loc această întâlnire? întrebă Malko, între scepticism și curiozitate.

Hans Guern schimbă o privire cu Daphné Price, care clătină imperceptibil capul, de la dreapta la stânga.

— În câteva zile, zise evaziv sud-africanul. Bineînțeles, într-un loc secret.

Era tot atât de uimitor, ca o întâlnire Churcill-Hitler, în 1942.

— Care este obiectivul? întrebă Malko.

Hans Guern se întoarse pentru a verifica dacă nu sunt ascultați.

— Samora Machel și Ian Smith s-au pus de acord, șopti el. Rhodezienii vor ajuta FRELIMO să lichideze opoziția musulmană în nordul Mozambicului și Machel va împiedica gherilele din Armata Populară Unită a Zimbabwe să vină și să fie masacrate aici. Mai târziu, capii acestor mișcări vor intra în guvernul de tranziție și toată lumea va fi mulțumită, rhodezienii, mozambicanii, ca și gherilele care nu vor mai fi ucise inutil...

Malko îi sorbea cuvintele. Bineînțeles că totul părea ireal, dar existau acorduri atât de ciudate în Africa...

În Angola, F.N.L..A., fusese bine susținută de chinezi și de americani, în același timp!

Deși frontiera zambiană era închisă și Mobutu proclamase „Războiul Sfânt"contra Rhodeziei, convoaie cu armament treceau din Zair în Rhodezia, via Zambia. Cărbunele rhodezian pleca spre Zair și de acolo se aduceau arme belgiene.

După cele spuse de Hans Guern, însemna că Armata Populară Unită a Zimbabwe își elimina vechiul rival, A.N.C.

— Lumea trebuie să înceteze să creadă că rhodezienii sunt niște imbecili mărginiți, care nu se gândesc decât să ucidă negri.

Vocea sa urcă cu un ton

— Ian Smith este cel mai mare om de stat, după Churcill.

— Se vor masacra între ei, întări Guern. Tragic, ca în Angola.

— Sau ca în Mozambic, adăugă pe un ton lugubru Daphné Price.

Un înger trecu și fugi, îngrozit de atâtea predicții sumbre.

Malko nu știa ce să mai creadă. Planul „East Gate"părea de-a dreptul aberant. Dar în Rhodezia se auzeau în fiecare zi discursuri aberante, care corespundeau totuși unei anumite realități.

Samora Machel avea probleme interne. Ar fi putu foarte bine să accepte propunerile lui Ian Smith, ca să câștige timp.

În orice caz, trebuia să transmită de urgență la C.I.A. ceea ce tocmai aflase. Apoi să continue totuși discret ancheta.

— E fantastic, spuse el pe un ton convins, asta va aduce multe schimbări.

— Totale, zise Hans Guern hotărât, luând nota de plată.

Ticurile păreau să se agraveze din cauza alcoolului.

Deși era doar ora zece, restaurantul era deja gol. Strada Manica era și ea pustie. Malko remarcă o etichetă roșie, lipită pe parbrizul Mercedesului lui Hans Guern: „Rugați-vă pentru Rhodesia".

Înainte de a se despărți, Hana Guern îi spuse lui Malko:

— Vă acord încrederea. Nu vorbiți nimic decât peste zece zile.

— Promit, jură Malko.

Imediat ce fură în mașină, Daphné îi zise:

— Hans v-a vorbit de acest plan. pentru că e ideea lui. Sud-africanii au aranjat contactele de la Johannesburg. Sunt în termeni buni cu Machel și îi cumpără curentul electric de la Cabora Bassa.

* * *

O lumânare parfumată ardea pe o masă, în apartamentul intim. Fără marea blană de panteră așternută pe jos, te-ai fi putut crede într-un cartier din Londra. Daphné dispăru imediat după ce sosiseră și reapăru, mulată în extravaganta cămașă de noapte.

De data asta, fără pistol, dar cu lichoirul de cacao și cu coniac.

— Tu nu te dezbraci? întrebă ea încet.

Malko se gândea la Fayette, care probabil îl aștepta. N-avea nici un chef să facă amor.

Daphné îl sărută încet și expert. Contactul cu mătasea și dantela era eminamente afrodisiac și bunele intenții ale lui Malko păliră serios.

Își consultă discret ceasul: era zece și jumătate. Și-ar fi făcut din Daphné un dușman de moarte, dacă ar fi lăsat-o în starea asta.

Ea îl aștepta, răsturnată pe spate, cu un picior pe masa joasă, cu altul pe brațul divanului. Fără măcar să se dezbrace, Malko se năpusti în ea. Daphné îl primi cu un mormăit încântat, se agăță de el cu ochii închiși, cu o încăpățânare de furnică. Deodată deschise ochii și spuse cu voce schimbată, fără timbru:

— Ești nebun! Mă termini!

Era o avertizare pe termen scurt. Dintr-o mișcare, îndepărtă masa. Pânecul i se lipi atât de tare de Malko, încât îl durul. Apoi se lăsă să alunece pe mochetă și îl satisfăcu în modul cel mai delicat. Malko începea să înțeleagă cum reușise ea.

Era o amantă extraordinară, reunind într-un coktail perfect tandrețea, cinismul și erotismul. Foarte repede, Daphné se ridică, aprinse o țigară și întrebă:

— Îți place cămașa mea de noapte?

— E fermecătoare, zise Malko. De unde e?

— Amantul meu mi-a adus-o de la Londra. Aici nu se găsește nimic.

Malko n-avea decât o singură idee: s-o șteargă la Queen, să încerce să pună mâna pe misteriosul Bob.

Daphné îi trecu deodată brațele în jurul gâtului și întrebă:

— Nu vrei să rămâi?

Malko căscă intenționat și-i cuprinse sânii.

— Am cerut ziarului meu să mă sune în noaptea asta la hotel, sau foarte devreme mâine dimineață. Telefonul nu funcționează prea bine în timpul zilei.

Era deja în picioare. Daphné îl însoți până la ușă și se lipi de el.

— Te mai doresc încă, șopti ea duios.

— Amantul tău nu face dragoste cu tine? întrebă Malko râzând.

Daphné clătină trist capul.

— Îl văd foarte puțin. E atât de ocupat și pe deasupra, îl și supraveghează nevasta. Doar când e plecată în străinătate, ne putem vedea. De altfel, el nici nu e atât de tânăr ca tine.

Malko îi sărută mâna, fără să răspundă.

Treizeci de secunde mai târziu, cobora pe strada Moffat.

Îi trebuiră mai puțin de cinci minute pentru a ajunge pe strada Pioneer și parcă mașina aproape de Queen, pe o străduță întunecată, Raleigh. Zări neonul firmei și se îndreptă într-acolo, perplex.

Salisbury-ul părea că se transformase într-un uriaș teatru de umbre. Avea impresia că viața nu-i mai era în pericol, dar că încercau să-i spele creierul, să-l intoxice.

Pizzeria părea pustie. Nu avu timp să intre, că Fayette, care-l păndea, apăru dintr-o boxă.

Malko o uită instantaneu pe Daphné Price.

Fayette era sublimă. Sânii ei fabuloși erau încătușați într-un bolerou de pânză cafenie, dedesubtul căruia se vedea o bucată mare de piele care cobora până mai jos de ombilic. Partea de jos a corpului era învelită într-o fustă largă, de aceeași culoare. Cele două piese erau practic la fel ca pielea ei, ceea ce-ți dădea impresia că era goală. În pantofii cu tocuri înalte, îl depășea pe Malko.

Văzându-l, trăsăturile i se destinseră.

— Mi-era teamă că n-o să mai veniți, zise ea.

— Și mie, răspunse Malko. Nu v-au găsit?

Ea clătină capul, crispată din nou.

— Nu. Nici n-au venit la mine. Am avut noroc.

Malko îi luă brațul.

— Îi vom da gata la Queen, spuse el, zâmbind.

— Nu-mi prea place locul, răspunse Fayette. E plin de prostituate.

* * *

— Iată-i, urlă Fayete pentru a domina zgomotul orchestrei. Lângă bar. E cel cu tricoul albastru și e cu Mathilda.

Malko privi peste umărul ei și zări un om blond, cu umeri lați, însoțit de o negresă în rochie lungă, destul de frumoasă, cu o figură rotundă și plată, cu o claie de păr creț.

Ringul de la Queen era ticsit de perechi care făceau practic amor pe loc, în ritmul asurzitor al muzicii.

Strâns lipiți de negri, albi și metiși încercau să se potolească de-a-n picioarelea, pentru a nu trebui să plătească. Băieții negri își petreceau timpul împușcând cutiile goale de bere.

Era exact ca prima dată când veniseră aici.

Muzica părea s-o fi enervat pe Fayette. Începuse să danseze, foarte departe de Malko, țeapănă, aproape provocatoare, apoi, în timpul dansului se apropiase, atingându-l mai întâi cu bustul, apoi cu pântecul, cu pulpele. Tot corpul îi era cuprins de dans.

Acum dansau la fel ca toate celelalte perechi: lipiți ca marca de scrisoare. În învălmășeală, alte mâini o atingeau, dar ea nu părea să observe. Totul, în timpul unui dans atât de erotic, la care Malko nu participase niciodată.

Contrar negreselor, Fayete nu avea nici un miros, iar trupul ei era de o fermitate incredibilă. Malko avea impresia că atinge o marmură...

În mod vizibil, toți masculii prezenți n-aveau decât un singur gând: să o facă pe Fayette să le suporte toate insultele și, poate, chiar multe altele.

Unui metis de lângă ei îi ieșiseră ochii din orbite. Trei târfe îi auncaseră niște priviri pline de ură, ca și cum ea ar fi venit să le ia pâinea de la gură.

Sosirea lui Bob, mercenarul, anunța să recreația s-a terminat. Malko căută locul în care se așezase cuplul.

— Hai să ne așezăm lângă ei, propuse el. Apoi, vă veți duce la toaletă pentru câteva clipe.

Imediat ce orchestra se opri pentru ca muzicanții să poată bea câteva beri, Fayette se îndreptă cu pas legănat spre colțul de canapea liber și se așează cu grație, lipindu-și șoldul moale de coapsa mercenarului, însoțindu-și gestul cu o privire lungă a ochilor cafenii.

Malko se așezase discret în partea cealaltă.

Omul blond păru lovit dintr-o dată lovit de dambla, cu ochii ațintiți pe extraordinarul decolteul. Mathilda văzu clar în ochii lui că se abținea din toate puterile să nu-și vâre mâinile înăuntru...

Reuși să-și găsească pe pipăite berea, fără s-o piardă din ochi pe Fayette. Ea suspină, ceea ce provocă un efect considerabil asupra lui Bob.

Discret, Malko îi făcu semn lui Fayette. Aceasta se sculă și plecă spre fundul sălii. Bob nu pierdu nici o sutime de secundă.

Se aplecă și urlă pentru a domina zgomotul:

— Dumnezeule, ce nemaipomenită e tipa! Unde ați găsit-o? N-am mai văzut-o niciodată pe aici!

— Într-un birou prin care am trecut.

— Vreți o bere? propuse mercenarul, decis să facă orice pentru a menține contactul cu „proprietarul" lui Fayette.

Cei doi începură să trăncănească vrute și nevrute. Malko se prezentă ca ziarist și mercenarul îi întins mâna.

— Mă numesc Bob Lenard. Sunt instructor în armata rhodeziană. M-au angajat cu un salariu superb și viața e frumoasă... Mai înainte am fost în Biafra și în Congo, cu un tur în Yemen...

Se îmbăta cu minciunile, gesticulând cu mâna pusă pe pulpa partenerei sale care privea în gol, total absentă. Rochia ei neagră se mula pe un trup micuț, aproape fără piept. Bob Lenard îș aminti subit de prezența ei.

— Ea e Mathilda, zise el. O fată drăguță, dar nu prea vorbăreață.

Fayette se întorcea, înconjurată de o haită de privi obscene.

Bob Lenard începu din nou să se chiorască precum un nebun la cele două globuri de marmură cafenie. Când ea se așează, el se îndepărtă hotărât de Malko.

În sinea lui, Malko jubila. Mercenarul își pierduse din nou limba. Foarte dreaptă, Fayette privea în gol. Mărul lui Adam urca și cobora în gâtlejul lui Bob Lenard.

Orchestra începu să cânte ceva mai puțin asurzitor și mercenarul urlă la Malko

— V-ar deranja dacă aș invita-o puțin la dans?

— Vă rog chiar.

Fayette plecă spre ringul de dans, dreaptă ca o lumânare. Malko crezu că Bob Lenard va exploda când trecu un braț în jurul taliei negresei. Ea se lipise de el, din cap până-n picioare, cu sânii chiar sub bărbia mercenarului. Acesta începu să se frece de ea ca un nebun, refugiindu-se într-un colț al ringului. Chiar conform obiceiurilor de la Queen, gestul lui era un atentat la pudoare.

Fayette accepta acest omagiu vulcanic cu mult calm, lăsând mâinile lui Bob Lenard să-i exploreze curba șoldurilor, cu minuțiozitate de arheolog.

Politicos, Malko o invită la dans pe Mathilda.

Imediat, cu aceeași patimă, ea își lipi de el trupul slab. Era un mod vizibil de a se răzbuna pe Fayette, dar când Malko încercă să închege o conversație, ea răspunse monosilabic. Ochii ei nu-l părăseau pe Bob, care încerca să se ruleze în jurul lui Fayette, ca un bețiv în jurul unei sticle de whisky.

Începu o ceartă, repede stopată de băieții care dădură afară fără menajamente doi metiși.

Când Bob reveni la masă, avea ochii sticloși și nici nu încercă să ascundă o erecție care l-ar fi rușinat și pe un cimpanzeu adult.

Îi spuse lui Malko:

— Pe naiba! De când sunt în ţara asta nenorocită, n-am văzut o muiere ca asta.

Pentru a stropi această descoperire, Malko comandă o sticlă de whisky de import care fu adusă cu onorurile cuvenite unei astfel de dărnicii : 40 dolari.

Bob Lenard, cu ochii fixaţi mereu pe decolteul fetei, îşi turnă imediat o porţie, care ar fi putut îneca până şi un rinocer.

* * *

Bob Lenard avea ochii injectaţi iar sticla de whisky se golise pe trei sferturi. Mâna sa dreaptă, trecută pe după gâtul lui Fayette era vârâtă până la cot în decolteul negresei.

Îşi înnăbuşi un sughiţ, îi făcu cu ochiul lui Malko şi zise cu o voce răguşită, profitând de o pauză a orchestrei:

— Mor de poffă să mă culc cu ea!

— Nu cred că asta ar fi pe gustul Mathildei, sugeră Malko.

— Oh, Mathildei nu-i pasă, e fată bună, afirmă mercenarul. Nu e chiar o târfă şi de multe ori, când nu sunt în fonduri, plăteşte ea taxiul şi chiar consumaţia. Când iau salariul, îi fac întotdeauna un cadou. Asta e tot ce pretinde...

Erau departe de seriozitatea conversaţiei de la început.

Malko zâmbi.

— Vă place în Rhodezia?

Bob Lenard şovăi puţin, înainte de a răspunde.

— Dacă-mi place? Glumiţi! În clipa în care pot s-o şterg, o şterg. E un iad aici, doar că eu n-am avut de ales. Ca să ies din Yemen, am avut noroc. Când n-au mai avut nevoie de noi, ne-au expediat, în loc să ne castreze, cum fac de obicei. Însă eu trebuia să mănânc... Cunoscusem un tip în Congo, Hans Guern, care mi-a spus că la Johannesburg angajau mercenari. M-am dus acolo şi m-am trezit în armata rhodeziană, cu disciplina lor de fier.

El clătină capul şi strânse şi mai tare sânul Fayettei, care-şi disimula cu greu dezgustul. Apoi spuse:

— Aici nu prea ai de ales... Ştiţi, eu nu sunt băiat rău, ca alţi prieteni, tentaţi de masacru. Dar, trupul există întotdeauna. În Biafra aveam o colecţie de urechi. Erau tipi care plăteau bine... În

Yemen se căutau organe pentru fabricarea de afrodisiace, doar că le luau de la morți. Eu n-am torturat niciodată...

— Și aici?

— Aici, zise Bob indignat, nu poți face nimic. Nici măcar să te culci cu o femeie într-un boschet, chiar dacă ea consimte. Altfel...

Tăcu brusc, ca și cum ar fi spus deja prea mult.

Dar Malko reluă:

— Acum nu sunteți în boschet...

Bob luă un aer misterios.

— Am să mă întorc. Aici fac ceva mai special. Cred că pentru prima dată în viața mea voi face ceva cheag... După asta...

Se înclină râzând.

— Dacă mi-o cedați pe splendoarea asta, continuă el, o șterg la Mombasa cu ea.

Malko râse politicos.

Barmanul se pregătea să tragă zăbrelele. Bob Lenard îi aruncă o privire piezișă.

— Ăștia închid! Ce-ar fi să mergem și să terminăm sticla de whisky la mine? Ar fi o tâmpenie s-o lăsăm.

Malko se gândi: cu restul sticlei ar avea poate șansa să afle ceea ce dorea.

— Cred că e o idee bună, zise el.

Fayette părea de gheață. Pentru a astupa sticla, Bob îi abandonase în sfârșit sânii. Ridicând capul, Malko mătură sala cu privirea și simți că i se strânge stomacul. Cu spatele rezemat de bar, un om îi fixa cu atenție. Avea ochii foarte albaștri, mustață și era slab.

Era Don Christie, polițistul de la „Brigada Specială", care-l interogase în autogară.

Capitolul XII

Malko se strădui să întoarcă priviea, cuprins de o bruscă bănuială. Nu era nici un dubiu: pe ei îi observa polițistul!

Încercă să-și spună că se datora frumuseții provocatoare a Fayettei.

Apoi, întorcând capul, surprinse privirea lui Bob Lenard. Mercenarul îl fixa pe omul de la „Brigada Specială", ca și cum ar fi încercat să-i transmită ceva. Privirea mustăciosului era rece și dușmănoasă. Dar vădit lucru, cei doi se cunoșteau, ceea ce contrazicea informația dată de Fayette.

Malko încercă să-și alunge din minte pericolul potențial al acestui polițist. Trebuia, cu orice preț, să-l facă pe Bob Lenard să se „spovedească". N-ar mai fi găsit niciodată o astfel de ocazie.

Grilajul barului căzu cu zgomot.

Bob nu-l mai privea pe polițist. Înhață sticla de whisky și se ridică.

— Mergem?

— Mergem, răspunse Malko.

Bob Lenard o împinse pe Fayette, strângându-i talia. Barul se golea. Polițistul de la bar se amestecă printre perechi, fără măcar să se întoarcă.

Pe trotuar dormea un bețiv, lungit pe spate, cu mâinile încrucișate pe piept, cu un aer fericit. Era alb.

Văzând mutra Mathildei, dar nedorind ca operațiunea să fie ratată fin cauza ei, Malko o cuprins pe după talie și o conduse spre mașină. Cu o figură sumbră, ea se lăsă dusă.

Se înghesuiră cu toţii în micul Datsun, Fayette şi Bob Lenard în spate. Acesta din urmă avea nişte ochi de nebun când o privea pe negresă, dar se mulţumi să-i pună doar o mână pe genunchi.

În retrovizor, Malko văzu expresia dezgustată a Fayettei şi se temu ca ea să nu izbucnească.

— Pe unde o luăm? întrebă Malko.

Bob se aplecă spre el:

— Continuaţi pe strada Manica până la Rotten Row, apoi la dreapta.

Ţeapănă ca un băţ, Mathilda părea că nu vede nimic. Când Malko vină spre marele bulevard pustiu, Bob Lenard preciză:

— A treia casă.

Malko zări trei clădiri mici, separate de Rotten Row printr-o perdea de copaci. Parcă maşina şi coborî, întâlnind privirea furioasă a Fayettei.

În mod vizibil, telefonista-agent de la Biserica Metodistă Unită nu aprecia deloc rolul pe care era silită să-l joace.

* * *

Camera era atât de mică, încât într-o jumătate de oră fumul canabisului indian o umpluse de tot. Te puteai crede în mijlocul unui incendiu.

— Încă un pahar!

— Nu, mulţumesc, răspunse Malko.

Bob Lenard îi întindea sticla de Manstray, un fel de alcool alb sud-african, ceva mai tare decât alcoolul pur. Sticla de whisky se golise de mult.

Se instalaseră, care cum putuse, pe nişte pături, chiar pe jos, lângă patul Mathildei. De la sosire, Bob nu deschisese practic gura, mulţimindu-se să-şi fumeze canabisul şi s-o contemple pe Fayette. Aceasta, sprijinită într-un cot, se ţinea cu prudenţă departe de mâinile mercenarului...

În faţa lor, cu spatele sprijinit de perete, Malko şi Mathilda observau scena. Amândoi băuseră foarte puţin.

Punând sticla jos, Bob Lenard părea să se trezească din visul lui de beţiv şi-l interpelă pe Malko:

— N-aţi auzit niciodată de mine înainte de a veni aici?

— Niciodată, zise Malko .

— Aţi fi putut...

Sughiţă şi întinse mâna spre o sacoşă de piele, pusă într-un colţ. Cotrobăi prin ea şi scoase o poză veche, pe care i-o arătă lui Malko. Acesta o examină şi-l recunoscu pe Bob, în uniforma armatei belgiene, pe un podium, în poziţie de drepţi.

— Ce e asta?

Bob se îngâmfă:

— Ziua în care am câştigat campionatul de tir, în armata regală a ţării mele. 98 de puncte din 100...

Reluă fotografia şi o întinse lui Fayette.

— Nu sunt drăguţ?

Negresa îi aruncă o privire distrată.

Bob oftă şi-şi scoase liniştit cămaşa, dezvelind un tors solid, brăzdat de cicatrice. Apoi, îngenunche în faţa Fayettei, cu ochii plini de o admiraţie bestială... Murmură ca pentru el:

— Ce frumoasă eşti...

Fayette înţepeni. Apoi gestul lui Bob Lenard fu atât de rapid, că nimeni nu avu timp să reacţioneze. Punându-şi amândouă mâinile pe boleroul negresei, îl desfăcu rapid, smulgându-i nasturii şi eliberând doi sâni plini, ca nişte aureole mari, cafeniu-închis, de unde apăreau două sfârcuri aproape negre.

Fayette scoase un urlet!

Cu mâinile în şolduri, Bob se întoarse spre Malko.

— Chiar te superi dacă mă culc cu ea?

Vorbise fără să ridice tonul, aproape amabil.

Cu mâinile care-i tremurau, Fayette încerca să-şi închidă la loc boleroul.

Bob întinse mâna stângă şi-i strânse un sân, înfigându-şi unghiile în carnea tare. Privirea îi devenise crudă.

— O să facem un mic bairam, murmură el.

Malko se sculă dintr-o săritură.

— Las-o, ordonă el, cu o voce de gheaţă.

Bob întoarse capul spre el. Încet, încet, îi dădu drumul lui Fayette.

— Serios?

— Foarte, răspunse Malko. Haide Fayette, plecăm.

Îl observa pe belgian, gata să-i administreze un picior dacă ar fi încercat să sară la el. Dar se produse exact contrariul. Bob, cu viteza unei cobre, se năpusti spre sacoşă. Când se întoarse spre Malko, ţinea în mâna dreaptă un automat, pe care-l încărcă atât de repede, încât Malko de-abia avu timp să-i vadă gestul.

După felul în care-l ţinea, realiză imediat că, deşi beat şi drogat, Bob Lenard era mortal de periculos. Acesta din urmă mimă un zâmbet.

— Crezi că meritä într-adevăr să iei un glonţ în burtă pentru o târfă neagră?

Malko nu avu timp să răspundă. Cu un ţipăt ascuţit, Mathilda se năpusti spre Fayette, cu unghiile înainte.

Nu apucă să o atingă, pentru că braţul lui Bob descrise un arc de cerc şi Mathilda primi patul automatului direct în tâmplă. Sângele ţâşni din pielea care plesnise şi ea căzu greoi pe o parte.

Malko sări. Pumnul lui Bob pivotă cu 30° şi în camera mică, detunătura se produse, asurzitoare.

Malko rămase ţintuit locului. În spatele lui apăruse o gaură în perete. Glonţul trecuse la câţiva centimetri de capul lui. Mirosul acru al prafului de puşcă îi înţepă nările.

— Nu face pe prostul, zise Bob Lenard, altfel o să-ţi mai fac un ochi. Ultimul averitsment.

Mathilda se ridică pe un cot, cu faţa plină de sânge şi cu un ochi închis.

Malko nu scăpa din ochi automatul. Subestimase violenţa lui Bob Lenard. Acesta o apostrofă pe Mathilda:

— Dă-te la o parte. Repede.

Fără un cuvânt, Mathilda plecă împleticindu-se, spre colţul camerei. O uşă se trânti.

Bob îi spuse lui Malko:

— Dacă vrei să te duci cu ea, eu nu sunt atât de tâmpit ca tine...

Malko rămase pe loc. Mai spera încă să poată face ceva. Fayette nu se mișcase, și nici măcar nu mai încerca să-și ascundă bustul.

Fiind atent să nu stea cu spatele la Malko, Bob Lenard se apropie și-i puse patul automatului lângă ficat.

— Nici o vorbă, prințeso, zise el ironic.

Râdea în tăcere. Fără să se grăbească, începu să mângâie sânii negresei, zăbovind pe sfârcuri, făcându-i să joace sub degetele lui, cântărindu-i și căpătând treptat o expresie încântată.

Apoi, mâna coborî pe pântecul brun și desfăcu primul nasture al fustei. Fayette își regăsise vocea și țipa. Cu mâna stângă, Bob o pălmui cu brutalitate, de două ori, fără a-l pierde din ochi pe Malko.

Acesta era paralizat. Orice ar fi făcut, Bob avea de o mie de ori timp să-l ucidă și să o violeze apoi pe Fayette.

Încercă să-l convingă:

— Bob, ești nebun. Se va duce la poliție. O să ai neplăceri serioase.

Belgianul ripostă, cu ochii goi:

— Nu mi-e mie frică de poliție!

Desfăcuse deja trei nasturi, descoperindu-i intimitatea părului creț. Fayette plângea liniștit, cu umerii căzuți.

Bob îi luă mâna și i-o plimbă de-a lungul pantalonilor săi.

— Hai, prințeso, ajută-mă și tu.

Deoarece ea ezita, el îi plimbă țeava automatului de-a lungul coastelor, apoi pe unul din sâni.

Mâna șovăitoare a Fayettei îi desfăcu cureaua pantalonilor.

— Mai repede, ordonă Bob.

Negresa îi deschise fermoarul.

Bob Lenard nu purta slip. Membrul său țâșni prin deschizătură și Fayette întoarse privirea. Bob o forță să i-l cuprindă cu mâna, apoi, imediat o îndepărtă.

— Ajunge, prințeso. N-ai să scapi tu așa ușor !

Malko schiță o mișcare și, imediat, automatul îl urmă, ca și cum ar fi putut vedea. Bob părea că se dedublase.

— Fără tâmpenii, șuieră el.

Fără să-l scape din ochi, Bob termină de desfăcut fusta lungă, îi smulse slipul, se retrase pentru a-i admira cambrura spatelui, lungă și fermă, care aproape te amețea.

Două fese rotunde și dure apăreau de sub fusta trasă. El se jucă din noi cu sânii ei.

Tensiunea era insuportabilă. Fruntea negresei era acoperită de picături fine de sudoare și bărbia îi tremura.

Trăgând-o de un sân, Bob o forță să îngenuncheze în fața lui Malko. Cu pantalonii în vine, el veni și se plasă în spatele ei, ținând automatul în mâna dreaptă, cu pieptul lipit de spinarea negresei și cu mâna stângă frământându-i sânii.

Avea un fulger de nebunie în privire.

Prinzând-o de ceafă, o forță să aplece capul până ce atinse pătura cu fruntea, cu genunchii îndoiți sub ea, cu șoldurile ridicate.

— Nu mișca prințeso, îi puse el în vedere.

Printr-o mișcare rapidă, el se ridică, rămânând lipit de ea. Mâna stângă îi dispăru între picioarele și fesele splendid cambrate. Năpustindu-se peste ea, îi pătrunse crupa dintr-o singură și violentă mișcare. Fayette urlă de durere. Bob Lenard se îndreptă, cu brațul stâng trecut în jurul taliei și cu ochii ațintiți spre Malko.

— Nu-ți prea place, se răsti el.

Fayette se zbătea. Bob zăbovi din nou pe sânii ei. Se retrase, apoi o pătrunse iar, cu un rictus de plăcere. Ritmul i se acceleră și Malko observă, după expresia fixă a privirii lui, că exploda.

Dar automatul era mereu îndreptat către el.

Din gura mercenarului ieșea un șuierat. Se ridică și cu un gest rapid își potrivi ținuta. Fayette se lăsase să alunece pe burtă, cu trupul zgâlțâit de hohote de plâns.

Cu vârful piciorului, Bob îi mângâia curbura crupei. Zise cu un zâmbet crud și ci ochii fixați asupra lui Malko:

— Bine ai făcut că nu te-ai mișcat, camarade, pentru că nu aș fi greșit ținta. O ocazie ca splendoarea ta, n-o poți lăsa să-ți scape...

Fayette începu să se îmbrace, așa cum putea, fără să-i privească. În câteva clipe își puse slipul, fusta și boleroul pe care nu reuși să-l închidă.

Malko îl fixa pe Bob Lenard, cu ochii săi căprui-aurii, acum cu irizații verzi, turbat de furie și rușine. Se căina de moarte că a târât-o pe Fayette în această aventură nesăbuită și aproape inutilă. Nu descoperise decât faptul că Bob era un țintaș de elită. Fotografia o dovedea. De asemenea că avea legături cu „Brigada Specială". Altfel, n-ar fi putut să tragă un foc în toiul nopții, fără a-i fi teamă de consecințe.

Văzând că Malko nu reacționa, Bob ridică din umeri.

— Mulțumesc pentru seara asta, camarade.

Fayette trepida ca un mânz nervos. Sânii îi erau zgâriați și plini de vânătăi, acolo unde Bob o ciupise.

Malko o luă de braț și Bob se fofilă, pentru a fi cât mai departe de ea. Ușa se trânti în urma lor.

Nervii lui Fayette păreau a se destinde subit. Fugind de Malko, se năpusti pe scară, cu un mormăit de fiară rănită. Malko o urmă și o ajunse doar în mica grădină, unde ea se zbătu cu furie.

— Lasă-mă, lasă-mă! Mizerabile!

Engleza îi era întreruptă de dialectul său. Era în plină criză de isterie. Malko reuși cu mare greutate s-o târască până la mașină. Dacă ar fi avut o armă, s-ar fi întors să-l ucidă pe Bob Lenard.

— Te conduc acasă, Fayette, zise el. E tot ce putem face acum.

Imediat ce se așeză, ea se calmă, închisă în ea însăși.

Malko porni pe Rotten Row, făcu un tur, revenind pe Manica spre strada Umtali. Nici nu îndrăznea s-o privească pe Fayette. În penumbră, distingea sânii ei scăpați din boleroul rupt.

După zece minute erau la Tafara, cartierul de negri în care locuia ea. Întreg Salisbury-ul era pustiu.

Fayette îl conduse pe Malko până la o căsuță cu acoperiș de olane, pe lângă calea ferată.

— Fayette!

Ea o luase deja la fugă, dispărând în noapte. Malko așteptă câteva clipe, apoi se întoarse, revenind în oraș. Avea toate șansele să n-o mai revadă vreodată.

Rulând pe drumul pustiu, făcu un efort pentru a-și alunga dezgustul și a reflecta. Dar, după cele întâmplate, cum să-l facă

pe Bob să vorbească? O spaimă ciudată îl mai ţintuia încă, atunci când se opri în faţa hotelului Monomatapa.

Îşi aminti de faţa poliţistului de la „Brigada Specială"care-i fixa la Queen.

Cu siguranţă că nu fusese o coincidenţă!

Capitolul XIII

Lui Malko nu-i trecuse încă furia, după o noapte de nesomn. Se gândea neîncetat la violul Fayettei.

Vânzătorii de flori din scuarul Cecil îl strigară, dar el își continuă drumul, îndreptându-se spre biroul lui Reg Whaley.

Trebuia neapărat să afle mai multe despre Bob Lenard. De asemenea, trebuia s-o revadă pe Fayette, în caz că ea ar fi acceptat să-l întâlnească.

Jos, la lift, se ciocni de ziaristul care părea că de-abia coborâse din pat. Acesta remarcă imediat aerul îngrijorat al lui Malko.

— Haideți, mă duceam să beau ceva la bar. Sunt sigur că acolo nu există microfoane. Ați petrecut o seară plăcută?

— Nu prea, răspunse Malko.

Îi povesti ce se întâmplase. Când auzi istoria cu violul Fayettei, Reg Whaley clătină din cap, cu un aer dezgustat.

— Mizerabilul! mormăi el, poți fi sigur că are acoperiri de la „Brigada Specială". Altfel, n-ar fi îndrăznit niciodată să facă așa ceva.

Barul hotelului Meikles se găsea la subsol. După ce-și comandă băutura, Reg Whaley continuă:

— Cu ajutorul lui Daphné Price, cei de la „Brigada Specială" vă urmăresc. Ei se îndoiesc că ați fi ziarist.

— Până într-atât încât s-o împingă pe Daphné Price să se culce cu mine? obiectă Malko.

Reg Whaley râse din nou sarcastic.

— Poate că vrea să vă ia de bărbat! Aici e plin de fete care pentru un pașaport, sunt gata să se mărite cu străini. Numai așa o poți șterge fără teamă. Ian Smith are nevoie de toată lumea, chiar și de mongoloizi, sau bețivi...

— Şi Hans Guern?

— Povestea pe care v-a relatat-o nu stă în picioare, i-o reteză Reg Whaley. Samora Machel ar prefera să-l întâlnească mai degrabă pe dracul decât pe Ian Smith, după eşecul negocierilor din Victoria Falls. Rhodezienii albi nu vor să facă nici cea mai mică concesie. Machel îi are pe cubanezi, pe ruşi şi toată lumea e de partea lui. Până şi englezii îi propun subvenţii. Sud-africanii au nevoie de curent electric din Cabora Bassa, aşa că nu-i vor pune bețe-n roate, chiar dacă asta ar însemna puţin sânge rhodezian... Vorster nu e nebun, trebuie doar să câştige ceva timp pentru a-şi pregăti armele atomice, tactice. Apoi, nu-i va mai păsa de nimeni.

— Totuşi, Guern face parte din B.O.S.S. Nu m-a întâlnit el din întâmplare. Deci, vor să vă păcălească şi să pregătească adevăratul lor plan „East Gate"...

— Probabil, zise Reg. Totul este să ştim ce vor.

— Cum să obţinem mai multe informaţii? întrebă Malko.

Reg Whaley reflectă şi spuse încruntat:

— Există un tip pe care-l puteţi contacta, un portughez. Se numeşte Ricardo şi ţine Rotiseria Arizona, chiar în faţa hotelului nostru. E refugiat din Mozambic. Cred că nu militează greşit spre partea extremistă. Acum, când mi l-aţi descris pe Bob Lenard, am impresia că i-am văzut împreună la Queen.

— Va fi bănuitor, remarcă Malko.

Reg Whaley îşi înnăbuşi un sughiţ.

— Nu, dacă aveţi dolari. El îşi petrece timpul schimbând dolarii lui rhodezieni în dolari americani. De fapt, nu prea are încredere în viitorul ţării, în ciuda lăudăroşeniilor. Faceţi pe prostul, s-ar putea să aflaţi ceva de la el... Tipii de la P.U.T.U. sunt mereu la el, la rotiserie, şi-l cam protejează deoarece aici este pedepsită piaţa neagră...

Malko plăti consumaţia.

Reg Whaley începuse să aibă ochii roşii. Era atât de mic, că Malko de-abia observă că alunecase de pe taburet.

— Mă găsiţi la birou, zise ziaristul. Dorm acolo, pentru că sunt certat cu nevasta de vreo doi-trei ani. Zicea că beau prea mult şi că nu mă culc destul cu ea... Mă duc să mă întâlnesc cu prietenul meu, Peter Moore şi să încerc să-i mai trag ceva panglici pe nas. Treceţi deseară pe la Quill, pe la şase.

* * *

O altă negresă o înlocuia pe Fayette la centrala telefonică de la Biserica Metodistă Unită.

Departe de a fi atât de frumoasă, mai rotunjoară și bucălată, îl primi pe Malko cu ostilitate nedeghizată.

— Fayette nu este aici în dimineața asta? întrebă el.

Fata răspunse din vârful buzelor, fără să-l privească:

— Nu.

— Aș dori să-l văd pe reverendul Sogwala.

Fu obligat să-și spună numele și imediat fata îl anunță:

— Reverendul este ocupat, domnule.

— Când va fi liber?

— Nu știu.

Malko înțelese că pățaniile lui Fayete erau cunoscute. Fără să spună nimic, intră pe culoarul pe care-l cunoștea, sub invectivele furioase ale telefonistei.

Dar în timp ce ea se căznea să iasă din spatele centralei, el ajunsese deja la ușa reverendului Sogwala. După ce ciocăni, intră.

Negrul era în picioare, în spatele biroului și tresări.

O expresie de panică se citea în ochii săi mari. Nu avusese timp să facă să dispară grenada pe care tocmai se pregătea să o baga într-un ananas. Când îl recunoscu pe Malko, panica se schimbă imediat în furie.

Dând la o parte fructul trucat, răcni cu voce ascuțită, cum au negrii adesea:

— Ce căutați aici, domnule?

Malko îl privi cu răceală. Dintele din față care-i lipsea, îi dădea un aer comic, dar țăcălia reverendului îl atintea furios. Purta aceeași cămașă cu flori portocalii.

— Cu asta vă țineți predica? întrebă Malko.

Sogwala își puse ambele mâini pe grenadă, ca și cum ar fi vrut s-o ascundă.

— Oamenii lui Sithole ne-au atacat ieri, zise el, pe un ton plângăreț. Au omorât trei persoane, au dat foc localului și au bătut copiii. Trebuie să ne apără.

Sithole era rivalul lui Joshua N'Komo, în A.N.C.

Malko zâmbi ironic.

— Așa o fi, dar eu mai am încă nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Reverendul făcu înconjurul biroului, după ce băgase ananasul într-un sertar.

— Domnule, sunteți periculos și eu nu am nimic să vă spun. Plecați.

— Fayette ...începu Malko.

— Lăsați-o pe domnișoara Fayette, răcni din nou reverendul. Plecați!

Tremura de furie și de frică. Malko își dădu seama că nu va scoate nimic de la el. Sogwala se închisese în el ca o stridie.

Jim Gaven nemaiexistând, nu mai avea nici un mijloc de a-l face să revină la sentimente mai bune.

Se întoarse și se îndepărtă pe culoar, trecând din nou prin fața înlocuitoarei lui Fayette, care-i expedie o privire dușmănoasă.

Un alt aliat dispărea. Îi rămânea doar un dulce bețiv, cinic și o viperă, în cămașă de noapte de mătase naturală.

Șovăi pe bulevarsul Speke. Era ora prânzului. De ce n-ar încerca la Ricardo, portughezul? Nu prea mai avea de ales.

* * *

— Șeful e aici?

Ospătarul negru încreți fruntea sub efortul gândirii.

— Vreți să spuneți domnul Ricardo?

— Exact, zise Malko. Aș dori să-i vorbesc.

— În regulă, domnule.

Dispăru în bucătărie, târându-și picioarele. Rotiseria Arizona era practic pustie.

Malko văzu apărând din bucătărie un bătrân dansator monden, cu părul lins, îngrijit, cu papion cu picățele peste o cămașă reiată, cu ochi negri, o mustață subțire și mersul legănat. Venea spre el cu un zâmbet îmbietor.

— Seniore, zise el, cu un teribil accent portughez, carnea n-a fost bună, nu-i așa?...

— Ba da, ba da, afirmă Malko. Eu nu...

Celălalt nu asculta. Se apropie conspirativ de masă.

— Suntem obligaţi să exportăm carnea de primă calitate pentru valută! Din cauza embargoului.

— Aveţi lipsă de devize? întrebă Malko.

Portughezul ridică braţele spre cer.

— Seniore, este groaznic! Noi, rhodezienii, nu avem dreptul decât la 40 dolari pe an... Vă daţi seama! De Paşte, aş fi vrut să-i trimit un cadou nepotului meu, în Portugalia, dar mi-a fost imposibil. Ce-ar putea face el cu dolari rhodezieni! Nici în Africa de Sud nu valorează nimic...

Disperarea sa îl umplu de milă pe Malko, care zâmbi cu blândeţe.

— Poate aş putea să vă ajut, sugeră el. Trebuie să cheltuiesc bani aici şi am numai dolari americani.

Un licăr apăru în ochii bătrânelului.

— În bancnote?

— În bancnote...

Portughezul clătină capul, cu licărul stins.

— E ilegal senore, absolut ilegal. „Brigada Specială" are o secţie pentru reprimarea traficului de valută. V-ar putea aresta şi pe dumneavoastră şi pe mine.

— Păcat, zise Malko, mă gândeam la nepotul dumneavoastră... şi de fapt, amicul meu Bob Lenard mi-a vorbit de dumneavoastră.

Ochii îi străluciră din nou.

— Îl cunoaşteţi pe Bob! Asta e altceva. Prietenii lui Bob sunt şi prietenii mei. Mi-aş asuma riscul pentru a nu-l dezamăgi pe nepotul meu. Dar nu trebuie să vorbiţi cu nimeni. Vă dau 50% mai mult decât la cursul oficial.

Malko avea deja mâna în buzunar. Celălalt îi opri gestul.

— Nu aici, seniore!

Malko privi restaurantul absolut pustiu, în afara celor trei ospătari negri.

Portughezul şopti:

— Vă aştept la mine acasă: strada 1, numărul 12, primul etaj, camera 4.

Se întoarse în bucătărie, cu nişte aere de conspirator.

Malko aşteptă câteva clipe, plăti consumaţia şi ieşi, urcând pe jos pe Kingsway.

Strada 1 era prima la dreapta. Găsi cu ușurință clădirea, merse de-a lungul unui coridor, trecând prin fața unei tăblițe care indica „Serif Adjunct".

Niște negri stăteau la coadă. Ușa camerei numărul 4 era închisă.

Malko bătu și intră. Ricardo se sculă imediat din pat. Era o cameră tristă, cu un pat îngust, un bec ce atârna din tavan și cu pereți care dispăreau sub poze cu femei goale. Ricardo zâmbi melancolic, scoțând un teanc de bancnote din buzunar. Rhodezienii nu aveau hârtii mai mari de 10 dolari.

— Vă dați seama unde m-au adus porcii ăștia de negri, oftă el. Aveam un restaurant superb la Lourenzo-Marqués, seniore, cu 300 de mese pe zi. Aici sunt salariat. Câștig doar atât cât să trăiesc și putrezesc în această cocioabă...

— Maputa era Lourenzo-Marqués? întrebă Malko.

Portughezul rânji amar.

— Maputa! Cei de la FRELIMO sunt toți fii de Maputa[1], da...aș vrea să crape.

Deodată avu o privire îngrijorată și întrebă:

— Cum vi se pare situația de aici, seniore? Credeți că va mai dura? Nu mai am unde să mă duc acum. Sud-africanii mi-au refuzat o viză. Ei nu ne iubesc. Spun că nu ne-am apărat, că nu suntem albi de-adevărat...

Tot vorbind, numără 180 de dolari rhodezieni și-i întinse lui Malko, băgând în buzunar cei 200 de dolari americani.

Aerul său pișicher era plăcut la vedere. Malko se întreba cum să deschidă discuția despre ce-l interesa pe el.

— N-o să vă mai întoarceți niciodată în Mozambic? întrebă Malko.

Ricardo avu un fulger scurt de mânie și ridică umerii, aranjându-și bancnotele în dulap.

— Cine știe, seniore? Mai am câțiva prieteni pe acolo, chiar negri, oameni cumsecade care nu iubesc FRELIMO. Dacă am putea să-i ajutăm cu ceva... Dacă mai aveți dolari, seniore, mai veniți pe la mine, dar săptămâna viitoare nu voi fi aici.

---

1. Fii de târfă (n.a.)

Despărţindu-se, Ricardo îi strecură:

— Atenţie la „Brigada Specială"! Nu spuneţi nimănui că aţi schimbat dolari.

* * *

— Afurisită canalie bătrână! rânji Reg Whaley. V-a plasat trucul cu nepotul. Luna trecută a venit să mă caute, explicându-mi că trebuie să comande o piatră funerară în Portugalia, pentru bunicul său şi că are neapărat nevoie de 600 de dolari americani. L-a îngropat până acum de vreo patru ori. În realitate, e atât de panicat, încât îşi schimbă toate economiile, pentru a fi gata de plecare când situaţia se va înrăutăţi peste măsură. O singură chestie mă miră. Tot oraşul ştie ce face pe piaţa neagră, chiar şi cei de la „Brigada Specială"ştiu totul. Într-o zi, Peter Moore mi-a vorbit despre asta. Totuşi, îl lasă în pace, deşi este strict interzis. Un rhodezian cu o vechime de trei generaţii a făcut şase luni închisoare pentru aşa ceva. Au ei cu siguranţă o raţiune.

— Crezi că ar putea fi turnător? sugeră Malko.

Reg îşi suflecă mânecile cămăşii mov şi clătină capul.

— Nu, nu cunoaşte pe nimeni acolo. E altceva.

— „East Gate"?

— Poate.

Malko revenise la biroul ziaristului, după schimbul de dolari.

Era singura lui oază de prietenie. După asta, se gândea să se ducă să-i facă o vizită Fayettei, cu riscul de a fi dat afară.

Reg părea supraaglomerat cu treabă. În momentul în care se pregătea să plece, o tânără femeie blondă, cu trăsături fine, pătrunse în birou.

Ochii ei cenuşii erau înconjuraţi de riduri mici, dar era încă plină de farmec. Avea cam 40 de ani. Reg Whaley îl prezentă pe Malko şi zise:

— Valerie Harris este singura femeie din lume care organizează safariuri. Dacă aveţi chef să vânaţi animale mari, ea are tot ce-i trebuie: arme, maşini, echipament şi cunoaşte cele mai bune locuri din Rhodezia.

Tânăra femeie se aşeză, cu un zâmbet obosit.

— Eu îi înţeleg, remarcă galant Malko.

Valerie Harris caută prin poşetă şi-i întinse o carte de vizită.

— Dacă vă tentează... 3000 de dolari pentru două săptămâni. Totul inclus, afară de mine.

După ce plecă, Reg Whaley înalţă capul.

— E o femeie fantastică! Soţul ei a fost ucis de teroriştii acum un an. Ea a preluat afacerea şi, pentru a-şi creşte fata, se plimbă prin junglă şase luni pe an. Dar ar vrea să plece. Ştie că asta nu va dura. Numai că-i trebuie un paşaport şi mulţi bani.

Rhodezia era o capcană, fără să aibă măcar o mare, ca Angola.

Era fascinant să vezi în ce măsură aveau toţi în cap o singură idee, cu excepţia fanaticilor de la „East Gate".

Malko putea să-şi spargă capul mult şi bine, că tot nu realiza care era planul machiavelic al „Brigăzii Speciale".

Doar dacă nu era o operaţiune disperată, ca O.A.S. în Algeria.

Rhodezienii de baştină erau lipsiţi de orice raţionament logic.

— Am să mă mai duc la Queen deseară, anunţă brusc Malko. Încerc să-l întâlnesc pe Bob.

Reg Whaley şuieră.

— Aveţi nervi solizi... Dar băgaţi de seamă, dacă are legături cu cei din „Brigada Specială", probabil că este supravegheat. Vreţi să vin cu dumneavoastră?

Imediat i se declanşă râsul său sec:

— Bineînţeles, eu nu preţuiesc cât Fayette...

Malko nu avu timp să răspundă: suna telefonul.

Reg Whaley ridică receptorul şi ascultă. Malko îl văzu că se schimbă la faţă.

Când puse receptorul în furcă, ochii lui cenuşii păreau că-şi pierduseră culoarea.

— Au arestat-o pe Fayette, azi-noapte, la ea, zise el cu voce egală.

* * *

Cei doi rămaseră câtva timp în tăcere, pierduţi fiecare în gândurile lor. Apoi Malko întrebă:

— Unde este acum?

— La Maufe, zise Reg Whaley. Este Centrul de Interogatoriu al P.U.T.U. Don Christie se ocupă de ea la camera 407.

Râse fără chef.

— Vreți să mergeți acolo?

— De ce nu? replică Malko.

Era sigur că Fayette era arestată din cauza lui, pentru că fuseseră văzuți cu Bob, mercenarul. Nu exista alt motiv plauzibil.

Neputința lui îl înnebunea de furie!

. Reg Whaley oftă:

— Ați pus degetul pe „East Gate", dar nu știu ce ați putea face. Acest Bob e cu siguranță amestecat. Să sperăm pentru dumneavoastră că Fayette nu va vorbi.

Malko căută să recapituleze ce ar putea negresa să le spună polițiștilor de la „Brigada Specială": că el bănuia rolul lui Bob Lenard în operațiunea „East Gate"și că făcea parte din C.I.A.....

— Credeți că o vor...

Reg înălță trist capul.

— Bineînțeles. Don Christie nu prea are reputație bună. Oricum nu fac asta decât noaptea, când secretarele și vizitatorii sunt plecați. Îi lasă să doarmă ziua. Sunt acolo mai multe celule mici. O fată așa frumoasă ca ea...mai mult ca sigur că nu se vor lipsi...

— Știți când a fost exact arestată?

— Cam pe la trei, dimineața. O mașină dela P.U.T.U. a venit să o caute la ea acasă. Cel care m-a anunțat, a văzut-o venind la Centru. Au băgat-o imediat într-un butoi plin cu apă. Știți cum: i se apasă ceva pe cap și nu o scoate decât atunci când se sufocă. Fac așa pentru a-i pregăti pe cei pe care-i vor interoga foarte serios... Asta nu lasă urme.

— Reg, întrebă Malko, mai aveți pistolul? Cel pe care mi l-ați oferit?

Ochii cenușii ai ziaristului se fixară neliniștiți asupra lui Malko.

— Ce vreți să faceți?

— Nu știu încă. Să încerc să o scot de acolo.

Reg Whaley clătină capul.

— Eu vi-l dau cu plăcere, dar asta e nebunie curată. Nu veți face nici 20 de metri pe strada 4 și toată „Brigada Specială" va fi pe urmele dumneavoastră. În fine!

Se aplecă și deschise un sertar, apoi îi întinse lui Malko un automat negru, calibrul 12.

— Încărcătorul e plin, spuse el. Dacă veți fi prins cu el în circumstanțe „normale", spuneți că vi l-am împrumutat pentru că aveați de gând să mergeți la Harari, noaptea. Asta va ține. Toți albii sunt înarmați aici, cu sau fără permis.

Malko strecură pistolul sub centură. Regreta că nu-și adusese arma lui, pistolul său extraplat. Dar Biroul C.I.A. din Viena fusese hotărât. Riscul de a fi descoperit era prea mare.

— Reg, zise el, dacă nu mai auziți vorbindu- se de mine, veți ști unde sunt...Faceți ce veți putea.

Ziaristul înconjură biroul. Îi luă mâna lui Malko într-ale sale. Era prima dată când îl vedea lipsit de cinism.

— Fiți atent cu mizerabilii ăștia! zise el.

* * *

Malko urcă fără să se grăbească scara de lemn. Casa era cufundată în liniște. Din precauție își lăsase mașina pe strada Manica. În acest moment se simțea de un calm imperturbabil. Ajuns la primul etaj, își scoase pistolul, îl armă și bătu la ușa apartamentului Mathildei.

Nebun de bucurie, o bucurie anticipată! Bob Lenard în nici un caz nu se aștepta ca el să mai revină. Planul lui Malko era de o simplitate biblică: să-i acorde un minut mercenarului pentru ca acesta să-i destăinuie secretele planului „East Gate". Altfel, îi va trage un glonț în cap! După episodul Fayette, nu va mai vărsa lacrimi de sânge. Cunoscuse duzini de oameni ca Bob Lenard. În nouă cazuri din zece, toți erau niște lași. Va prefera și acesta să vorbească, decât să-și vadă creierii pe pereți.

Ușa se întredeschise încet. Mathilda era atât de desfigurată, încât lui Malko îi fu greu s-o recunoască. Fața ei luase o formă de pară, părtea umflată fiind acolo unde fusese lovită cu patul puștii. Pomeții, tot obrazul, în jurul ochiului, totul era vânăt. Ochiul dispărea sub umflătură, iar din rana de la tâmplă se scurgea puroi.

Îl privi pe Malko cu ochiul teafăr, fără a părea că-l recunoaște. Probabil că se drogase, ca să-și mai atenueze suferința.

— Bob e aici?

Negresei îi trebuiră 30 de secunde bune ca să răspundă:

— Nu.

Malko o împiedică să-i trântească uşa-n nas.

— Unde este? Se întoarce?

Figura Mathildei, inexpresivă, căpătă deodată un aer plin de ură.

— Nu!

De data asta chiar îi trânti uşa. Malko coborî dezamăgit.

Bob Lenard era plecat, protejat probabil de „Brigada Specială". Risca să nu mai poată călca la Queen. Fayette era pe cale de a fi torturată şi Reg Whaley nu ştia nimic. În ceea ce o privea pe Daphné, simţea deja că nu va scoate de la ea versiunea adevărată a planului „East Gate".

Paşii îl duseră înapoi la maşină. Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: să încerce s-o elibereze pe Fayette şi să fugă cu ea din această ţară neprimitoare. Ceea ce era aproape imposibil... O maşină trecu încet prin faţa lui, cu două femei poliţiste la volan, cu figuri severe sub cochetele pălării albastre.

* * *

La Centrul de Interogatoriu se vedeau câteva ferestre luminate la etajul IV. Malko reflectă. Era ora 11 noaptea...

Doar patru maşini Land-Rover mai staţionau încă în curte, în faţa zidului de cărămidă roşie. Probabil că înăuntru nu era prea multă lume. Se hotărî brusc şi intră liniştit în zona luminată.

Un poiţist bătrân, în uniformă, stătea pe un taburet, lângă uşă, citind ziarul „Rhodesian Herald". Când Malko împinse uşa, acesta ridică privirea cu un aer interogativ.

Malko îi adresă zâmbetul lui cel mai prietenos.

— Bună seara, Sir... Inspectorul Christie se află la etajul IV?

Bătrânul poliţist, luat prin surprindere, se bâlbâi:

— Bună seara, Sir.... eu.... eu cred... dar...

Malko avea deja mâna pe uşa liftului. Era de-acum în lift. Celălalt schiţă gestul de a se scula, apoi se reaşează.

Figura lui Malko nu-i era cunoscută, dar faptul că venea din Bulawayo îl liniştise. Prin definiţie, un alb nu putea fi suspect .

Privi,cu inima împăcată, liftul care dispărea.

* * *

Malko ieşi pe palierul etajului V, închise uşor uşa şi ascultă.

Acest etaj era întunecat şi pustiu, dar, la etajul inferior se auzeau paşi şi zgomote de voci. Privi numărul ce se găsea pe uşa unuia din birourile din faţa lui: 509. Etajele erau asemănătoare, deci camera 407 se găsea în faţa liftului, sub el.

Se întoarse, se aplecă peste balustradă, zări mai multe uşi închise şi pe cineva care trecea rapid prin câmpul său vizual .

Era un alb care trăgea, la capătul unui lanţ, un negru cu mâinile încătuşate la spate, cu faţa tumefiată şi imobilă.

Se gândi la Fayette şi furia i se accentuă.

Brusc, uşa de la 407 se deschise. El se retrase instinctiv,dar îl recunoscu pe inspetorul Don Christie. Cu o ţigară între degete, cu un aer îngrijorat, se îndrepta spre capătul coridorului.

Inima îi sări din piept. Era ocazia visată.

Coborî tiptil pe scară, cu pistolul în mână. Patru trepte mai jos, se opri brusc, simţind un bolovan în stomac.

Într-un colţ al etajului, pe care nu-l putuse vedea până acum, se afla un poliţist tânăr, cu o mitralieră Uzi pe genunchi. Acesta nici nu citea ziarul şi nici n-ar fi crezut că Malko ar fi putut fi inspector în „Brigada Specială", venit din Bulawayo!

Urcă rapid, la timp pentru a-l zări pe Don Christie reintrând în birou. Probabil ieşise pentru a-şi satisface o necesitate naturală. Cu inima cât un purice, se aşeză pe balustradă .

Cam după un sfert de oră, un ţipăt ascuţit, repede întrerupt, se auzi până la el, venind dun camera 407. Era un ţipăt de femeie.

Apoi, nimic. Malko fierbea.

I-ar fi trebuit o puşcă pentru elefanţi. Dar el nu avea decât un pistol calibru 12. Să coboare, ar fi însemnat, pur şi simplu, sinucidere.

Mai ascultă câtva timp; pierzând noţiunea acestuia.

Brusc, uşa de la 407 se redeschise. Îl văzu mai întâi pe Don Christie, cu trăsăturile obosite, apoi pe Fayette. O vedea cum era împinsă de o negresă solidă, în uniformă albastră. Fayette purta un fel de tunică lungă, leoarcă de apă, din care cauză părea mulată pe corpul ei robust. Probabil, fusese băgată în butoiul cu apă. Mâinile îi erau încătuşate la spate şi ea părea a-şi fi pierdut cunoştinţa.

Gemea monoton. Malko auzi vocea lui Don Christie.

— Duceți-o la 8!

Cu brutalitate, negresa dolofană o trase pe Fayette de lanțul prins de cătușe. Aceasta se împiedică și leșină.

Don Christie dispăruse. Polițista îi administră imediat o lovitură de picior în spate.

— Get up, munt![1]

Fayette încercă să se ridice. Cum nu reușea destul de repede. cealaltă smulse din centură o altă pereche de cătușe, le roti și apoi le repezi spre fața Fayettei, lovind-o până ce aceasta leșină de-a binelea. Într-o liniște sufocantă, polițista se îndreptă, cu o bucurie aproape animalică în ochi.

Malko simți o necesitate imperioasă de a-i trage un glonț în grosolana și bestiala-i figură.

Auzi o voce seacă

— Inspectorul v-a spus s-o duceți în celulă, nu s-o bateți!

Era, probabil, polițistul cel tânăr, cu mitraliera Uzi.

Negresa mormăi ceva de neînțeles; apoi desprinse din centură un baston negru, gros, al cărui capăt îl propti pe ceafa Fayettei. Malko îi văzu degetele apăsând pe un declanșator roșu.

Fayette scoase un urlet de durere și se răsuci, cu ochii scoși din orbite. Era un „fier electric", care de obicei servea pentru a respinge animalele. La fiecare contact, curenta. Încet, cu fața însângerată, Fayette se ridică, trasă de cătușe și dispăru din câmpul vizual al lui Malko. Avea un fel de spumă albă pe buze și privirea oarbă a unui animal pe care-l duci la tăiere.

Înghețat de furie și de oroare, Malko încercă să-și calmeze bătăile inimii și reflectă.

Nu putea face nimic pentru a o ajuta pe Fayette. Trebuia să găsească altceva.

În orice caz, trebuia să iasă din clădire înaintea lui Don Christie Altfel, risca să aibă probleme serioase...

Liftul era oprit acolo. Se strecură ușor și apăsă pe butonul pentru parter. De data asta, polițistul de-abia înălță capul, mormăind:

— Noapte bună, Sir.

---

1. Scoală, păduche! (n.a.)

Malko era în curte. Numai când sosi la Monomatapa începu iar să judece la rece. Pentru ca rhodezienii să dea dovadă de o astfel de cruzime, le trebuia un motiv serios.

Era pe cale să se dezbrace, când sună telefonul. Maşinal, îşi privi ceasul: 1.30 noaptea. Cine putea să-l cheme la o oră atât de târzie? Oraşul dormea de mult.

Ridică receptorul, încordat şi cu un nod în gât. Vocea dulce a lui Daphné Price era plină de neliniște, dar şi de uşurare.

— Malko! Unde-ai fost? Te-am sunat de mai multe ori în seara asta.

Teroarea îi scăzu puţin, fără însă a dispărea complet. De ce era trează Daphné Price, căreia îi plăcea să se culce devreme?

— Am fost plecat, zise el. Ce se întâmplă?

— O surpriză plăcută, gânguri ea. Şeful mă trimite mâine la cascada Victoria pentru a duce nişte documente unui mesager care vine din Zambia. A închiriat un avion şi mai este un loc. M-am gândit că plimbarea ţi-ar face plăcere. Ne întoarcem poimâine...

Cu un gol în creier, Malko asculta vocea caldă, amoroasă, a lui Daphné Price, încercând să-şi stăpânească mânia rece şi dezgustul care-l cuprinseseră.

Daphné insistă, cu o umbră de îndoială în glas.

— Ai alte planuri?

— Nu,nu răspunse Malko. E o idee foarte bună. La ce oră plecăm?

— La zece, spuse Daphné, cu o voce încântată. Trec să te iau de la hotel.

Malko puse receptorul în furcă, îngheţat. Fayette vorbise.

Râşniţa de la „Brigada Specială "era în acţiune.

El era următorul pe listă.

Capitolul XIV

Picioarele păroase și cămașa cârpită a lui Ted Collins distonau curios cu somptoasa lemnărie antică. Polițistul de la „Brigada Specială" de-abia îndrăznea să calce pe podeaua acoperită cu un covor gros persan, adus din Africa de Sud. Onorabilul Roy Golder era în fața lui, cu un pahar de coniac în mână, rezemat de șemineu, sub trofeul unui koudou mare, cu coarne răsucite în spirală. Părul lui alb și ținuta distantă îi inspirau lui Ted Collins un respect profund, ca și, de altfel, ambianța salonului boieresc al Clubului de Golf din Salisbury. Șeful Serviciilor Speciale rhodeziene se apropie de polițist și-și puse mâna îngrijită pe materialul peticit.

— Ted, am vrut să vă văd pentru a vă spune că faceți o treabă a naibii de bună. Totul e pregătit?

— Eu așa cred, Sir, răspunse poițistul, paralizat de respect. Plec astăzi în nord-est, cu omul nostru. Cealaltă persoană trebui de asemenea să sosească.

Roy Golder înalță capul cu satisfacție.

— The Good Lord is on our side, Ted.[1]

Petrecându-și brațele pe sub ale polițistului, Roy Golder îl împinse spre fereastra prin care se vedea splendidul golf, cu gazonul atât de verde, încât părea pictat.

Cu o voce tandră îl șopti:

— Doar n-o să lăsăm toate astea acestor „bastarzi"...

Ted Collins se simțea în pragul lacrimilor. I se întâmpla să parcurgă de plăcere, în mașină, centura de cartiere rezidențiale care înconjurau centrul, pentru a se autoconvinge de vitalitatea Rhodeziei albe.

---

1. Bunul Dumnezeu e cu noi, Ted! (n.a.)

— Bineînțeles că nu, Sir, afirmă el cu tărie.

Mărul lui Adam îi urca și cobora din cauza emoției. Avea deodată impresia că scrie istoria... Bătrânul îi căută privirea.

— Ted, anumite lucruri trebuie să rămână veșnic, numai între noi. Știți asta, nu-i așa? Pentru acest om, acest mercenar...ați prevăzut totul?

— Totul, îl asigură Ted Collins, cu voce hotărâtă.

— Foarte bine, fiți atent și Dumnezeu să vă aibă în pază. Vă ocupați și de problema cealaltă?

— Da, Sir.

— Fiți prudent, Ted. Foarte prudent. Avem atâția dușmani.

— Desigur, Sir. Apropo, cartea cumneavoastră avansează?

Roy Golder scria o epopee despre „Patrula Shangani. "Zâmbi, măgulit.

— Avansează, Ted. Avansează.

Îl conduse pe Ted Collins până în holul rece și pustiu. Polițistul coborî aproape în fugă treptele de piatră ale clădirii vechi și sări în Land- Rover. Regreta că o lăsase pe Mathilda în libertate. Era un risc, deși Bob jurase pe toți sfinții că negresa nu era la curent cu nimic. Fapt cofirmat și de interogatoriul Fayettei. Dar cu cât ziua operațiunii „East Gate" se apropia, cu atât Ted Collins devenea mai nervos. De la bun început, Roy Golder îi acordase încredere și el se hotărâse să o merite. Dacă era necesar, chiar cu cruzime.

Zece minute mai târziu, opri în fața hotelului Elisabeth. Bob Lenard îl aștepta în hol, cu tot echipamentul . De când cu scandalul care urmase arestării lui Fayette, belgianul se ținea mai în umbră.

Își vârî cu prudență pușca cu lunetă, învelită în husa ei, în portbagajul Land-Rover-ului, apoi luă loc lângă Ted Collins.

— Cât timp avem? întrebă el.

— Trei ore, răspunse polițistul. John Burger ne așteaptă la ceai.

* * *

— *Bastards! Goddam fucked bastards!*[1]

1. *Ticăloșii! Fir-ar ai dracului de ticăloșii! (n.a.)*

John Burger mormăia printre dinți, pentru el însuși. Își termină cutia cu bere, râgâi, își întinse picioarete goale pe caldarâm și aruncă o privire spre gardul dublu de sârmă ghimpată, electrificat, care-i înconjura ferma. Era prevăzută și cu proiectoare, teleghidate din interior. A trebuit să suprime mai multe straturi de flori, pentru a face loc terenurilor de luptă, protejate de saci cu nisip.

Până atunci, ferma Burger nu prea fusese atacată. Doar câteva obuze de mortiere. Nici unul nu atinsese casa.

Dar asta urma să vină. Ferma se găsea în plină zonă de insecuritate, la nord de Sipolilo, la mai puțin de 30 kilometri de valea Zambeziului.

Nevasta lui John Burger și cele două fiice se instalaseră la Salisbury. Petrecerile vesele de sâmbătă seata, de la o fermă la alta, încetaseră definitiv. Cum se lăsa noaptea, fiecare se închidea în dosul obloanelor blindate, deschideau radioul dat de armată și ascultau cu pușca la-ndemână.

În majoritatea timpului nu se întâmpla nimic. Câteodată, cu o ușurare lașă, auzeau doar câteva rafale în depărtare, sau suna telefonul. Era vocea alarmată a un vecin de la 10 sau 20 kilometri, care anunța:

— Încep să tragă. Sosesc „Armatele".

Armata intervenea întotdeauna foarte repede, dar eficace.

Însă, doar cele câteva patrule nu puteau acoperi distanța de 800 de mile de frontieră, cu Mozambicul. Valea Zambeziului era o adevărată strecurătoare . Sute de teroriști se ascundeau deja pe colinele acoperite de frunziș des, care șerpuiau între Mount -Darwin și Zambezi. Imposibil să-i descoperi.

Elicopterele erau rezervate pentru intervenții urgente.

John Burger auzi un zgomot de motor și aruncă o privire peste gardul de sârmă ghimpată. Poate erau vizitatorii pe care-i aștepta Se ridică, înconjură Mercedesul albastru închis, nou-nouț, pe care-l comandase cu un an înainte.

Acum, din cauza minelor, nu mai îndrăznea să-l folosească și se deplasa într-un Land-Rover vechi.

Zgomotul se accentuă. Nu era decât o mașină militară anti-mine, care trecea încet prin fața fermei, lagănându-se. Două plăci de blindaj în formă de „V", în interiorul cărora erau așezați vreo zece soldați, cocoțați pe un șasiu de camion.

Când mașina trecea peste o mină, suflul aluneca de-a lungul pereților și trebuiau să-i schimbe o roată sau motorul. Cu o regularitate de ceasornic, aceste mașini parcurgeau toate pistele, din zori și până-n seară, revenind cuminți la respectivele lor posturi de poliție, pentru a permite teroriștilor să plaseze minele, pe care le făceau să explodeze a doua zi...

Dezgustat, John Burger se întoarse acasă. Ferma lui era superbă, una din cele mai frumoase din nord-est: 20.000 de hectare de pământ arabil.

O moștenise de la bunicul său, venit direct din Surrey. John Burger avea tutun, carne, porumb... Acum, nu mai îndrăznea nici măcar să se plimbe pe propriile-i pământuri.

Unul din vecinii lui fusese rănit cu mitraliera, de un grup de teroriști. A trebuit să-și lase soția, cu un glonț în braț, sub un copac și să parcurgă 20 de kilometri pe jos, pentru a căuta ajutor. Un altul fusese ucis de o mină.

Deci, John Burger, dezgustat, nu mai ieșea din fermă, petrecându-și zilele între bar și grădină, îndopându-se cu bere, whisky și coniac. Nu mai avea curaj nici să se îmbrace și se târa, îmbrăcat doar în șort, având impresia că trăiește într-un lagăr de concentrare.

Se întoarse până la barul de sub superba sa colecție de arme și aruncă o privire spre etajeră. Ora patru. Era ora pentru whisky, dar nu mai exista nici o singură sticlă! Furios, urlă:

— Lisbeth!

Tolănit într-un fotoliu din salon, aștepta, cu ochii injectați, gura cleioasă și respirația scurtă. 30 de secunde mai târziu, apăru bona: o tânără matabele, al cărui cap părea un arici, din cauza părului împletit în codițe, dar cu o figură grațioasă și timidă.

Era fiica unui „șef", care lucra la Burger de șase luni, pentru 35 de cenți pe oră, leafa unui „cotton picker"[1].

Ea se opri în prag, desculță, îmbrăcată doar cu o rochie imprimată, neîndrăznind să intre în salonul mochetat.

Dormea în „cvartalul „negrilor, ceva mai departe de fermă. Burger nu mai avea încredere în nimeni.

— Da, Mister, zise ea cu voce imperceptibilă.

---

1. Culegător de bumbac (n.a.)

— Nu mai am whisky, o certă John Burger. Du-te și adu-mi.

— Da, Mister.

Se retrase, tot atât de tăcută precum venise. Reveni după câteva minute, cu o sticlă de whisky și un vas cu gheață.

John Burger îi smulse sticla din mână, aruncă câteva cuburi într-un pahar și dădu pe gât alcoolul pur. În cerul gurii lui, alcoolul înghețat se transformă în foc lichid, invadându-l într-o căldură delicioasă.

Văzând că nu mai are nevoie de ea, Lisbeth se îndepărtă, ieșind din salon, grăbită să plece. Sări dintr-o dată cele trei trepte care separau salonul de culoar, accentuându-și cambrura.

John Burger avu brusc impresia că whisky-ul îi aprinsese pereții stomacului. Puse jos paharul și strigă cu o voce seacă:

— Lisbeth!

Tânăra se opri și întoarse capul, fără să mai coboare celelalte trepte:

— Da, Mister?

— Vino-ncoace!

Ea nu se mișcă. Atunci, John Burger se ridică greoi și traversă salonul. Ochii albaștri păreau să se fi acoprit cu o peliculă de plastic. Lisbeth nu se mișcase din loc, ca o căprioară paralizată de o panteră. Când simți respirația stăpânului pe gâtul ei, fremătă.

Fermierul o contemplă câteva clipe, apoi spuse cu o voce alterată:

— Închide ușa.

Lisbeth întoarse spre el o figură speriată și rugătoare, fără a îndrăzni să se miște.

— Mister, am multă treabă la bucătărie.

Un fulger de mânie se ivi în ochii albaștri, sticloși din cauza alcoolului. John Burger scoase două bancnote de câte un dolar și le vârî în degetele negre.

— Du-te joi la Mount-Darwin și cumpără-ți o rochie.

Joia era ziua ei liberă, o dată pe lună...

Dar degetele fetei nu se închiseră peste bancnote, care căzură pe jos. Asta avu darul de a-l face pe John Burger să turbeze de furie.

— Păduche! mârâi el.

O lăsă pe negresă și trânti ușa. Făcu apoi un salt până la biroul unde se găsea o cutie de țigări de foi, găurită toată, aflată lângă o bibilie mare și seiful în care-și ținea economiile.

Erau peste 5000 de dolari, în bancnote de câte zece. Lisbeth scoase un sunet strangulat.

— Nu! Oh, Mister, nu!

Ochii ei mari, căprui, fixau cutia de țigări pe care o luase John Burger. El se apropie de ea, cu un zâmbat plin de răutate.

— Trebuia să te fi hotărât mai înainte, mormăi el.

Plasându-se între ușă și Lisbeth, întredeschise cutia cu mâna stângă și-și vârî degetele înăuntru. Lisbeth scoase un urlet ascuțit și se dădu înapoi spre perete, cu gura larg deschisă

Mâna lui John Burger ieși din cutie, ținând de cap o șopârlă mare, multicoloră, lungă de vreo 20 centimetri. Era un cameleon vulgar, animal absolut inofensiv. Terorizat, făcea pe mortul, cu labele țepene și corpul contorsionat.

Fermiarul se apropie încet de Lisbeth. Când fu la mai puțin de un metru, întinse mâna stângă înainte, prinzându-i gâtul. O lipi pe negresă de perete. Lisbeth părea stană de piatră.

Cu o încetineală calculată, fermierul apropie șopârla de gâtul fetei. Când labele cu gheare îi atinseră pielea, Lisbeth scoase un urlet strident, isteric, aproape dement.

Respingându-l pe John Burger cu o forță mărită de groază, se repezi spre ușă și se agăță de clanță, mormăind în limba ei, vorbe fără șir. Fermierul o prinse din nou, o aruncă la pământ cu brutalitate, tot cu mâna stângă, dar fără a scăpa șopârla.

Lisbeth plângea în hohote, cu pumnii strânși, în plină criză de isterie. Tresări brusc și își pierdu cumoștința.

Furios, John Burger, fără a lăsa cemeleonul, se duse să mai bea o înghițitură de whisky. Reveni apoi spre victima sa, cu o privire răutăcioasă. Avea oroare de a nu fi respectat.

Se așeză călare pe Lisbeth, care era întinsă pe jos, așteptând să se trezească. Cu blândețe, mângâie cameleonul, făcându-l să-și scoată limba lungă, bifurcată.

Negrii aveau o frică ancestrală față de aceste mini-șopârle, convinși fiind că diavolul se încarnează în ele. Din această cauză, John Burger avea întotdeauna unul, pus lângă cutia cu economiile sale.

Hoțul matabele cel mai înrăit, nu ar fi riscat!

— O să ne distrăm pe cinste, îi spuse el șopârlei.

Pentru a o trezi mai repede pe Lisbeth, îș strecură două degete prin deschizătura rochiei de bumbac și îi ciupi sfârcul unui sân.

* * *

Lisbethei îi clănțăneau dinții. Cu ochii ieșiți din orbite, tremura din toate încheieturile. Mirosul acru al transpirației răzbătea prin rochia ei de bumbac. Nu mai protesta, nu mai striga, dar ochii nu părăseau cameleonul pe care John Burger i-l plimba sadic pe un picior.

Brusc, decepționat că nu obținea rezultatul scontat, fermierul luă capul șopârlei și-l vârî între pulpele cafenii, deasupra cărora fusta se ridicase. Lisbeth avu o tresărire atât de violentă, încât era cât pe ce să-l răstoarne pe John Burger! Buzele ei conturară neauzit cuvântul „vă rog". Terorizată, nici nu mai mișca.

John Burger se cam săturase să țină șopârla. Își retrase mâna și, aplecându-se, aruncă animalul în cutie.

Imediat, fata începu să plângă iar în hohote, întorcându-se pe burtă... Fără un cuvânt, fermierul o prinse de ceafă cu mâna stângă. Ea șopti slab „Mister", dar nu se mai zbătu.

Orice, afară de șopârlă!

Genunchii i se izbiră de mocheta ultimei trepte și se regăsi într-un echilibru precar, proptită în mâini și cu fruntea atingând solul.

John Burger nu pierdu timpul. Își descheie șortul și îi ridică rochia de bumbac. Negresele nu purtau niciodată nimic pe dedesubt.

Lisbeth tremura. La rândul său, el îngenunchease. Își propti piciorul în pianul din apropiere, pipăi cu degetele pentru a găsi ce căuta și o pătrunse dintr-o dată.

Cu gura lipită de mochetă, Lisbeth înghiți lâna, având impresia că un spin îi arde pântecul. De când lucra la fermă, asta se întâmpla o dată pe săptămână.

Văzând că nu se zbate, John Burger n-o mai ținu de ceafă, îi luă șoldurile cu ambele mâini, se retrase aproape complet și apoi o pătrunse din nou. Ar fi continuat așa ore întregi, dar mirosul fetei îl incomoda, ca și rușinea de a se fi făsat mânat de instincte.

Din câteva mișcări rapide își satisfăcu poftele, lipit de crupa cambrată a Lisbethei. Orgasmul îi smulse un sughiț și salivă pe spatele negresei.

Plăcerea odată satisfăcută, se ridică și îi trase rochia Lisbethei. Dându-i o palmă peste fese, îi spuse:

— Acum, du-te și fă ceaiul!

Dar fata nu se mișcă, înnebunită de frică și de durere. Fermierul, calmat, își zise că ar putea-o lăsa, din când în când, să mai doarmă și-n altă parte, nu numai în cvartal. Desigur, nu în patul lui, deoarece mai ținea la principii. Dar pe mocheta din salon sau în cămăruța din fundul grădinii, rezervată slugilor...

Mai visa încă la vigurozitatea șoldurilor pe care tocmai le pătrunsese, când auzi un claxon.

Se repezi la Lisbeth:

— Șterge-o la bucătărie!

Negresa se sculă cu dificultate. Furios, John Burger deschise ușa și traversă coridorul. Un Land-Rover era parcat în spatele Mercedesului său. Ted Collins sări jos, împreună cu un civil blond. Acesta din urmă, avea în mână o cutie care conținea, mai mult ca sigur, o pușcă. Cei doi se îndreptară spre el.

Ted îi strânse mâna, cu putere.

— John, el e Bob, persoana despre care v-am vorbit.

Fermierul strânse mâna vizitatorului său și-i conduse pe amândoi spre salon. Lisbeth se ridica cu greu, având fața încă răvășită de plâns.

— Ce se întâmplă? întrebă Ted Collins, dintr-o dată atent.

John Burger zâmbi inocent.

— Nimic! Lisbeth a făcut niște prostii și am gâdilat-o puțin cu cameleonul meu.

Ted Collins zâmbi și el, cu indulgență și-i explică lui Bob:

— Negrii de pe-aici cred despre cameleon că întruchipează diavolul și că le poate lua sufletul... Ne-ar trebui și nouă o armată de cameleoni...

Bob Lenard o privea pe Lisbeth dispărând și-și spuse că s-ar putea face ceva mai bun cu ea, decât să te joci cu o șopârlă.

Anglo-saxonii erau cu siguranță niște firi ciudate.

* * *

Negrul solid, cu caschetă de pânză și în uniformă albastră, ținuta armatei mozambicane, privi cu admirație stucaturile casei.

John Burger își dădea toată osteneala pentru a fi puțin mai amabil, dar îl durea sufletul să vadă un negru stând în fotoliul său.Din nefericire, începuse să plouă și nu putea să-i invite pe terasă.

Ted Collins trăgea din eterna sa pipă, ca de obicei nu prea bărbierit, cu o cămașă mai peticită ca oricând și cu un aer obosit. Condusese patru ore pe dumurile din valea Zambezi-ului, numai pentru a-l aduce pe negru.

Era cheia planului „East Gate": locotenentul Mabika, transfug al S.N.A.S.P., Serviciile Secrete ale FRELIMO, care umpleau Mozambicul cu lagăre de „reabilitare".

Polițistul îl anunță pe John Burger:

— Locotenentul Mabika va rămâne aici până la terminarea operațiunii. E mai bine să doarmă în cvartal.

— O să-i găsim um colțișor aici, zise fermierul, cu falsă jovialitate.

Ted Collins mulțumi cu un zâmbet. Din punct de vedere politic, el avea deplină încredere în John Burger, care, într-o zi, sugerase otrăvirea tuturor negrilor din cvartalul său, deoarece, printre ei s-ar afla un agitator politic, pe care nu reușise să-l identifice.

Nu cunoscuse mulți oameni cu astfel de calități!

Ferma sa constituia baza de plecare ideală pentru planul „East Gate". Izolată, foarte aproape de valea Zambezi-ului, și el fără familie, care ar fi putut fi curioasă.

Până și militarii erau ținuți departe de plan. Nimeni nu trebuia să știe niciodată ceea ce se petrecuse, cu adevărat.

Ted zâmbi mozambicanului.

— În curând, veți fi o persoană importantă, locotenente.

Acesta zâmbi la rândul său. măgulit dar cam stingherit. Nu se putuse adapta niciodată manierelor albilor, iar engleza lui era departe de a străluci.

— Trebuie foarte multă atenție, spuse el.

Traversase Zambia înot. Îl adusese Ricardo, portughezul.

Mai de mult, lucrase pentru P.I.D.E., la Lorenzo-Marquée, înainte de a se înrola în FRELIMO.

— Este mai bine să nu părăsiți ferma, îl avertiză Ted Collins. Dacă menajera vă întreabă de unde veniți, spuneți-i că sunteți aici pentru a apăra ferma. Vorbiți matabele?

— Nu.

— Foarte bine.

Acest fapt limita riscurile indiscreției.

Lisbeth intră și-l privi curioasă pe negru. Fermierul îi spuse:

— Mabika va dormi aici, pregătește-i un pat în bucătărie. În seara asta rămâi aici, ca să-i faci de mâncare.

Avea astfel un pretext pentru a profita de ea...

Ted Collins urmări cu privirea silueta fină a tinerei negrese. Sânii ei înțepau rochia. În plus, părea curată... Fermierul, probabil, nu se plictisea.

Capitolul XV

— Priviţi, antilopa! Crocodilii o pândesc!

Malko îşi lipi fruntea de geam şi privi. O antilopă mică stătea nemişcată pe o insuliţă înconjurată de nisip alb, în mijlocul fluviului Zambezi. De jur împrejur, zări ceva, ce-i părură întâi că ar fi trunchiuri de capaci uscaţi. Însă, nu erau decât nişte crocodili. Speriată de zgomotul elicopterului, antilopa sări în apă. Într-o clipă, crocodilii o atacară, sfârtecându-o. Măcelul era instantaneu. Apa se colorase în roşu, apoi scena dispăru din câmpul său vizual.

Pentru a ieşi din strâmtoare, elicopterul urca.

— Ce oroare, spuse Daphné Price.

Malko nu răspunse. Pentru un moment,se identifică perfect cu mica antilopă... Pentru a-şi alunga gândurile negre, se concentră asupra peisajului. Era incredibil de frumos.

De la lacul Kariba până la cascada Victoria, Zambezi-ul şerpuia pe fundul unei văi mărginite de savane, care la nord, serveau drept hotar natural între Rhodezia şi Zambia.

Jungla era pustie. Nici un sat, nici un semn de prezenţă umană.

După de ocoli lacul, micul elicopter Cessna coborî aproape de sol, câteodată numai la 15 picioare deasupra apei, apoi urcă iar, pentru a survola o colină. Pilotul întinse brusc mâna spre vest, arătând câţiva nori cenuşii, care se ridicau de la sol, formând un zid enorm.

— Iată cascada Victoria, anunţă el. Ceea ce vedeţi sunt vaporii de apă care urcă până la aproape 400 metri.

Părea o gigantică pălălaie de foc. Cât vedeau cu ochii, peisajul era plat ca-n palmă, ca o cuvertură de verdeaţă.

Elicopterul începu să coboare.

— Vom ajunge la prânz, șopti Daphné Price, cu bucurie în glas.

Ea se instalase pe locul din spate, lăsându-l pe Malko să stea lângă pilot, un băiat solid, cu un nas ascuțit.

Părul negru al lui Daphné era strâns cu un elastic. Purta niște blugi foarte strâmți, care se mulau pe picioarele ei lungi. Fără machiaj, părea cu cinci ani mai tânără. Se aplecă în față și-și puse mâna pe ceafa lui Malko, mângâindu-l ușor. El se întoarse și-i zâmbi,întrebându-se când și cum avea de gând să-l lichideze!

După telefonul din ajun, convingerea sa era fermă.

Apropiindu-se de Bob Lenard descoperise ceva ce nu trebuia să știe. Nu putea să mai rămână în viață, dar rhodezienii nu doreau să facă tărăboi.

Reputația lor era deja destul de proastă. Deci, au mai făcut o dată apel la Daphné Price, Mata Hari de serviciu... Era cea care îl condamnase la moarte și-l executase pe Ed Skeetie.

Privi în jos spre cele câteva clădiri care alcătuiau Victoria Falls. Din avion, spectacolul cascadelor era grandios. Ele barau Zambezi-ul pe toată lungimea sa, de aproape 1500 metri. Apa se prăvălea în strâmtoarea de sute de metri adâncime, într-o bolboroseală continuă.

Un curcubeu enorm se ridica pe cer, alternându-și mereu culorile. Lângă cascade, podul metalic care traversa fluviul, părea minuscul.

Pilotul vină și-și reluă coborârea lină spre sol, la circa 20 kilometri de oraș. Decolaseră de pe micul aeroport, în urmă cu trei ore.

Malko îl bănuia pe pilot, ca fiind omul „Brigăzii Speciale". Practic, nu vorbise decât prin stația-radio. Capcana era bine plasată. Nu se va ști niciodată ce i s-a întâmplat, deoarece el nu se afla pe lista pasagerilor zborului Salisbury-Victoria Falls.

Desigur, ar fi putut găsi un pretext pentru a nu pleca. Dar era convins că "Brigada Specială" n-ar fi ezitat să folosească metode mai puțin subtile.

Mergând la Victoria Falls își risca viața, dar, cel puțin, știa de unde venea pericolul. Avea însă o mică șansă de a schimba situația, dacă afla ceea ce îl interesa.

— La ce hotel mergem? întrebă el

— La „Elephant Hill", răspunse Daphné. Este cel mai bun.

Criminalul se întorcea întotdeauna la locul faptei.

Elicopterul ateriză pe imensa pistă construită de sud-africani. Era mult mai cald decât în Salisbury.

Imediat, Daphné îl luă pe Malko de braț.

— În curând vom fi singuri, murmură ea, lipindu-și buzele de gâtul lui.

El se întreba cum se va descurca.

Fără nici un aliat, sau aproape fără, având în fața lui niște oameni decișI la orice, ca să nu mai amintim și de farmecul lui Daphné Price.

Nici acum nu-și dădea seama cum s-a debarasat ea de un om atât de prudent și de solid ca Ed Skeetie .

* * *

— *We are the passangers of the Titanic! At least we will go first class!*[1]

Daphné ridică paharul. Renunțase la lichiorul de cacao, în favoarea unui coniac.

În ochii ei străluceau steluțe și rochia lungă, albă și romantică se asorta foarte bine cu lemnăria de culoare închisă, cu valeții în ținută și cu fețele de masă de dantelă din restaurantul hotelului. „Elephant Hill"era cel mai sofisticat hotel pe care Malko îl văzuse în Rhodezia. O ambianță caldă, un seviciu perfect și o bucătărie foarte fină.

Nu reușea totuși să termine de mâncat coada de crocodil la grătar, translucidă și delicioasă, ca un homar crud.

Făcuseră dragoste înainte de cină, încet, tandru, multă vreme fără pauză.

---

1. Noi suntem pasagerii de pe Titanic! Cel puțin ne vom scufunda elegant! (n.a.)

Malko o observa pe Daphné, căutând să descopere un cusur în conduita ei perfectă, fără însă a-l găsi. Deci, se întreba dacă nu era cumva victima unui incredibil concurs de împrejurări şi dacă Daphné nu era, pur şi simplu, o femeie îndrăgăstită de un turist în trecere, neavând nici o legătură cu „Brigada Specială".

— La ce te gândeşti? întrebă ea brusc.

Ochii aurii ai lui Malko se adânciră în ochii ei.

— La Titanic, răspunse el. Au existat şi supravieţuitori!

Ea râse, cu o falsă veselie. În jurul lor, sala de mese era aproape goală. Oamenii veneau aici mai ales în weekend.

Daphné dispăruse timp de două ore, luând cu ea o servietă mare, neagră. Vezi, Doamne, pentru a-l întâlni pe emisarul zambian!...

Malko nu verificase încă, dacă măsurile lui de precauţie se aflau în ordine. El conta însă, în special, pe el însuşi.

Semnă nota de plată. Daphné o luă înainte, îndreptându-se spre sala de joc.

Malko avea impresia că revede un film vechi. Erau aproape aceleaşi gesturi, aceeaşi ambianţă, aceeaşi femeie şi aceeaşi rochie. Cea care duce la moarte...

În ciuda calmului său aparent, Malko nu reuşea să se debaraseze de teama difuză care-l obseda. Sindromul condamnatului la moarte..

Daphné se apropie de o masă de ruletă. Malko se duse să schimbe 100 dolari şi-i dădu jetoane. În câteva minute, ea pierdu totul. Cu un râs vesel, se agăţă de braţul lui Malko.

— Nu face nimic! Ghinion la joc...

Pentru prima dată, simţi o uşoară tensiune în vocea ei, un ton metalic. Remarcă, de asemenea, pupilele ei dilatate. Avu totuşi un şoc atunci când ea îi propuse, cu o voce aparent hazlie:

— Ce-ar fi să facem un tur? Mi-am dorit întotdeauna să admir cascada noaptea. Se pare că e feeric. Ne întoarcem repede.

Malko îşi simţea stomacul de plumb. Uşa celulei se deschidea, oamenii în negru erau aici, cu figurile lor grave şi cu ochii severi.

Moartea căpăta câteodată înfăţişări somptoase.

— Bună idee, zise el.

Făcuse tot posibilul ca vocea să pară normală.

— Trebuie să închiriem impermeabile, sugeră Daphné, altfel ne vom face leoarcă.

Părăsiseră mica sală de joc, braţ la braţ .

Ca un automat, Malko se apropie de biroul hotelului, întrebându-se cât mai avea de trăit.

* * *

— Oh, priveşte!

Un animal, probabil o antilopă, traversa şoseaua.

Dintr-o privire Malko se asigură, privind în oglinda retrovizoare, că nu-i urmărea nimeni. Cinci minute mai târziu, oprea în parcarea întunecoasă şi pustie din faţa pădurii. Daphné Price sări din maşină şi făcu câţiva paşi, cu impermeabilul pe braţ. Rochia ei albă se detaşa în penumbră, ca un far. Luna era aproape plină şi noaptea foarte senină.

Ea de întoarse, aşteptându-l pe Malko.

— Pe aici! N-ai mai fost niciodată în acest loc?

— Niciodată noaptea, răspunse el. Doar o dată, în timpul zilei, în căutarea lui Ed Skeetie.

O umiditate pătrunzătoare se strecura printre copaci. Ei o luară în linişte pe cărare, ţinându-se de mână. Nu se auzeau decât paşii lor .

În curând, urletul căderilor de apă care năvăleau spre prăpastie, se amplifică. Era încă anotimpul ploilor şi apa se afla la cea mai mare înălţime. În timpul secetelor, aproape se putea traversa Zambezi-ul cu piciorul uscat!

Malko, atent, pândea penumbra. Ce avea să se întâmple?

Se depărtă puţin de Daphné, pentru ca ea să nu-i simtă tensiunea . Ajungând la încrucişarea celor două cărări, Daphné ezită, apoi o luă spre dreapta.

— Atenţie, spuse ea. Trebuie să ne punem impermeabilele...

Se înfăşurară în plasticul transparent. Efectiv, la 100 metri mai departe, se găsiră sub ceea ce părea a fi o ploaie torenţială. Apa

transformată în vapori cădea parcă din cer. Totul era muiat de această aversă eternă. Ajunseră în fața „Cascadei Diavolului". Era impresionant.

Dar Malko nu reușea să profite de extraordinarul spectacol.

Ei nu se apropiaseră, totuși, la mai mult de zece metri de marginea abruptă a prăpastiei. Din când în când, Malko se întorcea, scrutând obscuritatea, dar pădurea era atât de deasă. încât în ea ar fi putut să se ascundă chiar și un regiment.

Daphné Price avu un frison și se agăță de brațul lui Malko, trăgându-l brusc în direcție opusă.

— E prea umed aici! spuse ea. Aceste impermeabile sunt neplăcute.

Făcură cale-ntoarsă, îndepărtându-se de prăpastia din fața „Cascadei Diavolului"și reveniră pe cărarea care însoțea Zambezi în amonte. Masa întunecată a unei statui de detașă deodată în fața lor, în mijlocul unui spațiu mai larg. Daphné Price se opri și spuse:

— Iată statuia lui Livingstone! Ăsta da om! Când mă gândesc că a traversat Africa pe jos... Dacă negrii vor prelua puterea, o vor distruge și o vor arunca în cascadă!

Malko își simți brațul tremurând lângă al ei. Cu toată neîncrederea lui și cu tot ceea ce știa despre Daphné, fu totuși mișcat. Tânăra femeie era mai de grabă o pasionată, decât un robot.

Dori să o mai verifice încă o dată și se aplecă spre ea:

— Ce-ar fi să ne întoarcem?

Își scoseseră impermeabilele căci, aici unde se găseau, nu mai ploua. Malko simți trupul călduț al partenerei sale, lipindu-se de al lui.

— Nu încă, zise Daphné. Hai să vedem maimuțele. Sunt o groază pe cărarea asta.

Malko avu impresia că o mână de gheață îi strânge inima. Era exact ceea ce prevăzuse. Cu nervii încordați, o luă pe cărare, lăsând în urmă statuia lui Livingstone, cu bastonul și ochelarii lui, probabil, ultimul monument încă în picioare din Africa, dedicat colonialismului. În acest loc, urletul cascadei nu mai era atât de

puternic. Urcară în liniște poteca pustie. Cel de-al șaselea simț al lui Malko creștea în tensiune. I se părea că Daphné se agăța cu mai multă putere de brațul lui. La rândul său, el se gândea în ce mod ar fi putut s-o dezechilibreze moral. Asta pentru a evita să fie ucis. Cele câteva precauții pe care le luase riscau să fie periculos de inutile.

După a sută de metri, cărarea cotea, afundându-se în interiorul pădurii. Daphné se opri la cotitură.

— Privește luna!

Luna plină se reflecta în apa neagră a fluviului, creând luminițe argintii. Deodată, niște țipete îngrozitoare se auziră dinspre fluviu. Mai exact, dinspre insula Princess Victoria, care se afla în fața lor. Semănau a porci pe cale de a fi strangulați. Erau regulate și ritmice.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

Nervii începeau să-i joace feste. Daphné Price râse.

— Hipopotami care fac fragoste. Sunt foarte zgomotoși. Odată, într-o tabără, lângă fluviu, n-am putut dormi toată noaptea. Vino, poate îi putem vedea.

Îl luă de mână și-l trase prin iarba înaltă și grasă care acoperea râpa, între cărare și mal. Lui Malko i se părea că mâna lui Daphné îl strânge cam tare pentru o simplă îmbrățișare amoroasă.

Se uită din nou în jurul său. Mai mult ca sigur că ea nu era singură. Malko era convins că fusese supravegheat și că, acum, se pregăteau să-l atace. Era exasperat și terorizat, neștiind cum se va produce atacul. Daphné se opri, la mai puțin de un metru de margine, fără a-i da drumul lui Malko

— Nu se mai vede nimic, spuse ea.

Vocea îi era schimbată. Încordată, mai ascuțită, cu un tremur imperceptibil. Malko zări linia întunecată a insulei Princess Victoria, la o sută de metri depărtare, în mijlocul pustiului.

Luna lumina figura delicată a lui Daphné, care părea sculptată în alabastru. Simțind că o observă, ea întoarse capul spre el. Privirile li se încrucișară. Îi văzu pupilele dilatate, colțurile gurii trase în jos și toată fața încordată.

— Daphné, întrebă el încet. De ce vrei să mă ucizi?

Remarcă zâmbetul ei ce încerca să prindă contur, dar care se transformă într-o grimasă crispată.

— Ce vrei să spui?

Era mai degrabă un scrâșnet de dinți, decât o întrebare.

Timpul părea că se oprise în loc. Malko o ghici pe Daphné, sfâșiată între două sentimente contradictorii. Nu era o criminală de profesie. Timp de câteva secunde interminabile, el avu impresia că va reuși s-o „întoarcă „.

Daphné Price își veni în fire. Malko nu se aștepta ca ea să se aplece, așa că fu luat prin surprindere, dar, încă nu prea speriat.

Nu i se putea întâmpla asta, tocmai lui. Pe pământul alunecos, cea mai mică mișcare bruscă putea fi fatală. Se întoarse spre cărare, convins fiind că pericolul venea de acolo.

Simți prea târziu degetele lui Daphné lăsându-i mâna, agățându-i-se de încheietură, cu o strângere incredibil de puternică pentru o femeie atât de fragilă ca ea.

Deja îl trăgea cu forță spre ea și spre fluviu.

Își spuse că se hotărâse să-l condamne la moarte. Strigă:

— Daphné!

— Mizerabile!

Strigătul isteric se auzi atât de puternic, încât semăna cu cel al unei femei în durerile facerii.

Malko se simți tras cu putere spre marginea râpei abrupte, Zări, prea târziu, mâna stângă a lui Daphné, cramponată de o funie care ieșea din iarbă. Agățată de acest punct de sprijin, tânăra femeie îl răsuci în jurul ei, așa cum fac copiii când se joacă.

Malko alunecă, scăpă impermeabilul pe care-l ținuse pe braț, trăind clipe de spaimă atroce, spaimă viscerală, dându-și seama că nu se putea agăța de nimic. Apoi, degetele lui Daphné se desfăcură.

Nu mai era agățat de nimic. Cu un efort disperat, încercă să cadă pe mal, dar era prea târziu. Doar umărul i se izbi de pământul tare și el alunecă de-a lungul malului abrupt.

Avu doar timp să realizeze că știa acum modul în care-și găsise moartea Ed Skeetie. Picioarele sale atinseră primele apa călduță.

Tras în jos de propria-i greutate, se scufundă și ieși din nou, împins de curent, cu o viteză vertiginoasă.

O sută de metri mai departe, câteva secunde la viteza apei, Zambezi-ul se arunca în „Cascada Diavolului".

Nici o ființă nu putea rezista unei astfel de căderi. Malko înghiți o gură de apă călduță și sălcie, încercând să înoate, într-un efort inutil, pentru a aluneca din nou în sensul curentului.

Își spuse că va muri ca Ed Skeetie.

Capitolul XVI

Daphné Price avea impresia că retrăiește un coșmar. Degetele îi rămăseseră agățate de funie, de parcă ar fi fost sudate.

Lacrimile țâșniră din ochii ei, fără a putea să le oprească. Privirea i se îndreptă automat spre marginea râpei, acolo unde dispăruse Malko, ca și cum l-ar fi putut vedea reapărând.

Scoase un geamăt, își desprinse degetele, se îndreptă și plecă în fugă spre potecă, precum o nălucă albă, în rochia ei lungă. Repeta neîncetet:

— Doamne, Doamne!

Don Chirstie apăru și o prinse din fugă. Nervii lui Daphné, deși se îndopase cu tranchilizante, cedau.

Ea se oferise voluntar pentru eliminarea celor doi, fără însă a ști la ce se angajează. După precedentul weekend, se trezise adesea tresărind, revăzând silueta masivă a lui Ed Skeetie, plonjând în moarte.

Acum, exista un al doilea.

În această clipă, toate raționamentele expuse de amantul ei, Roy Golder, păreau nesemnificative.

Degeaba își spunea că el se sacrificase, lăsând-o să se dăruiască altor bărbați, deși era nebun după ea. Nu era același lucru...

Rapid, omul de la „Brigada Specială"desfăcu funia legată de doi țăruși și o aruncă în fluviu. Apoi, o târî pe Daphné spre parcare, o urcă în Land-Rover și demară imediat.

Era grăbit să comunice telefonic vestea cea bună celor din „Brigada Specială".

Ultimul obstacol în calea planului „East Gate"fusese înlăturat.

* * *

Reg Whaley apăru din junglă, traversă poteca în fugă şi se repezi spre malul Zambezi-ului, acolo unde drama tocmai avusese loc. Maşinal, îşi băgă pistoletul în buzunarul hainei, deoarece nici măcar nu-l folosise. Totul se petrecuse atât de repede!

El se aşteptase la un atac surpriză din partea celor de la „Brigada Specială", şi nu la această capcană machiavelică.

Mai avea încă în minte dispariţia fulgerătoare a lui Malko, chiar sub ochii lui, precum şi fuga lui Daphné. Îi clănţăneau dinţii, din cauza umidităţii şi datorită emoţiei. Mormăi ceva, înjurând printre dinţi şi contemplând apa neagră, care curgea la picoarele lui.

Daphné Price tocmai dispăruse de lângă statuia lui Livingstone, escortată de omul de legătură.

Ziaristul rămase nemişcat la malul apei, pierdut şi disperat În ajun, în plină noapte, Malko venise să-l trezească şi să-i aducă pistoletul, explicându-i ce aştepta de la el.

Reg Whaley se urcase în cursa regulată pentru Victoria Falls, descinzând la vechiul hotel „Victoria", de unde nu mai ieşise până noaptea. Apoi, se furişase până aproape de intrarea în pădure şi aşteptase.

Fascinat, privi din nou apa neagră. Din locul în care căzuse Malko, erau nevoie de 30 de secunde până la „Cascada Diavolului". După asta, urma zdrobirea sub trombele de apă...

Înaintând prin ierburile înalte, Reg Whaley se aplecă cât putu mai mult deasupra locului în care căzuse Malko.

Privea fascinat, tremurând din tot corpul. Urletul cascadei îl asurzea. Cu părere de rău, reveni pe potecă, neştiind ce să facă.

Îşi şterse lacrimile. Ar fi dorit atât de mult să-l salveze pe Malko. Ca un automat, se îndreptă spre parcare, întrebându-se cum îi va preveni pe americani despre dramă. Dacă ar fi trimis un comunicat de la agenţia lui, cei de la „Brigada Specială" ar fi citit printre rânduri...

Parcursese 30 de metri pe cărare, când i se păru că aude un zgomot slab. Se opri şi ascultă în direcţia din care venea.

Pe malul Zambezi-ului se auzi un zgomot de frunze şi un cimpanzeu mic sări pe pământ şi o luă la fugă.

Reg își reluă drumul, cu inima grea. Nu parcursese nici zece metri, că zgomotul se auzi din nou, de data asta chiar în spatele lui, în același loc. Era greu de identificat din cauza urletului cascadei din apropiere. Apucat de un brusc presentiment, făcu cale-ntoarsă fugind și trecu prin iarba înaltă cu atâta repeziciune, că era gata să cadă în apă. Malul era atât de alunecos și mlăștinos, încât își dădu seama că dacă mai înainta, risca să alunece în apă.

Încă mai ezita, când zgomotul se auzi din nou, venind dinspre apa de la picioarele lui. Fără să mai ezite, se lăsă să cadă pe burtă și înaintă târându-se până la marginea malului.

Se aplecă și pentru început nu văzu decât apa care curgea vâjâind pe lângă malul noroios.

Avansând câțiva centimetri, distinse o pată mai deschisă, la nivelul apei.

— Malko!

Urlase pentru a acoperi zgomotul cascadei. Holbând ochii, distinse capul unui om la nivelul apei. Corpul îi fusese împins de curent până la mal. Mâinile lui Malko se cramponau de un trunchi de copac gros, răsărit lângă mal și ale cărui frunze era muiate în apă. Trunchiul, aproape orizontal, nu se găsea la mai mult de 30 centimetri de suprafață. Reg mai înaintă în iarbă, culcat pe burtă, cu o jumătate a corpului în gol.

Ceea ce văzu, îi dădu fiori pe șira spinării .

Pământul începea să se desprindă din jurul rădăcinilor copacului tras de greutatea neobișnuită. Forța curentului era atât de mare,încât rădăcinile nu mai puteau rezista mult timp.

La 60 de metri depărtare, apa se azvârlea în „Cascada Diavolului", iar de-a lungul malului nu se mai găsea nici o stavilă.

Malko ridică privirea și-l zări pe ziarist aplecat deasupra lui. Nu mai rezista mult. Fusese târât timp de secunde interminabile, înainte de a fi putut apuca ramura copacului.

Curentul era atât de puternic, încât avea impresia că fusese întins de o greutate uriașă. Apa îi vâjâia în urechi, îl orbea, îi intra în gură și-l strivea. Urletul cascadei îi răsuna dureros în urechi, amenințător și spontan.

— Repede, strigă el, cu voce răgușită.

Brusc, speranța îi revenea. Ar fi fost absurd să moară, după ce-i apăruse această șansă.

Reg se dădu înapoi, se lăsă din nou pe burtă şi-i aruncă haina, ţinând-o de o mânecă., Era cu doi metri prea scurtă!

I-ar fi trebuit o funie şi încă una solidă. În orice caz, Reg Whaley îşi dădu seama că n-ar fi avut forţa necesară să-l târască pe Malko de-a lungul malului abrupt, trăgându-l în acest fel.

— Ţine-te bine! strigă el, mă duc să caut o funie.

Se ridică, îşi puse haina şi plecă în fugă, oprindu-se însă instantaneu. Unde să găsească o funie? Existau gardieni în pădure, dar risca să avertizeze „Brigada Specială".

Ţintuit în faţa statuii lui Livingstone, Reg Whaley îşi frământa capul, aşteptându-se să audă în orice moment strigătul care-l anunţa că Malko n-a mai rezistat.

Secundele se scurgeau în viteză şi el nu găsea nici o soluţie. Dacă s-ar fi dus să ceară o funie la un hotel, risca să atragă atenţia. N-ar fi servit la nimic să-l salveze pe Malko, pentru ca apoi, acesta să moară din alt motiv... Îşi simţea bătăile inimii semănând cu cele ale unui clopot funebru.

Brusc, îşi aminti de vasul „Booze Criuse"! Participase de mai multe ori la croazieră. Revedea cu claritate colacul gros de frânghie, de la pupa vasului .

Era exact ce-i trebuia. Înainte de a se repezi într-acolo, examină cu atenţie un detaliu din faţa lui. Statuia lui Livingstone era înconjurată de lanţuri, legate între ele de stâlpii de ciment.

Reg se aplecă, încercă să le desfacă, dar erau sudate. Se ridică transpirat, plângând de enervare.

Nu mai exista decât vaporul, dar acesta se găsea la mai mult de 1 kilometru distanţă.

Se îndepărtă alergând ca un nebun, alunecând pe cărarea umedă, murat până la piele, ba chiar până la os. Îşi lepădă haina, pentru a alerga mai repede. După 200 de metri, plămânii începură să-l ardă. Nu mai era obişnuit cu astfel de exerciţii. Blestemă toate băuturile care-l făcuseră mai greoi.

Cu gura deschisă, înainta ca un robot, cu picioarele lipăind pe pământul mlăştinos, întrebându-se dacă nu se va prăbuşi. O durere ascuţită, ca un zvâcnet, îi străpunse partea dreaptă.

Trebui să încetinească ritmul alergării, ştiind însă că fiecare secundă irosită îi micşora lui Malko şansa vieţii.

* * *

Malko strângea din dinți, pentru a nu țipa. Prin cap îi treceau tot felul de imagini. Castelul, Alexandra, maiestuoasă, într-un furou negru, un bal la Viena sau o partidă animată de gin-rummy.

Și un cap pe umărul lui, cu niște brațe care-l încătușau. Un parfum de femeie, dar nu-și mai amintea care.

Era departe, într-o altă lume. Se simțea atât de amorțit, mâinile îi erau atât de crispate pe ramura ccopacului, încât avea impresia că se transformase în statuie de piatră și că era deja mort. Dacă ar fi făcut cel mai mic gest, n-ar mai fi rezistat. Durerea mușchilor întinși și încordați îi ajungea până în ceafă.

Pentru a nu lăsa craca din mână, se concentra asupra răzbunării. S-o regăsească pe Daphné Price, dulcea făptură, care din fanatism, a vrut să ucidă doi oameni.

Puțin câte puțin, curentul îi lipise trupul de malul noroios, ceea ce-i dădea impresia de ventuză și-i mai ușura presiunea din brațe. Un val mai puternic l-ar fi putut dezlipi și târî ca pe un pai, spre cascada mugindă. Prefera să nu se gândească la crocodilii care mișunau în Zambezi. În orice caz, mult timp nu va mai putea sta agățat. Limita extremă a forțelor sale fusese depășită de mult. El rezista exact ca acei negri care, ciuruiți de gloanțe, morți deja, continuau să meargă prin simpla forță a nervilor.

Unde plecase Reg Whaley? Îl înjură și-l blestemă. Era ultima sa șansă! Din timp în timp, îi mai intra puțin pământ în ochi, ceea ce însemna că pomul se detașa de mal, puțin câte puțin.

De câteva minute, avea de înfruntat un nou pericol. Arborele de care se agățase se curbase sub greutatea lui. Gura îi era chiar la nivelul apei și era obligat să respire doar pe nas. Doar câteva minute și apa îi va ajunge la ochi, iar el nu va mai putea să respire.

Nemaiavând forță să se sprijine pe brațe pentru a se înălța deasupra apei, se va îneca.

— Reg, chemă el încet.

Îi răspunse doar urletul cascadei Victoria. Luna se ascunsese și noaptea părea mult mai întunecată. Își stăpâni cu greu o criză de disperare. Era prea stupid!

Timp de o fracțiune de secundă, dorința de a abandona totul fu mai tare decât el. Anticipa calmul delicios de după această tensiune îngrozitoare, repausul după alunecarea finală.

Brusc tresări și complet epuizat, își spuse că nu se moare decât în picioare.

* * *

Reg Whaley zări, în sfârșit, lumina debarcaderului unde erau ancorate cele două vase de croazieră. Era mult mai departe decât crezuse. Nu mai putea. Ieșea foc din el și inima părea să-i sară din piept. Dureri fulgerătoare îi străpungeau tot corpul. Trebui să se oprească de mai multe ori.

Se poticni pe pasarelă și sări pe puntea primului vas. Nu erau gardieni. Printe copaci, zărea luminile motelului Azambeze. Privi în jurul său, respirând cu greu, aproape să leșine.

În fața lui zări o funie lungă, legată de o ancoră înfășurată pe punte. Reg își făcu socoteală că măsura cam 15 metri. Suficient. Se luptă aproape un minut pentru a o desface din jurul ancorei. În sfârșit, o ridică pe umăr și crezu că nu va putea coborî niciodată pasarela, cu o asemenea greutate.

Întorcându-se pe cărare, alunecă în noroi și, pentru o secundă, se gândi că nu va fi niciodată în stare să se ridice.

Plecă împleticindu-se, târând ruloul de sfoară, rugându-se cu voce tare, blestemând cerul și jurând că dacă Malko nu mai era acolo, se va arunca și el în Zambezi.

De zece ori căzu și tot de zece ori se ridică. I se părea că aerul nu-i mai pătrunde în plămâni și că funia cântărea o tonă. Alunecând mereu pe pământul mlăștinos, strivit sub povară, Reg Whaley avansa, metru cu metru, de-a lungul fluviului, blestemând lipsa lui de antrenament fizic, nemaivăzând nimic în jurul său, ci numai cărarea umedă care ducea la Malko.

Nu mai simțea nici o oboseală. Avea doar o singură dorință: să ajungă, să se întindă în iarba grasă și să-l scoată pe Malko din apă. Și să se odihnească. Parcurse ultimii metri mai mult în patru labe, nemaivăzând clar pe unde calcă, trăgând doar funia după el.

Miracol. Capul blond era încă acolo, la nivelul apei, aproape scufundat. Cu mâinile tremurânde de oboseală, Reg Whaley lăsă

funia să alunece, pînă ce ajunse la nivelul apei și se apropie de Malko. El își dădu însă seama că dacă Malko o va prinde, curentul îi va trage pe amîndoi.

Trebuia, mai întâi s-o ancoreze de ceva solid. Dar, cine știe dacă Malko ar mai fi avut puterea să se agațe.

— Așteaptă! strigă el din toate puterile.

Malko nu răspunse. Avea deja apă în gură. Reg se târî, se ridică din nou, căutând un copac, dar cel mai apropiat era de cealaltă parte a potecii.

Era atât de obosit, că-i trebui un timp infinit de lung pentru a lega frânghia. Nu-și mai amintea cum se face un nod. Se trase înapoi, trăgând și funia.

Ideea lui era simplă. Să coboare până la Malko, să-i înfășoare cealaltă extremitate în jurul corpului, să urce din nou și pe urmă să-l tragă, folosindu-se de copac, drept punct de sprijin. Era riscant și complicat, dar nu vedea altă soluție. Dacă nu cobora până la Malko, acesta nu-și va putea lega funia cu o singură mână, rămânând în același timp și agățat de cracă. Ținând cele două capete în mână, se trânti pe burtă, cu picioarele către fluviu și se lăsă să alunece încet, lăsând funia să-i treacă printre degetele țepene, făcând pauze la fiecare 20 de centimetri. I se părea că se scurge o eternitate până să simtă curentul la glezne. Avusese grijă să coboare suficient, nemaidespărțindu-l decât 50 de centimetri de Malko. Reg mai avea încă mulți metri de funie.

Dădu din nou de noroi, simți cum apa-i ajunge la talie și curentul îl aruncă spre Malko.

— Curaj! îngână el.

Malko nu răspunse. Doar ochii și nasul îi mai ieșeau din apă.

Reg începu să-și treacă funia pe sub braț. Fără un cuvânt, pentru a nu mai pierde energie, coborî încă puțin.

Apa era călcuță, chiar plăcută. Respira cu gura deschisă și inima îi bătea cu 120 pulsații pe minut. Îi rămânea doar să înoade funia, apoi se va târî, ajutându-se de mal și-l va trage pe Malko, centimetru cu centimetru. Se auzi o trosnitură surdă deasupra lor, urmată de o ploaie de pământ gras și roșu.

Craca ceda. Nu se rupse complet, dar nu-l mai susținea pe Malko afară din apă. Cu un efort supraomenesc, Reg își întinse picioarele și le încolăci în jurul lui Malko, menținându-l astfel afară din apă.

Malko era atât de epuizat, încât îi trebui aproape un minut pentru a apuca funia și a și-o înfășura în jurul pieptului.

Mai mult nu putea face. Degetele lui nu mai aveau forță. Reg reuși să înfășoare cele două capete ale funie în jurul brațului său, pentru a evita orice alunecare accidentală. Simțea deja cum mușchii pulpelor i se anchilozau. Acum, nu mai putea face nimic.

Dacă-l scăpa pe Malko, acesta ar fi fost luat de curent.

Dacă nu-l scăpa, nu mai avea forța necesară de a se târî de-a lungul malului. Rămaseră așa, respirând din greu, zdrobiți, abrutizați, cu creierul gol. Malko înălță capul și spuse, cu voce slabă:

— Reg, renunță...

Capitolul XVII

Reg Whaley nu răspunse, strânse mai tare foarfeca picioarelor din jurul lui Malko, știind că va fi obligat să-și desfacă strânsoarea în câteva minute. Nu mai avea nici o speranță. Cine să vină, în toiul nopții, să le dea o mână de ajutor?

Secundele se scurgeau. Încetul cu încetul, cei doi erau tot mai amorțiți, hipnotizați de urletul cascadei, gata să lase totul baltă.

Deodată, cele două capete ale funiei se mișcară atât de violent, încât Reg era cât pe ce să-l scape pe Malko. Ca și cum o mână uriașă l-ar fi tras brusc.

Funia se întinse, ridicându-i vreo 20 de centimetri. Apoi se destinse din nou. De data asta, când simți o nouă smucitură, Reg nu mai fu surprins. Mișcarea funiei era diferită: o tracțiune lungă, regulată și de necontrolat, care-i scoase complet din apă!

— Dumnezeule! murmură Reg.

Nu înțelegea ce se întâmplă.

Profită, pentru ai înnoda mai bine funia în jurul lui Malko, fapt ce îi permise să-și mai relaxeze puțin proprii mușchi. Malko își mai adunase ceva forță și se agăța câte puțin de funie. Aceasta păru brusc cuprinsă de nebunie. Urca, cu smucituri sacadate, furioase, rănindu-i la contactul cu râpa abruptă. Atât cât îi era permis, Reg se depărtă de mal.

Tracțiunea continua, neregulată, dar puternică. Mai rămăsese doar un metru, dar acesta fu parcurs dintr-o singură smucitură, care-l aruncă pe Reg pe mal, trăgându-l totodată și pe Malko, după el. Funia parcurgea metru după metru, prin ierburile înalte, rămânâd mereu întinsă. Se mai simți o ultimă smucitură, care de data asta,

îi aduse pe cei doi în afara pericolului, plini de noroi și morți de oboseală. Reg își spuse că cei de la „Brigada Specială" se întorseseră și-i târau, ca apoi să-i omoare.

Cu mâinile tremurânde își desfăcu funia. Imediat, aceasta dispăru în iarbă. Se ridică în genunchi, lăsându-l pe Malko pe burtă, aproape leșinat.

Auzi un fel de respirație șuierătoare și zări o masă enormă și întunecată, ce stătea chiar în mijlocul potecii. Un elefant!

Îi trebuiră mai multe secunde pentru a înțelege ce se petrecuse de fapt. Animalul își prinsese laba în funia întinsă! Încăpățânat, în loc s-o ia înapoi, el continuase să avanseze, trăgând funia după el și servind astfel drept troliu improvizat! Forța lui fantastică îi permitea să târască doi oameni, fără măcar să-și dea seama. Debarasat, scoase un sunet ușor, își scuturâ urechile imense și se afundă printre arbuști, fără să-i pese de cei pe care-i salvase.

Reg auzi crengile trosnind sub trompa lui. Își lua masa!

Aproape năuc, ziaristul se lăsă să cadă în iarba înaltă, tremurând din toate încheieturile și curând, nu mai auzi decât zgomotul „Cascadei Diavolului". I se părea că nu o să se mai poată mișca niciodată.

* * *

Malko era de nerecunoscut! Cu fața mânjită de noroi, livid, cu mâinile pline de sânge și cu îmbrăcămintea în zdrențe. Tremura convulsiv, în ciuda temperaturii blânde, nereușind să-și stăpânească nervii.

Trecuse mai bune de o oră de când stătuse întins în ierburile din malul râului Zambezi. Reg Whaley nu arăta nici el mai bine. Amândoi erau epuizați de oboseală, transformați în stane de piatră. Se făcea trei dimineață și pe la cinci, se lumina.

Malko se așeză în capul oaselor. Îl durea tot corpul, dar creierul începuse să-i funcționeze.

— Reg, zise el, trebuie să ne întoarcem la Salisbury, cât mai repede cu putință. Nimeni nu trebuie să știe că mai sunt în viață.

Ziaristul își vârî degetele în părul cenușiu.

— Ești nebun! Trebuie să alergăm până la postul de frontieră și să cerem azil politic în Zambia.

Malko se ridică în picioare. Și el ar fi vrut să se odihnească și să se afle într-un loc sigur. Dar, față de el însuși, asta era imposibil.

— Sunt sigur că Bob Lenard este cheia planului „East Gate", spuse el. Altfel, nu s-ar fi încercat eliminarea mea, doar pentru că l-am cunoscut pe el. Și Ricardo trebuie să fie amestecat.

— Bob a dispărut, spuse Reg.

— Ricardo e încă aici. Ca și Daphné Price. Poate ei îi e frică de fantome... Cum am putea să ne întoarcem discret la Salisbury?

În obscuritate, cei doi vorbeau cu voce joasă, de-abia zărindu-se unul pe celălalt. Din cauza îmbrăcămintii ude, lui Malko îi clănțăneau dinții. Doar setea de răzbunare îl susținea.

Reg reflectă câteva clipe înainte de a răspunde:

— Nici vorbă să plecăm cu mașina, sunt baraje rutiere la fiecare kilometru. Dar cunosc eu un pilot de încredere, un englez, John Shay. Începe și el să se cam sature de Rhodezia. Anul trecut a fost destituit vreme de 87 de zile! Ar putea veni să ne ia de la aerodromul Sprayview, unicul teren care se află foarte aproape de cascade și nu este controlat de poliție. Trebuie să-i telefonez. În acest timp, putem să ne întoarcem la hotelul unde stau eu, trecând prin grădină. Nu ne va vedea nimeni. Mă vei aștepta până ce voi lua cheia.

— Foarte bine, zise Malko. Hai!

Plecară, după ce Reg Whaley aruncase în fluviu funia care servise la salvarea lui Malko. Bătrânul hotel „Victoria Falls", construit cu 80 de ani în urmă, se găsea la mai puțin de 500 de metri.

* * *

Malko nu-și putea lua ochii de la micul articol inserat în paginile ziarului „Rhodesian Herald", la pagina 6:cheia planului „East Gate". Totul devenea limpede.

Reg Whaley plătea nota la hotel.

Era aproape ora patru și soarele dogorea încă pe acoperișuri.

Malko rămăsese o oră într-o baie fierbinte, pentru a se încălzi și a-și destinde mușchii care-l dureau, ca de altfel, tot corpul. Costumul lui avea aerul de a fi trecut printr-o etuvă, dar restul funcționa perfect. Reg vorbise cu amicul său, pilotul, care acceptase să vină să-i ia de pe micul teren din apropierea cascadei, la mai puțin de un kilometru de hotel, rezervat, de fapt, zborurilor de agrement.

Cheia se răsuci în broască. Era Reg Whaley. El reușise să se schimbe de haine, doar figura trasă și mâinile umflate îi trădau oboseala.

— Mergem, anunță el. John va fi aici într-un sfert de oră. E un tip teribil de punctual.

Malko îi întinse ziarul deschis.

— Reg, citește asta.

Englezul parcurse articolul. O telegramă scurtă anunța că Samora Machel, primul Președinte negru al Mozambicului. va vizita duminica viitoare, barajul de la Cabora Bassa, pe Zambezi, la nord-est de Rhodezia, la câțiva metri de frontieră.

— Și? întrebă Reg.

— Planul „East Gate", răspunse Malko. El prevede uciderea lui Samora Machel, profitându-se de prezența lui la frontiera rhodeziană. Omul care trebuie să-l ucidă e, bineînțeles, Bob Lenard.

El revedea fotografia pe care i-o arătase mercenarul, urcat pe podium, după concursul de tir al armatei regale belgiene.

Reg Whaley puse jos ziarul. O cută mare i se formase pe frunte.

— Rhodezienii sunt nebuni, spuse el. Dacă trucul ăsta reușește, asta va declanșa cea mai mare dandana care s-a văzut vreodată la sud de Ecuator. Mozambicul se va lansa în războiul sfânt, cu ajutorul rușilor și al cubanezilor, pentru a zdrobi Rhodezia. Îți dai seama? Machel e precum Kenyatta sau Nyerere. Eliberatorul intangibil.

— Atunci, ce facem? întrebă Reg.

— Încercăm să-l regăsim pe Bob Lenard și să-l neutralizăm, zise Malko.

Reg preferă să nu întrebe ce se înțelegea prin asta. Își consultă ceasul și spuse:

— Trebuie să mergem. John nu vrea să aștepte prea mult. Ieși tu primul. Nimeni nu te va remarca. Hotelul e plin de turiști nemți. Fă un tur și apoi vino la mașină.

* * *

Micul avion Cessna zbura spre ei, torcând. Era același tip de avion pe care-l folosise Malko, când venise aici. În afara lui, terenul era absolut pustiu. Celelalte aparate se învârteau pe deasupra cascadei Victoria. Avionul se opri la câțiva metri de ei, fără a opri motorul. Piotul sări jos. Era un băiat înalt, jovial, solid, căruia Reg îi ajungea la umăr. Le strânse mâinile amândurora.

— Reg, ce ai pățit?

Ziaristul arboră micul său surâs sarcastic.

— Am să-ți povestesc îndată. Aș prefera însă s-o ștergem de aici.

— Bine, bine, zise pilotul. Urcați. Mă duc să-mi înscriu avionul la turnul de control și revin.

Plecă în fugă pe pista încinsă de soare. Malko se instală în spate și-și prinse centura de siguranță. Avea în fața lui trei ore de meditare. Era ceva să știi în ce constă planul „East Gate", dar era cu totul altceva să-l și poți opri. Singurul său avantaj consta în faptul că oamenii din „Brigada Specială" îl credeau mort, transformat deja în hrană pentru crocodili. Pilotul reveni grăbit, se urcă în carlingă și după 30 de secunde rulă pe pistă. Imediat ce ajunse la 100 de metri deasupra junglei, John Shay se întoarse către Reg.

— Deci, pentru ce toate aceste mistere?

Reg Whaley se zgudui de râs.

— Amicul meu este ziarist austriac. Noaptea trecută am încercat să trecem în Zambia, ca să ajungem la Livingstone. Mi s-a spus că acolo sunt tancuri cubaneze. N-am văzut nici unul, dar la întoarcere am nimerit peste o patrulă a armatei zambiene, așa că am trecut fluviul înot.

Pilotul făcu o mutră admirativă.

— Ați avut curaj, cu crocodilii...

— Dă-i dracului de crocodili, zise Reg. Zambienii însă urlau, iar eu voiam să fiu departe de ei.

Avionul atinsese 6.000 de picioare. Malko se întoarse pentru a vedea dispărând norul cascadelor. Locul fusese cât pe ce să se transforme în propriu-i mormânt. Era atât de epuizat, încât motorul ce parcă torcea, îl adormi instantaneu. Când se trezi, era noapte. Reg se aplecă spre el, arătându-i niște luminițe printre nori.

— Salisbury!

Aparatul începu să coboare. Din fericire, aterizau pe aeroportul Charles Prince, unde nu era nici un control. Malko își ordonă ideile. Nici nu se punea problema de a reveni la Monomatapa. Pentru ce avea de gând să facă, avea nevoie încă de câteva lucruri, cu atât mai mult, cu cât pistolul rămăsese pe malurile Zambezi-ului.

Brusc, își aminti de tânăra femeie blondă, care organiza safariuri. Dacă cei din „Brigada Specială"nu l-au jefuit încă, îi mai rămăseseră multe mii de dolari, în cecuri de călătorie, aflați în servieta sa. Reg Whaley ar fi putut să-i recupereze, cerând cheia. La hotel, nu exista nici un control. Pentru negri, toți albii se asemănau între ei. Când avionul se opri aproape de clădirea charterelor, Malko își pusese deja planul la punct.

— Aveți o mașină? întrebă pilotul.

— Nu, mărturisi Reg. A mea a rămas la celălalt aeroport.

— Dacă vreți, propuse John Shay, după ce mă lăsați pe mine acasă, v-o împrumut pe a mea. Locuiesc în Pleasant Hill.

— Perfect, spuse Malko.

Părea că norocul le surâde. Se simțea ciudat să se regăsească la Salisbury, cu ceea ce avusese inițial de rezolvat.

* * *

Valerie Harris aruncă o privire perplexă celor doi oameni care așteptau în pragul ușii. Din fericire, strada Blakiston era pustie. Malko, în straiele lui zdrențuite și pline de pământ, arăta de-a dreptul jalnic.

— Doamne, Dumnezeule! zise ea, v-a călcat un elefant?

— Aproape că da, răspunse Malko. Putem intra?

Ea îi lăsă să intre într-un living decorat cu trofee și cu podeaua acoperită cu piei de animale sălbatice. O vitrină mare, plină cu arme, ocupa un perete întreg al camerei. Malko ochi o pușcă Weatherby Mark V.

Valerie Harris îi examina, îngrijorată și intrigată. Ei se așezară pe o canapea, acoperită cu o piele de zebră.

— Reg? întrebă ea. Ce pot face pentru voi?

Malko răspunse în locul ziaristului.

— De-abia ne-am cunoscut, zise el și ceea ce am să vă rog, v-ar putea crea probleme serioase. Eu sunt agent C.I.A.. „Brigada Specială"a încercat să mă asasineze, deoarece mă aflu aici pentru a împiedica un proiect dement, ce riscă să aducă țării foc și sânge.

Valerie Harris pălise.

— Ce proiect?

— Un asasinat, răspunse Malko. Cred că sunt singurul capabil să-l opresc. Dar pentru dumneavoastră e periculos să ne ajutați. „Brigada Specială"nu se va da înapoi de la nimic.

Valerie Harris schimbă o privire cu Reg Whaley și acesta confirmă.

— E adevărat ce spune! Daphné Price a încercat să-l ucidă, împingându-l în Zambezi.

Ea nu părea s-o aibă la suflet pe tânăra minune a Salisbury-ului. Malko se grăbi să adauge, pentru a înlătura ultimele șovăieli ale gazdei lor.

— În cazul în care intervine ceva, cred că cel mai bun lucru ar fi să spuneți că am închiriat material pentru un safari. Prețul real va fi de 10.000 dolari, pe care vi-i voi plăti în avans. Și dacă reușiți să plecați din Rhodezia, eu mă fac forte să vă obțin vize de sejur în Statele Unite, dumneavoastră și fiicei.

Ridurile mici, care încercuiau ochii cenușii ai femeii, păreau a fi dispărut ca prin farmec. Aproape fără șovăire, spuse:

— Cred că am să vă ajut. Chiar pentru nimic. S-a vărsat deja destul de mult sânge în țara asta.

Malko avu impresia că toți nervii i se destinseră deodată.

— Ați păstrat hainele soțului dumneavoastră?

— Desigur, spune ea. Am și hainele lui de vânătoare. O să vă vină bine, avea cam aceeași talie.

— Perfect, spuse Malko. Am nevoie și de o mașină. Aș prefera un Land-Rover.

— Am două, afirmă Valerie Harris. Și pe urmă?

Malko indică spre vitrina cu arme.

— Aș dori cele două arme Mark V. Weathrby, cu muniție. Sper că aveți gloanțe semi-blindate.

Capitolul XVIII

Malko opri Toyota la colț, între Jameson și strada 1. Ca de obicei, noaptea, centrul Salisbury-ului era absolut pustiu.

Lângă el, pe locul din față, cu pușca Weathrby 460 pe genunchi, Reg Whaley părea și mai scund. Tenul îi era aproape de culoarea părului.

Rămăseseră la Valerie Harris aproape până la ora două dimineața, pentru a-și pregăti echipamentele și planurile.

Mâinile lui Malko luaseră o înfățișare aproape normală, dar îl dureau încă toate articulațiile precum și mușchii brațelor. Ținuta de vânătoare împrumutată îi venea bine și se familiarizase deja cu carabina cu repetiție. Era o armă capabilă să găurească și beton: 1-2 tone de presiune, la ieșirea muniției, cu o viteză de 1.000metri/secundă.

Malko se întoarse spre ziarist.

— Așteaptă-mă.

Sări afară din mașină, cu arma în mână și Reg îl văzu intrând într-o clădire. Pentru a treia oară, Malko bătea la ușa numărul 4, cu riscul de a trezi tot imobilul. Era gata să plece. când auzi, în sfârșit , zgomot și zări o dâră de lumină.

Ricardo era acasă. Aproape imediat, ușa se deschise și apăru figura adormită a portughezului. Țeava carabinei Weatherby se lipi imediat de beregata sa. El făcu un salt înapoi, însoțit de Malko care, cu o lovitură de picior, trânti ușa în urma lui, cu arma apăsată tot timpul pe gâtul lui Ricardo. Acesta se trase spre perete, cu ochii scoși din orbite, înmărmurit de groază. În maiou și cu un slip cenușiu, cu ochii împăienjeniți, era depășit de situație.

Malko depărtă încet arma, pentru a-l lăsa să respire.

— Ricardo, zise el, am nevoie de o informație. N-am prea mult timp și nu discut! Dacă nu-mi răspundeț, vă zbor creierii! Unde se află Bob Lenard?

Ricardo scoase un gâlgâit neplăcut, își roti ochii fără culoare și prinse carabina cu ambele mâini, încercând s-o depărteze.

— Seniore! zise el, cu o voce strangulată, de ce mă amenințați? Sunteți nebun! Eu nu știu nimic despre Bob!

— Nu-i adevărat, răcni Malko. Încă o minciună și creierii vi se vor răspândi pe acest perete. Sunt sigur că știți unde e Bob și vreau să-mi spuneți. Imediat!

Malko vorbea cu voce joasă, fără mânie.

Mărul lui Adam urca și cobora pe gâtul slab al lui Ricardo. În mod vizibil, încerca să cântărească riscul de a tăcea. Pentru a-l ajuta, Malko precizã:

— Eu nu am nimic de pierdut. „Brigada Specială" e pe urmele mele și dacă mă prind, mă omoară. Dar dumneavoastră doriți, probabil, să continuați a mai schimba dolari. Unde este Bob Lenard?

Dorința portughezului de a rezista se năruí brusc. Nu dorea să moară.

— În nord, spuse el, cu o voce gâtuită.

— Unde?

— La ferma Burger. Lângă drumul nou, în vale.

— Ce face acolo?

De data asta, portughezul rămase mut. Malko se hotărî să-l ajute puțin.

— Ce rol ai dumneata în planul „East Gate", întrebă el.

Ricardo clipi rapid.

— Ce vreți să spuneți seniore? spuse el, cu o voce mai sigură. Nu înțeleg.

Malko îi adresă un zâmbet ironic și rece.

— Ricardo, eu sunt trimisul special al lui Dumnezeu la sud de Ecuator. Mie nu mi se poate ascunde numic. Ce rol aveți în „East Gate"?

Împietrit, portughezul putu doar să îngâne:

— Eu cunosc pe tipul care-i va conduce la locul în care Samora Machel își va ține discursul. E și el la fermă.

— De ce l-au luat și pe Bob Lenard?

Ricardo clătină capul și spuse, cu voce imperceptibilă:

— Nu știu, seniore.

Malko își ascunse satisfacția. Era prima verificare concretă a ipotezei lui. Citi în ochii portughezului că spunea adevărul.

Fără să îndepărteze carabina, îl anunță:

— Ricardo, vă veți culca la loc și nu veți vorbi niciodată cu nimeni despre vizita mea. E în interesul dumneavoastră.

— Seniore, vă jur, bolborosi el. Dar nici dumneavoastră să nu spuneți că v-am vorbit de fermă. O să mă ucidă. E un secret teribil, seniore, un secret teribil, repetă el, cu accentul lui caraghios.

Malko se întoarse și deschise ușa, fără a înceta să-l amenințe pe portughez, ținându-l în fața țevii carabinei .

— Țineți minte, Ricardo, amenință el, înainte de a închide ușa.

Un miros ciudat îi izbi nările. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că venea dinspre Ricardo. Portughezul se scăpase în slip. Închise ușa și se depărtă pe culoar. Terorizat cum era, Ricardo nu va avea reacții supărătoare.

Toyota era la locul ei. Reg nu-și ascunse ușurarea, revăzându-l pe Malko. Acesta se așeză la volan, aruncând carabina în spate.

— Bob se găsește la o fermă, lângă drumul nou din valea Zambezi. Ferma Burger. Îți spune ceva?

Ziaristul clătină capul, cu o expresie descurajată.

— Ascultă Malko, nu trebuie să cerem imposibilul. Nu putem merge în nord-est căci nu vom reuși să trecem. De la Mount-Darwin, drumul este închis traficului civil. La fiecare zece kilometri, se află patrule ale „Brigăzii Speciale", care au stații radio. Toți se vor ține după noi. În plus, chiar dacă am reuși să trecem, valea fluviului se întinde pe 250 kilometri, fiind înțesată de militari. Ferma Burger se află în plină zonă a operațiunii.

Malko lăsă să treacă furtuna. Se aștepta la această reacție...

— Ce propui? întrebă el.

— Să trimitem un telex care să anunțe că ar fi posibil un atentat

contra lui Samora Machel. Va fi reluat de toată lumea și astfel, va putea fi prevenit.

— Foarte bine, zise Malko. Trimite telexul. Eu te aștept. Parcăm mașina în față la Meikles, căci s-ar putea ca biroul să-ți fie supravegheat. Apoi, ne întâlnim...

— Unde vrei să mergi după asta?

Malko zâmbi trist.

— Prefer să nu-ți spun. În caz că „Brigada Specială"te-ar prinde și te-ar face să vorbești, nu le vei putea spune nimic.

Malko porni mașina și cinci minute mai târziu, parca în față la Meikles, lângă scuarul Cecil.

— Dă-i drumu', Reg, spuse el.

Ziaristul coborî, lăsându-și carabina în Toyota și îndreptându-se pe jos spre biroul său, unde avea un telex. Ideea lui reprezenta un act de securitate, dar nu era de-ajuns. Trebuia să găsească o posibilitate ca să plece în nord-est, să-l împiedice pe Bob Lenard să-și pună planul în aplicare. Timpul îl presa. Rămăseseră mai puțin de două zile.

Pentru a gândi mai clar, se instală în spatele mașinii, la adăpost de priviri indiscrete. Fără să-și dea seama, adormi.

* * *

— Malko!

Malko se trezi atât de brusc, că se lovi cu capul de capota mașinii. Reg Whaley era aplecat deasupra lui, cu ochii lui cenușii, plini de neliniște. Își privi ceasul: ora cinci, dimineață.

Asta era a doua noapte nedormită.

— Ai trimis telexul?

Reg se urcă în Toyota.

— A mers foarte prost, anunță el sumbru. Mi-au conectat telexul la centrală și după o jumătate de oră, doi tipi de la „Brigada specială"au intrat în biroul meu. Am fost obligat să merg cu ei pe strada 4.

Acum, Malko se trezi de-a binelea.

— Și? întrebă el.

— M-au întrebat de unde aveam această informație și de ce am

transmis-o în plină noapte, explică Reg Whaley. Le-am spus că am vorbit cu un necunoscut la Coq d'Or. M-au dus imediat acolo, cu o mașină de poliție, din fericire, era închis și nu era nimeni. Au avut aerul că mă cred, dar știu eu că nu mă prea iubesc. Până la urmă, m-au amenințat că mă dau în judecată pentru propagandă de știri false și mi-au interzis să trimit telexul. M-am descurcat bine. Credeam că mă vor reține.

— Deci telexul nu s-a transmis, concluzionă Malko.

Reg Whaley recunoscu.

— Nu.

Rămaseră tăcuți câteva secunde. Lațul era bine strâns. Salisbury era un oraș atât de total izolat de lumea exterioară, de parcă s-ar fi aflat pe lună. Reg rupse tăcerea, spunând:

— Am reușit să aflu ceva despre Fayette. Am întâlnit un prieten cu care am mai lucrat, un negru de la P.U.T.U., care se ocupă de problema ei. Au așezat-o pe un corn de rinocer, pentru a o face să mărturisească ce ți-a spus. Esta trucul lor cel mai dur.

— Unde e acum? întrebă Malko.

— Tot la Maufe. Unde am fost și eu..

Reg Whaley nu avu timp să se emoționeze de expresia lui Malko. Două faruri tocmai apăreau în spatele lor. Malko zări două șepci plate și un girofar pe capotă. Era o „404" a poliției. Așteptă, cu mâna pe schimbătorul de viteze, cu motorul pornit. Polițiștii intrară în hotel.

— S-o ștergem, propuse Reg. Nu-mi place asta!

Malko deja demarase. În momentul în care lua viteză, o a doua mașină, un B.M.W. tot de poliție, apăru în spatele primei și stopă. Girofarul mătură Toyota, luminând fața celor doi ocupanți.

— Fir-ar ai dracului! explodă Reg Whaley.

B.M.W., scrâșnind din roți și rotindu-se pe loc, o porni după ei. Ricardo vorbise. „Brigada Specială"știa că Malko era aici. Acesta acceleră brusc și solida mașină țâșni înainte, pe bulevardul Stanley. Dar B.M.W.-ul era mult mai rapid.

Malko văzu apărând capota mașinii de poliție, apoi un polițist care-i făcea semn să oprească. În retrovizor, Malko îi zări și pe polițștii din „404", care se pregăteau să alerge spre propria lor mașină. El se afla acum la încrucișarea din strada 2. Acceleră violent și întoarse brusc volanul spre dreapta.

Spatele Toyotei izbi partea din față a B.M.W.-ului, proiectându-l pe trotuar. Dar cealaltă mașină a poliției venea din spate. Malko frână, se urcă pe trotuar și acceleră printre peluzele din scuarul Cecil. B.M.W.-ul, cu direcția blocată din cauza șocului, se oprise.

Cealaltă mașină încercă să urmărească Toyota, dar înțepeni, cățărându-se pe trotuar.

— Dumnezeule! gemu Reg Whaley, cramponat de bara din fața lui. Au stație radio, o să ne încolțească.

Malko traversă peluzele cu 50 kilometri/oră, smulgând gardurile în trecere. Coborî pe bulevardul Baker, coti la dreapta, pe strada 2, spre nord. Străzile pustii îi facilitau fuga, dar pentru mașinile poliției n-ar fi fost nici o problemă să-l găsească în acest oraș mort. Deja, traversând o intersecție, zări în depărtare girofarul albastru al unei mașini de poliție, care alerga spre scuarul Cecil. Ocupanții B.M.W.-ului dăduseră alarma. Toate ieșirile din Salisbury aveau să fie controlate.

Malko, văzând faruri în retrovizor, se întoarse către ziarist.

— Reg, zise el, ia carabina și nu-i lăsa să se apropie.

Ziaristul nu mișcă.

— Poate ar fi mai bine să nu tragem noi primii, zise el.

— Trage în cauciucuri, precizâ Malko. Doar pentru a-i face să piardă timp.

— Ce vrei să faci?

Malko zâmbi rece.

— Să împușc doi iepuri dintr-o dată...?!

În situațiile disperate, își regăsea sângele rece, ca și luciditatea și îndrăzneala.

— Unde mergem? strigă Reg, pentru a domina zgomotul motorului care gonea cu 5.000 de turații.

— La Daphné Price, răspunse Malko.

* * *

Toyota năvăli în grădină, pulverizând bariera de lemn. Nu mai aveau avans nici o sută de metri, față de mașinile de poliție. Malko coborî, cu carabiana Weatherby în mână și alergă spre ușa pe care o cunoștea prea bine.

Căsuța albă era tăcută și neluminată. Urcă în fugă până la primul etaj.

Mașinile poliției erau pe urmele lui. Auzi portiere trântindu-se și apeluri. Îi mai rămâneau doar câteva secunde.

Îndreptând țeava carabinei spre broasca ușii, apăsă pe trăgaci. Detunătura asurzitoare făcu să tremure pereții și scoase un nor de praf. Bucăți din broască săriră în toate părțile. Smuls prin impactul fantastic al undei de șoc, canatul ușii se rupse în două și se deschise cu violență. În locul broaștei, apăru o gaură imensă, mare cât o farfurie! Asurzit cu totul, lui Malko îi trebuiră câteva clipe pentru a-și reveni. Era o armă înfricoșătoare.

Năvăli în interior, împingând cu o lovitură de picior ce mai rămăsese din ușă. În acel moment capul lui Reg Whaley tocmai apărea pe scară. Traversă micul hol, livingul și deschise cu brutalitate ușile glisante ale camerei în care tocmai se aprindea lumina.

În patul mare, erau două persoane, trezite brusc de groaznica detunătură.

Daphné Price se afla în fața lui, foarte palidă, demachiată, purtând somptuoasa și obișnuita ei cămașă de noapte. Lângă ea se afla un bărbat cu părul alb, zburlit, necunoscut de Malko. Era îmbrăcat într-o pijama reiată și avea aerul complet năucit.

Ochii negri ai tinerei femei exprimară mai întâi o stupefacție ciudată, amestecată cu groază, apoi furie și, în sfârșit, ură.

— Sculați-vă amândoi, ordonă Malko.

Carabina era ațintită spre pat. Bărbatul cu părul alb aruncă cuverturile. Dar mâna lui Daphné Price țâșni, fără să șovăie, spre noptieră, de unde scoase pistolul Walther P.38, cu care se jucase în fața lui Malko, cu câteva zile în urmă.

— Daphné!

Malko avea degetul pe trăgaci. Văzu că nimic n-ar fi oprit-o. Dintr-un salt se aruncă pe pat și cu țeava carabinei mătură brațul lui Daphné, chiar în momentul în care ea trăgea.

Țipătul tinerei femei se confundă cu detunătura. Pistolul P.38, smuls din mâna ei, căzu la pământ.

— Mizerabile! urlă ea, mi-ai rupt brațul.

Îl contempla, cu pupilele nergre dilatate, ca și cum ar fi fost o

arătare. Malko nu se putu împiedică să spună:

— Nu te gândeai că voi supraviețui „Cascadei Diavolului", nu-i așa? Poate că într-o zi va reveni și Ed Skeetie! Acum, ridică-te.

Smulse cuverturile, dezvelind cămașa de noapte răsucită până la brâu. Daphné o trase rapid în jos și sări din pat.

În living, Reg Whaley mut, supraveghea intrarea, cu arma în mână. Partenerul lui Daphné Price se redresă, încercând să ia un aer demn.

— Tinere, zise el cu o voce pe care și-o stăpânea cu greu, ce înseamnă această indiscreție? Eu sunt Roy Golder, Ministru de Stat al aceste țări...

— Pentru moment, spuse Malko, sunteți prizonierul meu, ca și persoana care se află cu dumneavoastră.

Pe scară se auzi o busculadă. Malko îndreptă carabina spre ministru și spre Daphné Price, apoi îl apostrofă pe bărbatul cu părul alb:

— Spuneți-le oamenilor dumneavoastră că dacă intră, sunteți morți amândoi. Repede! O să vă asculte!

Doi polițiști în uniformă, cu mitraliere Uzi îndreptate spre grup, se opriră la ușă. Daphné Price părea stană de piatră. Cu voce nesigură, Roy Golder le ordonă polițiștilor:

— Retrageți-vă. Nu este nici un pericol.

Ei șovăiră, apoi dispărură. Imediat, Reg Whaley se ascunse după canapea, luând intrarea în vizor. Jos, urlau alte sirene. Probabil că toată „Brigada Specială"se afla aici.

Roy Golder își îndreptă mașinal părul și-l apostrofă pe Malko.

— Ce doriți? De ce vă lansați în această acțiune nesăbuită?

Malko îl privi cu răceală.

— În acest moment, în birourile „Brigăzii Speciale" oamenii voștri torturează o femeie tânără, într-un mod atroce...

— Eu nu sunt la curent, eu...

— Nu-i adevărat, reteză sec Malko. Vreau s-o aduceți pe această femeie care se numește Fayette și să ne puneți la dispoziție o mașină pentru a părăsi Salisbury-ul.

— Dar e imposibil, se bâlbâi ministrul. Absolut imposibil.

— Atunci, voi începe prin a vă trage un glonț în genunchi și

după cinci minute va veni rândul domnișoarei Price, până veți avea amândoi coatele și genunchii zdrobiți.

— Păduche! urlă Daphné Price. Mizerabile! Nu vei scăpa niciodată!

* * *

— Iată-i, anunță Reg Whaley.

Ziaristul nu îndrăznea să-l privească în față pe ministru. În micul apartament, tensiunea era insuportabilă.

De la începutul așteptării, Daphné Price și Roy Golder, așezați pe pat, nu scoseseră nici un cuvânt.

Niște proiectoare luminau fațada casei. Bulevardul Rhodes era barat la ambele capete. Malko se apropie de fereastră și zări furgoneta cenușie care tocmai sosea.

Era mort de oboseală. Se întoarse către Reg.

— S-o lase să urce.

Vreo sută de polițiști erau repartizați în jurul casei, pe fiecare treaptă a scării, peste tot. Nu permisese celor două personaje să se îmbrace, pentru a nu risca nimic. Cu toată oboseala, era perfect calm, conștient totuși că orice moment putea fi fatal. Cu siguranță că „Brigada Specială" era în stare de orice, numai să-și ia revanșa. Dar și el, pentru a-și duce cu bine la capăt operațiunea!

I se strânse inima când o văzu pe Fayette coborând din mașina poliției. Grație proiectoarelor, se vedea ca-n plină zi.

Negresa avea o privire de halucinată, figura trasă, fața tumefiată și rochia pătată și boțită, în care Malko o văzuse ultima dată. Fu împinsă în interiorul casei și după un minut, apăru în micul apartament. Malko și Fayette se fixară îndelung. Ea era prea emoționată pentru a putea vorbi. Se așeză și el văzu broboane de sudoare pe fruntea ei.

— Scuzați-mă, spuse ea, cu voce stinsă. Sunt foarte obosită. A fost prea dur...

Ochii ei păstrau o expresie înspăimântată.

— Ce ți-au făcut?

Ea ridică capul, cu un gest evaziv.

— Oh, nu vreau să vorbesc despre asta... Cum o să ieșim

de-aici? O să ne omoare!

— Le-ai spus ceva?

Un licăr trecu prin ochii ei stinși, pe care-i întoarse.

— Eu nu știam nimic.

Malko o lăsă și reveni în cameră. Daphné Price nu-i părăsea din ochi. Încheietura mâinii i se umflase și o ținea cu mâna stângă.

Malko recuperase pistolul P.38 și-l strecurase sub centură.

— Iată ce vom face, îl anunță el pe Roy Golder. Vreau ca toate forțele polițienești să degajeze bulevardul Rhodes până la intersecția cu strada 2. Imediat după asta, vom coborî toți patru. Domnișoara Price va rămâne aici. Eu voi folosi Toyota cu care am venit. Dacă văd pe vreunul coborând, vă omor. Dumneavoastră veți merge cu noi, pentru a ne garanta securitatea.

Ministrul îl privi speriat.

— Dar unde vreți să mergeți?

— Asta e treaba mea, zise Malko. Mergeți la fereastră și spuneți-le ce au de făcut. Sper ca totul să decurgă bine. Vă dați seama că nu doresc nici un risc...

Fără un cuvânt, Roy Golder se sculă și cu voce fermă, execută ordinele lui Malko. Apoi se întoarse către el:

— Acțiunea dumneavoastră e fără sens.

— Mă privește, spuse Malko. Știu ce mă așteaptă dacă nu părăsesc țara asta.

Nu era foarte sigur că „Brigada Specială"aflase ceea ce știa el. Poate că totuși, Ricardo n-a vorbit. Poate că numai Reg Whaley fusese urmărit. În acest caz, mai avea încă o carte de jucat.

— Veți fi judecat, zise Roy Golder, altfel...

— Ca Ed Skeetie, ironiză Malko.

Daphné se încordă, cu o lucire de nebunie în pupilele dilatate.

— Comunist mizerabil! Voi vreți să ne distrugeți, dar n-o să vă meargă. Spune asta prietenilor tăi americani...

Roy Golder îi puse o mână pe umăr, ca pentru a o calma.

Malko privi pe fereastră. Pe bulevardul Rhodes se lăsase o totală liniște, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar polițiștii erau probabil ascunși peste tot, la pândă.

— Haideți, spuse Malko.

Îl împinse în faţa lui pe ministrul în pijama. Fayette îi urma, acoperită de Reg Whaley. Înainte de a ieşi pe palier, Roy Golder se întoarse şi-i spuse lui Daphné Price:

— Nu fi îngrijorată, totul va merge bine.

Ea nu răspunse, arzând de ură. Cu carabina gata să tragă, Malko îl împingea pe Roy Golder înaintea lui. Fu un moment neplăcut când ieşiră în grădină. Dar, într-adevăr poliţiştii plecaseră.

El se urcă primul în Toyota, lăsându-l pe Roy Golder în paza lui Reg Whaley. Apoi, o ajută pe Fayette, pe ministru, iar la sfârşit urcă şi Reg Whaley. Acesta îndreptă imediat extremitatea armei sale spre ceafa ministrului, pentru ca Malko să poată conduce.

— Mergem în Pleasant Hill. La John Shay. Arată-mi, te rog drumul.

* * *

John Shay era atât de nervos, încât nu reuşea să-şi îmbrace bluzonul. Nu trecuse mai mult de un sfert de oră de când Reg şi Malko îl vizitaseră. Acesta din urmă nu coborâse din Toyota, trimiţându-l doar pe ziarist să-l trezească şi să-l pună să se îmbrace. Minutele îi păreau secole. Departe, putea vedea luminile maşinilor de poliţie care îi urmau la o distanţă respectabilă.

Roy Golder dârdâia în pijama, cu buzele strânse. Din timp în timp, arunca o privire speriată spre Fayette, ca şi cum ar fi vrut să îi vorbească. Pilotul traversă spaţiul până la maşină, se urcă şi-i zâmbi lui Malko.

— Nu credeam că am să vă revăd în felul acesta...

— Mai repede, îngână Reg Whley, împingându-l .

Malko înţelese că Reg voia să pară că-l răpeau pe pilot, pentru securitatea lui viitoare. Ceea ce nu era cazul, dat fiind raporturile lor. John Shay înclină capul şi-l salută pe ministru cu respect.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, răspunse Roy Goder, cu voce absentă.

Acum, Toyota rula cu toată viteza pe strada 2, având mereu

haita în urma lor. Trei kilometri mai departe, Malko coti pe strada Lomagundi, mergând spre vest. Casele se răreau. Ajunseră pe Salisbury Drive, un fel de bulevard periferic. Zgomotul motorului era asurzitor.

Malko se întrebă brusc dacă rhodezienii nu l-ar sacrifica pe ministru pentru „East Gate". Totul depindea de ce anume știau ei despre el.

Coti la pasajul de nivel care conducea spre aeroportul Charles Prince. Nu se vedea nici o lumină. Avionul Cessna era în același loc.

— Aveți destul combustibil pentru a ajunge în Zambia? întrebă Malko.

John Shay înclină capul.

— Da, domnule.

— Atunci grăbiți-vă!

John Shay, Fayette și Reg alergară până la micul avion. Malko îi privi până se instalară. La celălalt capăt al terenului apărură deodată mai multe lumini albastre care clipeau. Luminile de poziție ale avionului se aprinseră și motorul tuși.

— Haideți, zise Malko, împingându-l pe ministru cu țeava carabinei.

Roy Golder se întoarse către el, cu o mină șocată.

— Mă duceți în Zambia?

— Poate nu în Zambia, dar destul de departe pentru ca vânătorii dumneavoastră să nu fie tentați să ne vâneze...

Suflul elicei îi făcu bine. Deschise trapa pentru bagaje, o deschizătură pătrată de sub locurile din spate ale avionului.

— Urcați aici, îi spuse Malko ministului.

Acesta se supuse, vexat. Malko se instală în față, lângă pilot, care verifică închiderea ușilor. Avionul începu să ruleze pe pistă.

— Chemați turnul de control, ordonă Malko. Spuneți-le că plecăm spre Zambia și că domnul Roy Golder este la bord. Vom zbura la 8.500 de picioare.

Pilotul transmise. Pe pistă, luminițele albastre păreau a se înmulți. Malko zări o mulțime de oameni carea înconjurau Toyota și se rugă pentru Valerie Harris să nu aibă neplăceri...

După câteva sute de metri, ei vor părăsi solul. Tensiunea scăzu

subit. Reg își șterse sudoarea de pe frunte. Doar Fayette părea indiferentă la tot ce o înconjura. Înghesuit în compartimentul de bagaje, Roy Golder se făcea uitat.

Luminile orașului Salisbury dispărură repede.

— Ei, am reușit! strigă Reg Whaley.

Întinse mâna sa dreaptă în fața lui Malko: tremura ca o frunză.

* * *

— Iată lacul Kariba, anunță pilotul. Am ajuns.

Cu harta pe genunchi, îi arătă lui Malko un punct. Acesta zări un cerc ce indica un teren de aviație. De la decolarea lor din Salisbury, nu avuseseră nici o problemă, în afara câtorva goluri de aer.

— Pregătiți coborârea, ordonă Malko. Vom ateriza pe terenul de lângă lacul Kariba pentru a-l lăsa pe domnul Golder.

Pilotul începu să piardă din altitudine. Vremea era înnourată, cu rafale de ploaie.

Clătinându-se, avionul se apropie de terenul pustiu. Nici turnul de control nu era luminat. La ora asta nu exista trafic. Când roțile atinseră pământul, ministrul ieși din compartiment și întrebă pe un ton speriat:

— Unde suntem?

— La Kariba, țipă Malko. Pentru dumneavostră este sfârșitul călătoriei. Nu vrem să vă creem probleme cu Zambia.

Pilotul stopase avionul, fără a opri motorul.

Malko coborî și se duse să deschidă trapa. Îi fu greu să-l tragă afară pe Roy Golder, într-atât de anchilozat era bătrânul. Nici nu se mai putea ține pe picioare și tremura în răcoarea nopții. Cei doi se înfruntară câteva clipe, apoi Malko îl salută cu un semn din cap.

— Adio, domnule.

Se urcă din nou în avion și pilotul decolă.

Malko îl zări pe ministru, care se îndrepta spre clădirea aeroportului, abandonat, insolit și înghețat. Apoi dispăru.

Avionul luă din nou înălțime. Malko se întoarse spre piot.

— Rulați până deasupra lacului Kariba, zise el, ca și cum ați

vrea să treceți în Zambia. Coborâți apoi la 30 de picioare deasupra apei și luați-o de-a lungul râului Zambezi, rămânând la aceeași altitudine. Noaptea e destul de senină.

Pilotul comentă:

— It´s not really safe, you know. [1]

— Știu,zise Malko. Dar Zambezi este destul de larg pentru ca să reușiți.

Reg Whaley auzise tot. Se aplecă înainte, cu un aer speriat.

— Nu mergem în Zambia?

— Nici vorbă, răspunse Malko. Mergem mai întâi să-i facem o vizită domnului Burger.

---

1. Este destul de periculos, știți dumneavoastră... (n.a.)

Capitolul XIX

O lumină roşie apăru drept în faţa lor. Soarele răsărea.

Avionul vină brusc pe o aripă, pentru a ieşi din râpa prea strâmtă, atinse aproape vârfurile copacilor, apoi zbură deasupra fluviului care se lăţea din nou. Pilotul se întoarse spre Malko cu un zâmbet, ca şi cum s-ar fi scuzat:

— *It´s a bit hairy.* [1]

Lăsând în spate lacul Kariba, traversară Zambezi, timp de o oră interminabilă. Har Domnului, la nivelul apei, noaptea era clară.

Îi ajunseră şi primele raze ale aurorei. Regiunea pe care o survolau, nord-estul Rhodeziei, nu era practic decât un deşert. Nici drumuri, nici sate.

Reg Whaley căscă şi nervos, scruta cerul.

— Credeţi că nu ne pot repera?

Malko îl linişti imediat.

— La altitudinea asta, nici un radar nu ne poate repera. Trebuie să ne caute lângă Kariba. Nu uita că ei ne cred în Zambia.

Se întoarse spre pilot.

— Suntem încă departe?

Degetul pilotului arătă pe hartă linia albastră a Zambiei:

— Trebuie să fim la 20 de minute de zbor de barajul de la Cabora Bassa. Pot să vă las acolo, dacă nu doriţi pe unul din aceste terenuri.

Îi arătă mici cercuri care indicau terenurile militare de salvare. Malko se strâmbă.

— E periculos. Dacă dăm de militari, ne vor întreba ce căutăm aici. Reg, unde se află ferma Burger?

---

1. Era cât pe ce. (n.a.)

Îi trecură harta ziaristului. Cu o carioca, el desenă o cruce, nu departe de locul în care se găseau, apoi dădu harta pilotului. Acum, ceața împrăștiindu-se, la orizont se zăreau niște munți albaștri, superbi: Mozambicul.

Fayette continua să dormă, cu pumnii strânși.

— Ferma se află foarte aproape de noul drum strategic pe care rhodezienii l-au construit pentru a-și aduce trupele peste Zambezi, explică Reg Whaley. Nu se află pe hartă.

— O cunosc, zise pilotul. Ajungem foarte repede.

Lui Malko, asta îi dădu o idee.

— Ați putea ateriza chiar acolo?

— Cred că da, răspunse pilotul. Dacă găsim un loc degajat.

— Atunci, haideți, zise Malko.

Zburară încă cinci minute deasupra Zambezi-ului, apoi pilotul părăsi fluviul pentru a o lua spre sud, de-a lungul junglei. Ajunseră la o vale înverzită și pustie, urcară peste o colină și brusc, în fața lor apăru o panglică asfaltată, lucind sub soare, dar absolut pustie. Extremitatea nordică se sfârșea la fluviu iar la sud, escalada colinele care împrejmuiau valea.

John Shay coborî imediat avionul, la câțiva metri de sol. Un minut mai târziu, survolau un semn de civilizație. Era un sat, înconjurat de sârmă ghimpată, flancat de un mic lagăr militar, în care staționau mai multe mașini anti-mine. Totul fu imediat înghițit de junglă. Din fericire, multe avioane civile veneau în nord-est pentru a transporta vizitatori de elită.

Pilotul survolă câteva minute drumul, înainte de a face un viraj. Apoi, cu flapsurile coborâte, cu alicea la turație mică, se apropie de panglica asfaltată, largă de vreo zece metri. Noroc că nu existau stâlpi de telegraf și vântul bătea foarte slab. Se auzi un mic scrâșnet, roțile atinseră asfaltul și apoi avionul rulă normal. După 200 de metri, John Shay stopă complet.

— Grăbiți-vă,strigă el.

Malko sări jos, în curentul produs de elice, urmat de Reg care purta armele și de Fayette, care tocmai se trezise.

Malko își vârî capul în cabina piotului:

— Puteți veni mâine? Cam pe la aceeași oră? Aterizați, așteptați un sfert de oră și dacă nu ne vedeți, plecați...

— Am să încerc, promise pilotul, dacă reușesc să-mi fac plinul la Mana. Sper să mă lase să plec. Dacă nu revin, nu fiți supărat pe mine...

— Sper să reveniți, spuse Malko.

— Succes! strigă John Shay, decolând.

Scoase un nor de praf, executând întoarcerea, motorul mugi și el decolă rapid, trecând din nou pe deasupra drumului. Apoi, dispăru după coline, spre sud. Cei trei pasageri se avântaseră deja în junglă, la adăpost de priviri indiscrete. Doar o pată de ulei amintea prezența avionului Cessna. Malko, cu părere de rău, privi spre locul unde se pierduse avionul.

În fața lui, adevărata frontieră era păzită. Nici vorbă s-o poți trece prin Zambezi. La sud, cădeai în zona patrulată de armata rhodeziană și locuită de fermieri albi. Nimeni nu-i va ajuta.

Se întoarse către Reg .

— Unde e ferma Burger?

Reg întinse brațul spre coline.

— În direcția asta, la cinci sau șase mile, de-a lungul unei piste care deservește o duzină de ferme și o ia în sus, pe drumul ăsta, spre coline.

Avionul o dată plecat, liniștea era impresionantă. Soarele începea să ardă serios.

— Trebuie să mergem la fermă, zise Malko, să vedem ce se întâmplă.

Reg făcu o strâmbătură. Fayette părea că se trezește. Stând pe vine în stil african, spuse cu o voce gravă:

— Nu puteți merge acolo. Albii sunt reperați ușor. Mă voi duce eu. O să găsesc pe cineva în cvartal care să-mi vorbească. Voi rămâneți ascunși în junglă.

— Îmi aduc aminte de locurile astea, relată Reg. Exista un hambar în care se usca tutunul, la un kilometru de fermă. Când se va lăsa noaptea, putem merge acolo. Până atunci, rămânem în junglă.

— Mi se pare o idee bună, spuse Malko. Fayette ne va aștepta la hambar.

Reg Whaley privea nervos în jurul lui. Câțiva vulturi se roteau în înaltul cerului.

— Hai să ne îndepărtăm de drum, propuse el. E ora când ies primele patrule. Ne putem ascunde în porumb.

Fayette se ridică în picioare, cu un rictus de durere. Pieptul ei țâșnea încă mândru prin rochia-i ruptă și murdară.

Unul după altul, se afundară în junglă, cât mai departe de drum. Malko mergea în frunte, întrebându-se cum va putea rezolva problema, în aparență imposibilă. Singur, în fața armatei și poliției rhodeziene, să-l împiedice pe Bob Lenard de a-l asasina pe Samora Machel.

* * *

Bob Lenard clipi în fața splendidei lumini a aurorei și închise încet ușa cămăruței, satisfăcut și voios. Lisbeth fusese docilă și el petrecuse o noapte excelentă. Traversă grădina fermei fluierând, dând ocol unui rond superb de trandafiri.

Dincolo de sârma ghimpată a gardului dublu, electrificat, porumbiștea se întindea cât vedeai cu ochii. Tocmai se apropia de terasă, când o voce aspră îl făcu să tresară.

— Bob!

Era vocea lui Ted Collins. Polițistul, cu pieptul descoperit, în șort, neras, ieșea din camera lui, cu o figură severă.

Bob Lenard își smulse un zâmbet.

— Salut! Te-ai sculat deja?

— De unde vii?

În momentul în care se pregătea să răspundă, Lisbeth apăru în spatele lui și se strecură, sfioasă, între cei doi. Scurta privire pe care i-o aruncă, în trecere, lui Bob, era mai mult decât elocventă.

Ted Collins așteptă ca ea să intre în bucătărie și spuse pe un ton amenințător:

— Cunoști riscurile la care te expui!

Bob Lenard oftă, plictisit.

— Oh, la dracu! Doar nu m-ai angajat ca preot, nu? Am și eu dreptul să-mi fac cheful. Mă destind! Ai prefera să mă îmbăt? Asta nu-ți face să tremure mâinile, înțelegi? Am să repet figura și deseară, pentru că are un fundulet mic și drăguț.

Înfuriat, o urmă pe Lisbeth în bucătărie.

Ted Collins îl urmări disprețuitor, dar invidios. Mai avea nevoie de mercenar. După aia...

Niciodată nu s-ar putea pune problema, ca Bob Lenard să poată povesti cuiva, cine anume i-a dat ordinul de a-l asasina pe Samora Machel. Într-un sfert de oră avea să înceapă ultimul instructaj. Ted Collins se apropie de hartă și arătă punctul în care se găsea ferma.

— Vom pleca de aici, mâine dimineață. Astfel, vom ajunge la Zambezi cu o oră înainte de începerea ceremoniei. Vom merge pe drumul nou. Acolo ne așteaptă o barcă pneumatică, în care vor urca Bob și locotenentul. Noi îi vom aștepta. Malul e acoperit de vegetație și nu sunt probleme. Locotenentul cunoaște pista care duce la Cabora Bassa și care face un ocol prin interior. După acțiune, ei vor reveni pe un alt traseu.

Degetele lui indicau toate punctele unele după altele. John Burger asculta cu interes, în timp ce bea whisky dintr-o cană de ceai. El spuse brusc:

— Și dacă ratează lovitura?

Bob Lenard schiță un zâmbet sardonic.

— N-am să ratez, zise el, cu o voce plină de dispreț. Am nevoie de bani.

Trebuia să i se plătească recompensa crâncen disputată de 50.000 de dolari americani, după asasinat.

Ted Collins nu luă în seamă întreruperea, nedorind să învenineze discuția.

— Vom împrumuta mașina lui John, pentru a trece neobservați. Toate patrulele o cunosc.

Locotenentul Mabika asculta, cu capul plecat, jucându-se cu cascheta sa de pânză. Va fi singur cu Bob Lenard, de partea cealaltă. Dacă vor fi prinși, vor fi făcuți bucățele. Profesiunea de trădător are, câteodată, și mici neajunsuri.

— Ceva nelămuriri? întrebă Ted Collins.

Nimeni nu răspunse. Bob se întoarse în camera lui, scoase Anschütz-ul din toc și începu să-l curețe cu grijă. În meseria lui, cea mai mică neglijență putea să ducă totul de râpă. Această armă de precizie era delicată precum o femeie.

Cineva bătu la ușă. Era Lisbeth, cu ceaiul. Bob îi mângâie pulpele, trecându-și mâna pe sub fusta de bumbac.

— Am să vin și deseară să te văd.

Lisbeth clătină capul.

— Nu se poate. Stăpânul mi-a poruncit să mă culc în cvartal.

Bob Lenard înjură printre dinți. Era iar o fentă de-a lui Ted Collins. O atrase pe fată, cu pupilele înroșite de furie.

— Îmi spui unde e nenoroditul ăla de cvartal și vin eu acolo.

Lisbeth nu răspunse.

Un zgomot de motor îi atrase atenția mercenarului. Un avion ușor trecea pe deasupra fermei, la foarte mică altitudine.

O lăsă pe Lisbeth și continuă curățatul armei. După vreo 20 de minute, se auziră zgomot și voci stridente. Bob ieși din cameră pentru a vedea ce se petrece. Ted Collins discuta nervos, lângă intrare, cu o tânără albă, cu părul dat pe spate, foarte palidă și cu brațul drept într-o eșarfă.

Pe el nu-l interesa. Se întoarse în cameră, se întinse pe pat și începu să viseze la ce va face cu cei 50.000 de dolari.

* * *

Daphné Price de-abia putea să vorbească, într-atât o înnăbușea furia.

— Vă spun că va veni aici! repetă ea. Este la curent cu planul nostru. Se pare că nu a trecut în Zambia. Trebuie găsit și lichidat.

Furia o făcea să tremure. Ted îi zâmbi, liniștitor.

— Am să fac tot posibilul. Nimeni nu poate veni aici fără autorizație pentru această zonă. Poate că avionul lor s-a prăbușit. Dar dacă este aici, îl vom găsi și-l vom ucide. Duceți-vă să vă odihniți.

Cu tot calmul său aparent, era neliniștit. Agentul americanilor demonstrase deja că nu putea fi eliminat cu ușurință. Se întrebă dacă să-i spună ceva lui John Burger, apoi se hotărî să tacă. Fermierul nu era destul de sofisticat pentru astfel de subtilități.

Don Christie, care venise cu Daphné Price, va avea grijă ca totul să fie supravegheat în amănunțime.

Feroce și discretă, „Brigada Specială"dispunea de turnători printre negrii angajați la fermă, iar un alb, necunoscut, n-ar fi putut trece neobservat. Problema era să nu-i alerteze pe ceilalți fermieri, pentru a nu face prea multă publicitate operațiunii.

* * *

— Mi-a pus cătușele, cu mâinile la spate, după ce m-a dezbrăcat. Mi-a spus că se va duce să urineze, pentru a-mi da timp de gândire... S-a întors și m-a întrebat dacă m-am gândit. I-am spus că nu știam nimic, că m-ați văzut la centrala telefonică și că mă amuză să merg să dansez...

Fayette vorbea cu o voce monotonă, fără a-l privi pe Malko. Reg Whaley rămăsese puțin mai departe și supraveghea pista de lângă lanul de porumb. Malko și Fayette, lungiți în mijlocul ierburilor înalte, erau complet invizibili, chiar și de la câțiva metri.

Se aflau la un kilometru depărtare de ferma Burger, după un marș obositor prin junglă, sub soarele torid.

— V-a...? întrebă Malko.

— Și-a suflecat mânecile, apoi și-a pus un șort de piele, spuse Fayettel. Acolo era și o cadă de baie. Mi-a trecut o chingă în jurul taliei și m-a trântit înăuntru. Îmi băga capul în apă, pînă mă sufocam, apoi mă trăgea de păr, lovindu-mă cu o vână de bou: "Ce zicea Bob? Cum l-ai cunoscut? Pentru cine lucrezi?". Asta s-a repetat de cinci ori, până când am leșinat... A doua zi, au încercat altceva. Pe o masă se afla un corn de rinocer și m-au silit să mă așez. Apoi, mă trăgeau de picioare...

Ea tăcu și Malko nu îndrăzni să mai insiste.

* * *

Fayette grăbi pasul pe lângă gardul electrificat, în spatele căruia se ascundea ferma Burger. Trebui să se depărteze rapid, pentru a lăsa să treacă un camion militar plin cu soldați. Câțiva fluierară, cu veselie.

Chiar în zdențe și desculță, Fayette era foarte frumoasă. Ar fi preferat să ocolească, dar asta era singura cale spre cvartal.

Soarele se pregătea să apună. Ea îi condusese pe Malko și Reg la hambarul cu tutun, unde ei se instalaseră, la adăpost de priviri indiscrete.

Vizita ei la cvartalul fermei Burger fusese fructuoasă. Dăduse peste doi membri activi ai A.N.C., care se puseseră la dispoziția ei.

Când Lisbeth venise să-și aducă lucrurile, o întâmpinase și o făcuse să vorbească.

Ted Collins și mercenarul se aflau la fermă. Deci, cei doi camarazi albi vor trage concluziile. Pentru orice eventualitate, ea furase din cvartal o unealtă și o vârâse sub tunica-i lungă.

Din nou se auzi zgomotul unui motor, chiar în spatele ei. De data asta era un Land-Rover. Fayette se opri la marginea drumului, pentru a lăsa mașina să treacă și zări în ea doi civili. Nu avu timp să-i fie frică. Vehiculul frână brusc, punându-se de-a curmezișul.

Un om sări jos. Era Don Christie! Polițistul ținea în mână o mitralieră Uzi. Alunecă în noroi și se întinse, urlând:

— Hei! Kaffir!

Fayette avu un moment de panică viscerată.

Într-o fracțiune de secundă revăzu micul birou, loviturile, baia, umilința oribilă cu cornul de rinocer, în mijlocul polițiștilor care făceau haz.

Don Christie nu avusese timjp să se ridice. Ridicându-și fusta lungă, negresa scoase unealta și se năpusti înainte. Lama acesteia se abătu asupra polițistului tocmai în momentul în care încerca să se ridice, trecându-i pe lângă cap, dar înfingându-i-se în calviculă. El căzu din nou în șanț, în vreme ce un șuvoi de sânge țâșnea din rană.

Fayette făcu stânga-mprejur, nebună de groază. Un al doilea polițist era gata să coboare din mașină. Ea nu putea să mai scape.

Atunci, îi veni o idee nebunească. Poarta fermei era la doar zece metri. Luându-i prin surprindere, ar putea eventual să ucidă toți albii și, în primul rând, pe mercenar. Făcu un salt înainte, cu unealta plină de sânge în mână. Pătrunse în fermă, înconjură Mercedesul alb, intră în galeria care ducea spre salon, hotărâtă să omoare tot ce-i va ieși în cale.

* * *

John Burger tocmai aducea din beci o sticlă de whisky, când auzi niște țipete venind dinspre pista de lângă fermă. Se îndreptă într-acolo, dar în fața lui apăru o negresă cu ochii ieșiți din orbite și se năpusti asupra lui, învârtind în mână o unealtă plină de sânge.

Ted Collins nu era acolo. Plecase în recumoaștere. Doar Bob Lenard dormea în cămăruța lui, ca de altfel, și Daphné Price.

Fermierul avu un reflex bun. Cu toată puterea, aruncă sticla de whisky în direcţia negresei şi o lovi în osul nasului.

Sticla se sparse şi o umplu de alcool. Orbită şi pe jumătate leşinată, Fayette se opri brusc şi-şi duse mâna la ochi. Îl văzu ca prin ceaţă pe fermier, care se năpustea spre arma ce se afla lângă un radio. O apucă de ţeavă şi repezi spre ea patul, cu toată puterea. Faţa Fayettei se rupse în două, ca o fructă coaptă. Ea scăpă unealta, îşi duse mâinile la cap, ca pentru a încerca să oprească sângele şi căzu ca un bolovan.

Fără a scoate un sunet, John Burger se apropie, rămase câteva clipe cu arma ridicată, apoi o lăsă în jos, văzând că negresa nu mai mişcă. Era gata să-i tragă un glonţ în cap, dar se răzgândi. Spaima prin care trecuse începea să dispară, lăsând loc furiei. Afară, auzea strigăte, ţipete şi o harababură de nedescris. Dar asta nici nu-l interesa.

Sângele începea să inunde cimentul. Cu ochii ieşiţi din orbite, Fayette gâfâia.

Ridicând ochii, John Burger întâlni privirea înspăimântată a Lisbethei.

— Tu cunoşti păduchele ăsta?

Îngrozită, fata clătină negativ capul, fără să poată articula un sunet. Fermierul îi strigă:

— Du-te şi caută o funie şi o pânză de sac.

Ea dispăru, împiedicându-se de Bob Lenard, care tocmai intra în cameră.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

John Burger punea arma la loc.

Mirosul amestecat de sânge şi whisky devenise insuportabil.

— O teroristă! zise el. O să-i dăm o lecţie!

Mercenarul rămase trăznit în faţa negresei întinsă pe jos. O recunoscuse pe Fayette. Ce făcea ea aici?

Lisbeth apăru cu o funie lungă. John Burger i-o smulse din mână. Rapid, înnodă un capăt în jurul gleznelor Fayettei. Se ridică şi-i strigă lui Bob:

— Ajută-mă!

Amândoi o târâră până la veranda din faţa gardului electric. John Burger îşi suflecă mânecile, bucuros că avea o distracţie a mai deosebită decât whisky-ul. Dispăru, revenind apoi cu un bici

gros. Fayette continua să sângereze. Ceea ce mai rămăsese din figura ei era doar o mare baltă de sânge.

Bob Lenard întoarse capul, simțind dorința imperioasă de a vomita. Ar fi vrut tare mult ca Ted Collins să fie prezent.

John Burger avu un moment de tăcere, înainte de a-și încheia distracția.

— Am mai pedepsit deja una ca ea, zise el. Apoi, am lăsat-o afară o săptămână. Mirosea îngrozitor, dar numai așa au aflat și ceilalți.

Ridică biciul și-l abătu pe pieptul Fayettei, smulgându-i o bucată de piele. Ea tresări și se răsuci, încercând să se apere.

John Burger își luă din nou avânt și, de data asta îi plesni spatele, mai smulgându-i încă o bucată de piele. Biciul gros pătrundea de fiecare dată mai adânc, făcând să crape pielea Fayettei și smulgându-i ultimele rămășițe de țesut. Ea tresărea din când în când, ca o omidă ruptă în două.

Bob Lenard își turnă un pahar de whisky, blestemându-și lașitatea. Brusc, John Burger se opri. Masa însângerată de la picioarele lui nu mai mișca. Se lăsă să cadă pe un scaun și urlă:

— Lisbeth!

Când tânăra negresă apăru, îi ordonă:

— Adu o găleată cu oțet!

Lisbeth reveni cu găleata. Fermierul luă biciul și-l muie în găleată, lăsându-l să se îmbibe bine.

— E bun pentru piele, rânji el.

Făcu să plesnească biciul, îl învârti și-l abătu între picioarele negresei. Urletul inuman al Fayettei țâșni, o secundă mai târziu.

De partea cealaltă a gardului electric se strânseseră mai mulți negri, privind cu oroare la supliciul Fayettei. John Burger ridică biciul în direcția lor..

— Uitați-vă bine, strigă el. Duceți-vă și povestiți-le celor care au trimis-o. *No bloody black is going to drive me out.*[1]

Cu energie sporită, plesni din nou corpul întins pe jos. Fayette urlă. În spatele lui John Burger apăru Daphné Price, trezită de strigăte. Fermierul nici nu o văzu. Bob Lenard se apropie de tânăra femeie și murmură:

---

1. Nici un împuțit de negru nu mă va izgoni din țara asta. (n.a.)

— Domnișoară, ar trebui să-l opriți. Fata asta e o teroristă venită din Salisbury.

De-abia atunci Daphné Price o recunoscu pe Fayette. Se repezi, oprind brațul fermierului cu mâna sa teafără.

— Opriți-vă! Opriți-vă! Nu trebuie s-o omorâți. Trebuie să vorbească.

John Burger se întoarse și propti capătul biciului în stomacul lui Daphné Price.

— Domnișoară, știu eu ce să fac cu păduchii ăștia. Depărtați-vă.

Fără să-i pese de protestele ei, amețit de alcool, reîncepu să plesnească masa însângerată și inertă.

Nici măcar oțetul nu-i mai smulgea vreun geamăt Fayettei.

* * *

Malko examină cu grijă lanul de porumb care se întindea în jurul hambarului cu tutun. Nu se vedea nimeni. Podeaua hambarului era impregnată de mirosul tutunului, care ți se urca la cap. Frunzele care atârnau, foșneau încet în adierea apusului.

— O să rămânem aici în noaptea asta, zise Malko. Vom ataca ferma în zorii zilei. Sper ca Fayette să fi aflat lucruri interesante.

Reg Whaley nu răspunse; ghemuit, încerca să nu se gândească la viitor. În realitate, nici nu regreta că-și părăsise micul său birou. Cel puțin, era în viață.

— Măcar aici putem fuma, spuse el, regăsindu-și râsul caustic. Rhodezia este una dintre cele mai importante producătoare de țigări lin lume.

Malko verifică cele două carabine Weatherby 460.

— Hai să ne odihnim, zise el. O să avem nevoie mâine de toate forțele noastre.

* * *

Ted Collins contempla, îngrozit, ce mai rămăsese din Fayette. Nu ar fi recunoscut-o. Un ochi îi atârna la capătul nervului optic și toată pieleá îi era zdrențuită.

Polițistul nu văzuse niciodată un asemenea spectacol. Negresa nu venise singură.

Îl apostrofă pe John Burger, cu o voce severă:

— N-ar fi trebuit niciodată să o trataţi astfel! Teroriştii trebuie predaţi „Brigăzii Speciale".

John Burger ridică din umeri, morocănos.

— Asta cel puţin, nu va mai face nici un rău.

Bob Lenard se dădu înapoi, ascunzându-şi dezgustul. Fermierul era un gunoi. El era nerăbdător să se întoarcă la Salisbury, cu misiunea îndeplinită.

Schimbă o privire cu Ted Collins. Acesta de apropie de el.

— Am trimis patrule peste tot. Nu te teme, dar îţi interzic să ieşi undeva deseară.

Belgianul nu insistă şi intră în casă. John Burger se întoarse şi el. Se simţea perfect împăcat cu sine însuşi. Efortul de a o ucide cu încetul pe Fayette, îl trezise din beţie. Nici nu o remarcă pe Lisbeth care ieşea din bucătărie şi se ducea spre cvartal, conform ordinelor lui Ted Collins.

* * *

Malko îndreptă carabina spre lanul de porumb, de unde i se păruse că aude un zgomot.

Reg Whaley era şi el pregătit, cu degetul pe trăgaci. Inima îi bătea nebuneşte. Aplecă la timp ţeava armei sale în faţa unei siluete mici, negre, care apăruse din porumbişte.

O negresă tânără, înfricoşată, alerga spre ei, strigând cu o voce timid:

— Mister! Mister!

Malko coborî, cu arma în mână. După expresia tulburată a vizitatoarei, ghici că se petrecuse o dramă.

Vorbind întretăiat, Lisbeth povesti despre supliciul Fayettei şi despre loviturile de bici. Revenind în cvartal, cei doi membri ai A.N.C. o sfătuiseră să plece, ca să-i avertizeze pe prietenii Fayettei, în legătură cu ceea ce se întâmplase.

Malko simţi în gură un gust de cenuşă. Fayette avusese întâlnire cu moartea.

— Mulţumesc, spuse el.

Imediat, Lisgeth făcu stânga-mprejur, se îndreptă spre porumbişte şi dispăru. Cei doi bărbaţi se priviră.

Ziaristul râse, ironic.

— Extraordinar! Vor fi foarte repede și în spatele nostru.

— O să-i interceptăm mâine pe drum, spuse Malko. În nici un caz nu trebuie să rămânem aici.

Se strecurară afară din hambar, ajungând direct în lanul de porumb. Merseră timp de o oră în direcția drumului, conduși de Reg, care avea un uimitor simț de orientare. Înaintau de-a lungul unui drum care șerpuia prin junglă, când brusc, ca din pământ, apărură doi oameni în kaki, cu arme în mână.

Malko văzu luminițele galbene și auzi împușcături. Se refugie rapid în spatele unui copac.

Reg se prăbuși, cu fața în iarbă, lovit în șold și în burtă, fără a fi avut timp să se folosească de arma sa.

Capitolul XX

O fracțiune de secundă, Malko rămase stupefiat, atât de brutal fusese atacul. Printre copaci zărea panglica asfaltată a drumului.

Degetul său apăsă mecanic pe trăgaci. Detunătura plesni, ca o lovitură de tun. Tot corpul îi fu zguduit, din cauza reculului. Văzu o siluetă care cădea, altele retrăgându-se.

Reg Whaley fu scuturat de un spasm care-l răsturnă pe spate, pe urmă rămase nemișcat, horcăind.

Se auzi o altă rafală. Un glonț ricoșă pe chiulasa carabinei.

Malko părăsi adăpostul copacului și se avântă pe o potecă cu mărăcini. Nu știa câți oameni se găseau în fața lui. Singura sa șansă era să traverseze drumul și să ajungă în jungla mult mai deasă din partea opusă. Încă o jumătate de oră și se făcea noapte.

Voind să introducă un cartuș nou pn țeavă, nu reuși, observând chiulasa blocată a carabinei.

Furios, aruncă arma în iarba înaltă. Acum, tot ce-i mai rămânea, era pistolul P.38, luat de la Daphné. Cu arma în mână, continuă să avanseze.

Zări panglica de gudron și auzi niște strigăte, chiar în spatele lui. Trecu la fugă, simțind și furie și deznădejde.

Să vină de atât de departe pentru nimic!

Se gândi la Reg Whaley și îi veni să plângă. Micul ziarist nu avusese noroc.

Malko își revăzu deodată castelul, cu candelabrele aprinse și cu femei frumoase în rochii de seară. La 10.000 kilometri de acest loc. O lume pe care nu o va mai vedea niciodată.

Cu fața zgâriată de crengi, continua să se îndepărteze de drum. fără a ști dacă era, sau nu, urmărit.

* * *

Ei aveau figurile trase și privirea fixă a celor care se pregătesc pentru o încercare grea. Bob Lenard îmbrăcase un pulover gros de lână peste uniforma kaki. La centură avea prinsă o cartușieră. Anschütz-ul uns cu grijă se afla într-o husă de pânză .

Locotenentul Malika avea aproape aceeași culoare ca uniforma. John Burger era treaz, dar avea încă ochii roșii. Doar Ted Collins și Daphné făceau o figură mai onorabilă.

Tânăra femeie insistase să participe la operațiune, având în vedere legăturile ei cu Roy Golder. Ted Collins nu îndrăznise s-o refuze.

Polițistul de la „Brigada Specială" se aplecă și adună două carabine de calibru mare, pe care le puse pe masă.

— Cei doi care au ajuns până aici nu mai sunt periculoși, anunță el. Unul a fost omorât și celălalt e pe fugă, dezarmat. Au fost interceptați de patrula pe care am trimis-o aseară pe urmele lor.

Salonul fermei se lumină. Soarele se ridica atât de brusc, de parcă ai fi tras o perdea. Era ora șase fără un sfert.

Își terminară ceaiul și, fără un cuvânt, se îndreptară spre Mercedes. John Burger luă volanul și Ted Collins se așeză lângă el. Ceilalți trei se înghesuiră în spate.

Cinci minute mai târziu, rulau încet pe drumul ce ducea în valea Zambezi.

— Sunt atent la cuibarele găinilor. Adesea, aici pun minele, avertiză fermierul.

Daphné Price își simțea inima izbindu-se de coaste. Samora Machel trebuie să fi decolat din Maputo spre Cabora Bassa.

Tortura Fayettei o șocase profund. Îl detesta pe John Burger, dar era de-al lor. Își zise că era război și că războaiele nu sunt niciodată frumoase.

Se aplecă spre Bob:

— Merge?

— Merge, zise Bob.

Asta îi amintea mercenarului de alte dimineți în care pleca să-și rişte viața. În buzunar își băgase o labă veche de iepure, fără de care nu mergea niciodată la tir. Era mascota lui.

Îi părea rău că nu putuse să-și mai facă o dată cheful cu Lisbeth. În meseria lui, trebuia să ştie să trăiască orice clipă. Îl excita să întreprindă o acțiune de unul singur şi să i se recunoască, în sfârşit, meritele. Se gândea la Fayette, la corpul masacrat care-i procurase atâta plăcere.

Dezgustător, își spuse el. Ar fi trebuit să-l lichideze pe acest împuțit de fermier.

Ted Collins supraveghea jungla. Ar fi preferat să-l găsească pe Malko. În plus, va fi obligat să facă un raport despre Fayette. Acest gen de exemplu nu era bun pentru negri.

Dar John Burger îi făcea prea multe servicii, pentru a întreprinde ceva împotriva lui. Poate o admonestare între patru ochi...

John Burger, concentrat asupra volanului, nu se mai gândea la nimic. Era fericit să se răzbune pe acest nenorocit de Samora Machel şi ar fi vrut să i se aducă, pe o tipsie, capul lui.

Încetini, pentru a coti pe drumul asfaltat.

Daphné Price oftă:

— Va fi o zi splendidă.

O ceață albăstruie acoperea munții Mozambicului de partea cealaltă a fluviului Zambezi. Soarele începea să se ridice.

John Burger angaja cu precauție Mercedesul în coborâre.

La pasaj, zăriră un vehicul anti-mine, parcat pe un drum desfundat. Era una din primele patrule de dimineață, pentru neutralizarea minelor puse peste noapte.

Câteva minute mai târziu, John Burger zări în retrovizor mașina anti-mine care se îndrepta şi ea spre valea Zambezi .

Revenindu-i simțul datoriei, Ted Collins îi spuse lui John Burger:

— Las-o să treacă. Probabil sunt grăbiți.

John Burger încetini, iar maşina îi ajunse din urmă.

În faţă nu se vedea decât coloana de direcţie care ieşea din blindaj şi motorul. La acest tip de maşină, şoferul se afla în spate, într-un fel de cuvă blindată, cu alţi şase soldaţi. Două hublouri înguste îi permiteau să o conducă.

John Burger înjură brusc.

Maşina, în loc să-i depăşească, rămânea lîngă ei. Apoi, şoferul Mercedesului văzu cu groază cum masa de oţel se închidea peste el. Instinctiv, roti volanul spre dreapta, ieşind de pe asfalt, făcând să scrâşnească pietrele sub roţile sale din dreapta.

Ajunse la marginea râpei.

— E nebun!

* * *

Malko apăsă la maxim pedala de acceleraţie şi intră în vireza întâia. Maşina era cuminte, atâta timp cât nu era în viteză. Mercedesul avea deja 100 metri avans.

În sfârşit, motorul mugi şi el demară. Apăru pe drum tocmai la timp pentru a vedea Mecedesul alb dispărând într-un viraj.

Pentru a-şi pune planul în aplicare, trebuia să-l ajungă înainte de capătul coborârii. Acceleră, trecu într-a doua, apoi într-a treia, atingând 45 de kilometri pe oră. Maşina anti-mine nu era făcută pentru relieful Le Mans!

După patru viraje, cramponat de volanul greu, riscând să iasă de pe drum la fiecare viraj, ar fi ajuns Mercedesul.

Îşi oferi câteva clipe de tăgaz. Nu dormise nici o secundă, dar nu simţea oboseala. După ambuscadă, se ascunse într-un colţ al junglei, până la ivirea zorilor, căutând cu disperare o idee. Îşi pusese planul la punct, amintindu-şi de lagărul pe care-l survolaseră, în ajun. Mulţumită memoriei lui uluitoare, lui Malko nu-i fusese prea greu să-l regăsească.

Ajunsese acolo odată cu primele raze de soare. Teroriştii nu atacau niciodată în zori şi supravegherea era mai puţin strictă.

Ascuns în desiș, în fața unei mici pompe de benzină, Malko așteptase ca un soldat să pornească o mașină și să-i facă plinul. Șoferul sărise jos pentru a-i da un bon omului cu pompa. Exact timpul care-i trebuia lui Malko să se năpustească peste drum și să sară în mașină. Avusese noroc: motorul demarase după un sfert de tură. Plecase, smulgând furtunul pompei și, înainte ca soldatul să dea alarma, el avea deja doi kilometri avans.

Asta se petrecuse cu o jumătate de oră în urmă. Când îl vor găsi, va fi prea târziu.

Profitând de o mică linie dreaptă a drumului, acceleră. Planul lui era simplu: să împingă Mercedesul în râpă și, dacă asta nu era de-ajuns, să-l zdrobească cu mașina sa. În acest moment nu se gândea la viața lui, ci la cele ale lui Reg, Fayette și Ed Skeetie.

Când ajunse lângă Mercedes, întoarse capul și apoi roti brusc volanul. Dar celălalt șofer avu reflexul de a accelera, trecând pe lângă el și scăpând de râpă. Nebun de mânie, Malko își dădu seama că, preveniți deja, adversarii lui aveau să-i scape.

Mercedesul era de două ori mai rapid decât mașina sa.

* * *

— Fir-ar al dracului de pui de târfă! Mizerabilul!

Ted Collins înjura ca un birjar. Luă mitraliera Uzi de la picioare și trase o rafală în oglinda retrovizoare care se sparse. Mașina se afla exact în spatele lor, la trei metri, cu botul său cârn și roțile groase. Polițistul ochi, dar rată și a doua rafală. Gloanțele ricoșaseră pe blindajul înclinat. Mai trase odată, golindu-și încărcătorul degeaba. Mitraliera nu era atât de precisă ca să vizeze hublourile.

Înghesuiți pe banchetă, cei trei ocupanți din spate încercau să nu-i incomodeze tirul.

— Dumnezeule! N-avem nici măcar un radio!

Bob Lenard scoase Anschütz-ul din husă, bagă un glonț pe

țeavă și încercă să-și lipească ochiul de lunetă. Dar Mercedesul se legăna prea tare la viraje. Era incapabil să ochească.

— Nu face nimic, strigă Bob, o să-i împrăștiem.

Deodată, în spate, se auzi un zgomot ciudat, apoi Mercedesul începu să se legene mai tare și volanul începu să vibreze.

John Burger scoase o înjurătură groaznică.

— Avem pană de cauciuc.

Probabil că loviseră o piatră ascuțită, când fuseseră împinși de mașina blindată, care se apropia implacabi, pentru a-i arunca în râpă. Dacă va accelera, îi va depăși.

— Luați avans, strigă Bob Lenard, eu voi trage când ne vom opri.

— Ești sigur că poți să atingi hubloul? întrebă Ted Collins.

Belgianul ripostă:

— Nu spune prostii!

Mercedesul începu să vibreze din ce în ce mai tare, luând circa 100 metri avans pe linie dreaptă. Pe bancheta din spate, Bob Lenard se lungise pe jumătate, înghesuind-o pe Daphné Price și pusese țeava armei în poziție de tragere.

— Acum! zise el. Stop!

John Burger zdrobi frâna. Mercedesul făcu un salt și se imobilizā la marginea râpei. Bob avea deja ochiul lipit de lunetă. Văzu cum se conturează hubloul dreptunghiular, își ținu respirația și mângâie trăgaciul. Distinse figura care conducea blindatul, ca și cum s-ar fi aflat la zece centimetri de acesta.

— Repede! La dracu' ! strigă Ted Collins.

Detunătura îi făcu pe toți să tresară. Blindatul avansa spre ei cu 50 kilometri /oră. Daphné Price scoase un țipăt strangulat:

— Dumnezeule!

Bob Lenard nu avu timp să încarce din nou.

Blindatul era deja peste ei. Partea din față se înfundă în Mercedes, proiectându-l în râpă, după principiul bilei de biliard. Pușca cu lunetă sări afară prin geamul din spate. Enorma mașină stopă exact la marginea râpei. Mercedesul se rostogoli de-a lungul

pantei, izbind un copac, răsturnându-se și oprindu-se doar la 50 metri de fundul râpei. Se auzi o explozie surdă și o pălălaie țâșni din spate.

* * *

Malko sări jos. Se aplecase doar cu o fracțiune de secundă înainte ca glonțul să spargă hubloul și dirijase finalul cursei orbește.

Monstrul sforăia încă lângă el.

Alergă și ridică de pe jos pușca cu lunetă. În sfârșit, avea o armă. Un zgomot de motor îl făcu să ridice capul.

Zări printre nori un avion mic. Era Cessna! Pilotul venise să-l ia, așa cum promisese.

Cu Anschütz-ul în mână, înaintă spre taluz. Se simțea dezumanizat și rece ca un șarpe. Lipindu-și ochiul de lunetă, îndreptă arma spre Mercedes, încadrându-l pe John Burger care ieșea din flăcări și ținti cu grijă. Zgomotul carabinei se repercută în junglă. Brusc, acolo unde fusese capul fermierului, nu se mai zări decât o pată roșie. John Burger rămase imobil, cu fața la pământ, cu picioarele încă în mașină.

Malko își menținu arma ațintită înainte. Ted Collins era prăbușit, inert peste tabloul de bord și flăcările începuseră să-l cuprindă. Malko nu știa dacă era mort sau viu. Încărcă din nou și trase a doua oară. Văzu glonțul intrând în maxilar și despicând capul polițistului.

Nu-l vedea însă pe Bob Lenard. Brusc îl zări și pe acesta, departe de mașină, cu capul plecat și cu coatele lipite. Alerga cu toată viteza, cu energia disperării unui nebun. Încerca să se suie pe o scară rulantă. Malko ochi. Glonțul îl atinse pe belgian în partea stângă, în dreptul subțiorii. Se prăbuși la un metru de un copac gros și corpul îi dispăru în ierburile înalte.

Mercedesul ardea cu flăcări negre. Corpul locotenentului mozambican rămăsese înăuntru .

Malko o reperă pe Daphné Price. Ea urca spre el, de-a lungul pantei abrupte, cu un pistolet în mâna dreaptă. O încadră în lunetă

și ea îl văzu. În Anschütz mai rămăsese un cartuș. El îi distingea lucirea sfidătoare din ochii negri, buzele strânse și gura deschisă de o rană. Ea nu căuta să se adăpostească sau să fugă și nici măcar nu-și încetini pasul. Malko ținu degetul pe trăgaci, fără să apese. Daphné Price sfida moartea.

El lăsă în jos arma. Nu-i plăcuse niciodată să tragă într-o femeie, iar Daphné Price, în pofida uciderii lui Ed Skeetie își câștiga viața.

Aruncă arma la pământ, chiar în momentul în care micul avion trecu pe deasupra lui.

În depărtare, în spatele lui apăru un vehicul blindat, asemănător cu al său. Era un pariu interesant, de a ști dacă-l vor captura înainte de a ajunge la avion. Era genul de pariu care-i plăcea.

Când Daphné Price ajunse pe șosea, Malko dispăruse de mult.

Alerga spre valea Zambezi cu toată viteza de care mai era în stare. Avionul se pregătea să piardă altitudine, pentru a ateriza.

Foarte departe, masa albă a barajului Cabora Bassa lucea în răsăritul soarelui.